

У С Л О В И Я
ЗА
РАЗУМНИЯ ЧОВѢКЪ

Л Е К Ц И И
НА
ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВСЕМИРНОТО БѢЛО БРАТСТВО
V ГОДИНА (1925—1926 Г.)

ТОМЪ III.

СОФИЯ 1930 г.

УСЛОВИЯ ЗА ОБИКНОВЕНИЯ И ЗА РАЗУМНИЯ ЧОВЪКЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Ако умножите 2×2 , колко ще получите?
— Четири. Какво ще получите, ако съберете
на двѣ мѣста по двама души? Какво дѣй-
ствие ще извършите, ако умножите двѣ ябъл-
ки по още двѣ? — Умножение. Тѣй щото,
 2×2 и $2 + 2$ даватъ единъ и сжщъ резултатъ.
Два камъка по още два, колко правятъ? —
Четири камъка. Да смѣтате по този начинъ,
това не е знание. Това е обикновена матема-
тика. Вие трѣбва да минете отъ обикновената
къмъ живата математика, т. е. къмъ матема-
тиката на животѣ числа.

Да допуснемъ, че искаме да съберемъ
двама души на едно мѣсто. Какво ще полу-
чимъ, ако съберемъ тѣзи двама души? Въ
какво отношение двама души могатъ да се
събератъ? Прѣдставете си, че двама учени отъ
Америка и двама отъ България тръгватъ за
нѣкаква научна експедиция. Въ сжщностъ кол-
ко души имате? — Четири. Значи, числото че-
тири е резултатъ. На какво е резултатъ чи-
слото четири? Какво могатъ да направятъ тия
четирма учени хора? Ако тѣ сж астрономи,
напримѣръ, каква работа могатъ да свършатъ?
Тази мисль е малко отвлѣчена, но може да

се вземе въ конкретна форма, по-близка за разбиране. Да вземемъ, запримѣръ, на четири мѣста по единъ конецъ и да ги съберемъ: $1+1+1+1=4$. Какво ще стане съ тѣзи четири конци, ако ги усучите заедно? Ще се получи единъ конецъ, съ сила четири пѣти по-голъма отъ тази на единия. Какъ ще провѣрите това? Ако съ единия конецъ, напримѣръ, вдигнете тежестъ отъ единъ килограмъ, тогава съ четири пѣти по-дебелия конецъ ще трѣбва да вдигнете тежестъ отъ четири килограма. Опитътъ ще покаже, дали това е така.

И тъй, когато говоримъ за разуменъ човѣкъ, разбираме здравъ човѣкъ, здравъ конецъ, който не се кжса. Разумниятъ конецъ, като усѣти, че почва да отслабва, вслѣдствие на тежкия товаръ, веднага вика на помощъ другъ разуменъ конецъ. Ако тия два конца забѣлѣжатъ, че отслабватъ отъ тежестъта си и могатъ да се скжсатъ, викатъ на помощъ трети разуменъ конецъ. Ако тритѣ заедно поотслабнатъ, викатъ на помощъ четвърти, пети и т. н. Обаче, разумнитѣ конци никога не се изнемадватъ отъ външнитѣ условия, вслѣдствие на което не могатъ да се кжсатъ. Слѣдователно, колкото повече мжчнотиитѣ се увеличаватъ, толкова повече разумнитѣ конци се събиратъ заедно и ставатъ по-силни. Тогава, какво показватъ дебелитъ вжжета? Дебелитъ вжжета показватъ, че външнитѣ условия сж били неблагоприятни за тѣхъ. Тънкитѣ вжжета показватъ, че външнитѣ условия сж били благоприятни за тѣхъ. Ако концитѣ въ нѣкоя държава сж дебели, като гемиджийски вжжета,

това показва, че хората въ тази държава не сж много културни. Тѣхната култура е култура на „дебелитѣ вжжета.“ Мислите ли, че като влѣзете въ ангелския свѣтъ, ще намѣрите вжжета, дебели като гемиджийскитѣ? Въ ангелския свѣтъ нѣма слѣда отъ вжжета. Ангелитѣ шиятъ съ много малки игли. Тѣ не се нуждаятъ отъ вжжета. Достатъчно е да бутнатъ нѣкое малко бутонче, за да дигнатъ съ него тежестъ, каквато искатъ. Силитѣ, съ които тѣ дѣйствуватъ, сж живи.

Казвате: и ние искаме да живѣемъ между ангелитѣ, като тѣхъ. Който иска да живѣе между ангелитѣ, той трѣбва да се освободи отъ своитѣ слабости, като гордостъ, щестлавие и редъ други пороци. Запримѣрь, нѣкой казва: азъ не мога да се примиря съ еди-кого си. Казвамъ: който не може да се примири съ хората, той не може да служи на Бога. Защо? — Защото хората сж излѣзли отъ Бога. Слѣдователно, ако се опълчите срѣщу единъ човѣкъ, вие се опълчвате противъ Бога. Когато Богъ възстава противъ нѣкаква погрѣшка или нѣкакво прѣстѣпление, опълчете се и вие тогава. Писанието казва: „Когото Богъ люби, и вие трѣбва да го любите.“ Човѣкъ трѣбва да създаде въ себе си положителна философия, съ помощта на която да съгради единъ устойчивъ характеръ. Който не може да се отрече отъ своя егоизъмъ, той нѣма достоинство. Човѣкъ трѣбва да побѣждава вжтрѣшнитѣ спънки и противодѣйствия.

Питамя: по колко пжти на день човѣкъ трѣбва да прощава? Въ Писанието е казано,

че човѣкъ трѣбва да прощава на брата си 70 пѣти по седемъ на день. Той трѣбва да търпи, да прощава, ако иска да не вкисва. Може ли да се нарече истински проповѣдникъ този, който вкисва? Може ли да се нарече ученикъ този, който вкисва? Вие, като ученици, трѣбва да имате правилна връзка помежду си. Външно вие може да спорите помежду си, но въ душата ви не трѣбва да съществува абсолютно никакво раздвояване. Изпитания, смущения могат да дойдатъ отвънъ, но съзнанието на човѣка трѣбва да бѣде винаги будно. Когато нѣкой се вкисне, Богъ ще го изнесе на повърхността, вънъ да седи. Когато се разкае, Богъ ще каже: повикайте това дѣте вътрѣ! Той ще го повика при себе си и ще го запита: синко, разбра ли сега смисъла на живота? Ако можешъ да служишъ разумно, ще влѣзешъ въ Школата.

И тъй, докато ученикътъ е въ училището, той има задължения. Щомъ свърши училището и влѣзе въ живота, той придобива вече права. Единственото право на ученика е да учи. Учи ли, има право; не учи ли, той нѣма никакво право. Единственото право на учителя въ училището е да прѣподава. Прѣподава ли лекциитѣ си, както трѣбва, разбира ли прѣдмета си, той има право. Не прѣподава ли прѣдмета си, както трѣбва, той е лишенъ отъ всички права. Ако учителятъ знае прѣдмета си, ученицитѣ му го прѣцѣняватъ добръ и казватъ: нашиятъ учитель прѣподава добръ прѣдмета си. Правото на учителя е да знае. Правото на ученика е да учи. Това е

най-простото опрѣдѣление за правата на учителя и на ученика. Който мисли, че знае повече отъ учителя си, той трѣбва да излѣзе вънъ отъ училището, да придобие права.

Нѣкой казва: толкова години вече уча, но какво особено научихъ? Прѣдставете си, че нѣкой придобие знание да носи земята на гърба си, или да копае злато отъ земята. Какво ще спечели отъ тѣзи свои знания? Той ще бжде най-богатиятъ, но и най-нещастниятъ човѣкъ въ свѣта. Мозъкътъ на този човѣкъ не ще бжде въ състояние да издържи на голѣмото външно и вжтрѣшно напрѣжение, прѣдъ което ще се намѣри. Златото е живо. То ще погълне цѣлия животъ на човѣка, ще го подчини и ще го направи нещастенъ. Хората ще го почитатъ, ще го уважаватъ заради златото, но не и за самия него. Този човѣкъ ще се почувствува отдалеченъ отъ Бога, отъ ангелитѣ, отъ добритѣ хора, отъ цѣлото човѣчество и ще остане самъ въ свѣта, като сухъ клонъ отъ нѣкое дърво. Такова е положението на богатитѣ хора. Нѣкой казва: азъ да съмъ богатъ, че каквото щѣ да бжде положението ми. Богатъ човѣкъ е само онзи, който има богата душа, богатъ умъ, богато сърце и силна воля. Има ли това вжтрѣшно богатство въ себе си, той ще придобие и външно богатство, като благословение, като резултатъ на вжтрѣшното. Нѣма ли богатъ умъ, богато сърце, богата душа и силна воля, външното богатство е нещастие за него. Тѣй щото, искате ли да бждете богати, започнете отгорѣ, съ богатството на душата. Запитайте се, има-

те ли този капиталъ въ себе си. Ако го имате, търсете тогава външното богатство. Това е истинската философия на живота.

Въ окултната школа е забранено да се говори за неджитѣ на ученицитѣ. Тамъ оставятъ всѣки да изпие чашата до дъното, самъ да се учи. Този е единъ отъ методитѣ въ школата. Когато учителятъ види, че нѣкой ученикъ прави погрѣшки, той го погледне само, поусмихне се и казва: върви напредъ, не бой се, ще си научишъ урока! Щомъ ученикъ изпие чашата до дъно, той се връща пакъ въ правия път. Обаче, когато Учителятъ си служи съ закона на Любовта, той обръща внимание но погрѣшкитѣ на своитѣ ученици, за да намали тѣхнитѣ страдания. Този методъ се прилага само по отношение на разумнитѣ ученици.

Казвамъ: едно отъ важнитѣ правила за живота е да не се стремите да бждете добри, но да се стремите къмъ разуменъ животъ. Добродѣтелта е Божествено качество, тя ще дойде сама по себе си. Разумниятъ животъ съставлява база за проявление на доброто. Когато казваме, че трѣбва да се живѣе добре, ние имаме прѣдъ видъ живота на миналитѣ поколѣния, който прѣдставлява материалъ за обработване. У човѣка се криятъ сили, които сж въ заспало състояние, и той трѣбва да работи за тѣхното пробуждане и правилно използване. Когато човѣкъ се обърне къмъ Бога, у него се събуждатъ всички спящи сили и способности.

Питамъ: какъ се познава, че нѣкой човѣкъ се е обърналъ къмъ Бога? Единъ отъ признацитѣ, по който се познава, че човѣкъ се е обърналъ къмъ Бога, е неговата готовностъ да пожертвува за Бога всичко, каквото има. Каже ли, че дава само 10,000 отъ цѣлото си богатство, този човѣкъ още не се е обърналъ къмъ Бога. Това показва, че този човѣкъ иска да влѣзе въ Царството Божие по лесния пѣтъ. По сжщия начинъ и много отъ ученицитѣ искатъ да влѣзатъ въ школата по най-лесенъ начинъ. Едно трѣбва да знаете: който иска да влѣзе въ Царството Божие, той трѣбва да мине непрѣменно прѣзъ тѣсната врата. Дойде ли прѣдъ тази врата, той трѣбва да каже: Господи, всичко, каквото съмъ придобилъ отъ вѣковетѣ, полагамъ прѣдъ Твоитѣ нозѣ, и съмъ готовъ да извърша Твоята воля. Този човѣкъ се е обърналъ къмъ Бога. Каже ли той, че дава само половината отъ своето богатство за Бога, и Богъ толкова ще му даде. Значи, рече ли човѣкъ да пожертвува живота, богатството си и всичко, каквото е придобилъ, за Бога, той вече се е обърналъ къмъ Него, не на думи, но дълбоко въ себе си. Човѣкъ не трѣбва да убѣждава хората да вѣрватъ въ Бога, но себе си трѣбва да убѣди. Не убѣди ли себе си, той никога не може да убѣди хората. Когато нѣкой ви говори Истината, възвишеното „азъ“ казва: така е. То абсолютно се съгласява съ тази Истина.

И тѣй, ще знаете: не се влиза лесно въ Царството Божие. Христосъ е казалъ: „Ако

не вдигнете кръста си и не тръгнете слѣдъ мене, не може да влѣзете въ Царството Божие.“ Какво нѣщо е кръстътъ? Да вдигнешъ кръста си, това подразбира да понесешъ всички страдания, гонения, поругания, укори, безчестия, несгоди, все за името Божие, безъ да роптаешъ, безъ да съжالياвашъ, че си тръгналъ по този пѣтъ. Какво по-голѣмо страдание отъ това, да правишъ добрини на хората, да служишъ на ближния си безкористно и съ любовъ, и въ резултатъ на всичко това да те разпнатъ на кръстъ! Какво по-голѣмо страдание отъ това, да бждешъ прѣнебрегнатъ отъ всички хора, да бждешъ изпжденъ отъ дома на баща си и майка си и да нѣмашъ, дѣ глава да подслонишъ! Дойде ли човѣкъ до това положение, нѣма другъ пѣтъ за него, освѣнъ да се обърне къмъ Бога. Той ще каже: Господи, всички ме изпждиха, всички ме прѣнебрегнаха, но Ти ще ме приемешъ. Азъ възлюбихъ хората, но тѣ ме изпждиха. Всичко трѣбваше да изгубя, за да Те намѣря. И сега, когато съмъ прѣдъ Тебе, моля Те, приеми ме и ме благослови! Това е кръстъ. Нѣкой казва: голѣмъ е моятъ кръстъ. — Какъвъ е твоятъ кръстъ? — Цѣли 36 часа не съмъ ялъ. — Това е малко кръстче. Другъ нѣкой казва: снощи ядохъ само сухъ хлѣбъ. — И това е малко кръстче. — Нѣмамъ обуца, босъ ходя. — И това е малко кръстче. — Нѣмамъ нови дрехи. — Това е още по-малко кръстче. Ако се заемете да прѣтеглите тѣзи кръстчета знаете ли, колко малко ще тежатъ? За да се приготвятъ нашитѣ копринени дре-

хи, знаете ли, колко буби сж пострадали? За да се изтъкатъ нашитѣ памучни и вълнени дрехи, колко памукъ, колко вълна отъ овцитѣ се е употрѣбила? Обаче, когато хората живѣятъ правилно и служатъ на Бога, всички тия жертви сж оправдани. Тогава и бубитѣ, и памукътъ, и овцитѣ, всички се радватъ. Не живѣятъ ли разумно, не служатъ ли на Бога, всички жертви отиватъ напразно.

Азъ ви говоря това, понеже искамъ да ви прѣдпазя отъ излишни страдания. Много отъ васъ сте добри, но достатъчно е да дойде нѣкаква малка причина отвънъ, и да развали доброто, хубавото у васъ. Казватъ, че мухитѣ развалятъ доброто миро. Една муха е въ състояние да развали мирото. Затова казвамъ: затваряйте херметически мирото си, за да не влѣзе въ него нѣкоя муха! Това подразбира: пазете душата си, да не влѣзе въ нея нѣкакво горчиво чувство. Кой е коренътъ на всички злини? Коренътъ на всички злини е сребролюбието; коренътъ на всички злини е щестлавието; коренътъ на всички злини е гордостъта; коренътъ на всички злини е гнѣвътъ; коренътъ на всички злини е съмнѣнието; коренътъ на всички злини е безвѣрието. Апостолъ Павелъ казва: „Коренътъ на всички злини е сребролюбието.“ Луната е свързана съ среброто. Много хора обичатъ да наблюдаватъ мѣсечината, но тя събужда злото въ душата на човѣка. Защо апостолъ Павелъ казва, че коренътъ на злото е сребролюбието, а не любовта къмъ желѣзото, напримѣръ, или къмъ златото?

Освѣтъ това той казва, че двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пжтища. Въ това отношение луната е символъ на двоеумния човѣкъ. Луната е много непостоянна въ своитѣ проявления. Тя е причина за голѣми пертурбации въ природата. Много хора сж удавени отъ приливитѣ и отливитѣ, които ставатъ въ моретата. Тѣзи приливи и отливи се дължатъ на влиянието на луната. Тя влияе и върху много хора, наречени „лунатици“, нѣкои отъ които сж пострадали въ тѣзи особени състояния. При все това, мнозина казватъ: красива е луната! Тя е красива само за умнитѣ хора.

И тъй, човѣкъ не трѣбва да бжде като луната двуличенъ, двоеуменъ. Едно лице, единъ умъ трѣбва да има той! Бждете съ едно лице, като слънцето, което дава свѣтлина и топлина даромъ на всички. Луната постоянно се мѣни: ту се пълни, ту се празни. Като се напълни, тя прѣдставя нѣщо подобно на слънцето, но скоро слѣдъ това започва да се намалява, докато се изгуби съвършено и казва: сега нищо не давамъ. Не се минава много врѣме, и тя отново показва частъ отъ своето лице, въ видъ на сърпъ. Ученитѣ хора се ползватъ отъ промѣнитѣ на луната за опрѣдѣляне врѣмето, а врѣмето пкъ опрѣдѣля течението на живота. Добриятъ животъ на човѣка се опрѣдѣля, отъ слънцето, а лошиятъ животъ — отъ луната. Въ невидимия свѣтъ има по една книга за всѣки човѣкъ, въ която се отбѣлѣзва положението на луната, когато човѣкъ грѣши и положението на слънцето, когато

човѣкъ върши добро. По звѣздитѣ пѣкъ се опрѣдѣля, какъ човѣкъ може да направи нѣкое изключително добро. Всѣка звѣзда служи като символъ на това специално добро, което човѣкъ може да направи въ своя животъ.

Коренътъ на злинитѣ е сребролюбieto, т. е. коренътъ на злинитѣ е двоеумниятъ човѣкъ, който е непостояненъ въ своитѣ пѣтища. Оттукъ казвамъ: който иска да прогресираща, като ученикъ, и да придобие повече знания, той трѣбва абсолютно да се освободи отъ лѣжата. Освободи ли се отъ лѣжата, животътъ му ще се осмисли едноврѣменно и въ тритѣ свѣта: въ материалния, въ умственния и въ сърдечния, т. е. въ физическия, въ духовния и въ Божествения. За да дойде човѣкъ до това положение, той трѣбва да има характера на Аврама и неговата готовностъ за жертва. Богъ му каза да напусне бащиния си домъ и да отиде въ Ханаанската земя, и той послуша. Богъ му каза да отиде въ Египетъ, и той послуша. Най-послѣ Богъ му каза да принесе единствения си синъ Исака въ жертва, и той го принесе. Богъ не прие тази жертва, но само го подложи на изпитание, да провѣри неговата вѣрностъ. Голѣми изпитания мина Аврамъ, но изпълни волята Божия. Той бѣше богатъ човѣкъ, имаше много овце и говеда, но задъ неговото богатство се криеше свѣтълъ умъ, благородно сърце, мощенъ духъ и възвишена душа. Сара бѣше сериозна, умна и честолюбива жена. Когато ангелъ Господенъ дойде въ дома ѝ, той ѝ съобщи радостната вѣстъ, че слѣдъ

една година тя ще роди синъ. Понеже Сара бѣше на прѣклонна възраст, тя не повѣрва думитѣ на Божиитѣ пратеници и се засмѣ. Тѣ я запитаха: защо се засмѣ? Сара отказа, че се е смѣла. Значи, тя си послужи съ лъжа. Тя не може да повѣрва, че на такава възраст може да роди. Божиитѣ пратеници ѝ казаха: за да ти покажемъ, че ти се засмѣ, слѣдъ една година ще родишъ синъ, който ще се нарече Исакъ. Какво означава името Исакъ? — Смѣхъ. Значи, Богъ ѝ даде синъ съ такова име, каквото тя направи. Сара се засмѣ, защото не повѣрва, че може да роди синъ.

Сега азъ говоря само за онѣзи, у които съзнанието е пробудено, които сж освободени отъ съмнѣние, отъ подозрѣние. Много хора се съмняватъ едни въ други, обиждатъ се, че еди-кой си не ги поздравилъ. Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ е дълбоко замисленъ, наскърбенъ, отишълъ далѣчъ нѣкъждѣ въ мисълта си, напусналъ тѣлото си, рѣшава нѣкаква задача. Азъ мина покрай него и не го поздравя. Питамъ: трѣбва ли той да се обижда отъ това? Азъ не го поздравихъ, защото този човѣкъ не бѣше въ кжщата си. Има ли смисълъ тогава, като мина покрай вашата празна кжща, да ви поздравлявамъ? Който не разбира своето състояние, ще каже: Учителтъ мина покрай менъ, не ме поздравя. Той трѣбва да е недоволенъ нѣщо отъ менъ. Ето, какъ човѣкъ изпада въ съмнѣния. Това се дължи единствено на неразбиране на нѣщата. При това, кой поздравъ вие считате за най-добъръ?

Подавате ли се на съмнѣния и подозрѣния, вие постоянно ще изпитвате вжтрѣшна скръбъ, вжтрѣшно недоволство: ще лѣгате и ще ставате, но нѣма да бждете доволни отъ себе си; ще учите, нѣма да бждете доволни отъ учението си. Първото правило въ живота бждете доволни отъ най-малкитѣ нѣща, които Богъ ви дава. Искате ли да бждете богоугодни, този е пжтъгъ. Казано е въ Писанието: „Не огорчавайте Духа, съ който сте запечатани!“ Ученикътъ не трѣбва да огорчава Духа съ своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Всѣки ученикъ има физически, умствени и сърдечни задачи, които трѣбва правилно да рѣши. Да се разрушава е лесно, да се гради е мжчно. Граденето е по-дългъ пропесъ, отколкото разрушението. И двата процеса сжществуватъ въ природата, но благодарение, че тѣзи, които градятъ, сж повече отъ ония, които разрушаватъ. Въ свѣта има напрѣдкъ, има еволюция.

Ученикътъ трѣбва да води съзнателенъ животъ. Натъкне ли се на нѣкакви сили, на нѣкакви течения, които сж непотрѣбни за него, той трѣбва да ги избѣгва, или да ги трансформира. Въ живота на ученика трѣбва да има правилно движение, което може да бжде резултатъ само на сили, които го подмладяватъ, които внасятъ въ него жизненостъ и подема нагорѣ. Влѣзе ли въ класъ, ученикътъ трѣбва да се спре за малко въ себе си, да види, на кое мѣсто да седне. За тази цѣль той трѣбва да бжде въ съзнателна непрѣривна връзка съ напрѣдналитѣ сжще-

ства отъ невидимия свѣтъ. Този е пътятъ къмъ самоусъвършенствуване. Изпаднете ли въ нѣкакво тежко състояние, веднага повдигнете мислитъ си нагорѣ, свържете се съ Бога, и Той ще ви помогне да трансформирате вашитѣ енергии, да минете отъ по-низко на по-високо стѣпало.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

*

23. Лекция отъ Учителя, държана на 5 май, 1926 г. въ г. София.

.....

ЦЪЛОМЖДРИЕ И ВЕЛИКОДУШИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!

Размишление.

Четоха се теми отъ зададената свободна
тема.

За слѣ ния пжтъ пишете пакъ върху
нѣкаква свободна тема. Сега ще ви задамъ
нѣколко въпроси: кое е най-важното качество
на идеалния мъжъ и козъ — на идеалната
жена? Както виждате, не е лесно да се отго-
вори на тѣзи въпроси. Нѣкои ще кажатъ,
че едно отъ важнитѣ качества на жената е
справедливостъта; други — нѣжността; тре-
ти — разумностьта и т. н. Справедливостъта,
нѣжността, разумностьта сж общи качества,
които не принадлежатъ само на жената. Лю-
бовъта сжщо така е общъ принципъ, общо
качество, което не принадлежи само на жената.
Кажете поне едно специфично качество на
жената, което я опрѣдѣля въ най-идеаленъ
смисълъ като жена. Каква дума може да се
употрѣби вмѣсто думата жена? Въ български
езикъ думата жена е изопачена. Нѣкой ще ка-
же, че тази дума може да се замѣсти съ по-
добната ней „майка“. Казвамъ: всѣка жена
не може да бжде майка, и всѣка майка не мо-
же да бжде жена, въ пълния смисълъ на тази
дума. Ако подъ понятието жена разбираме

противоположния полюсъ на човѣка, тогава, какъ трѣбва да наречемъ жената? Въ този смисълъ понятието жена можемъ да замѣстимъ съ думата дѣва, дѣвица. Отъ тази дума българинътъ е изкаралъ думата дивъ, обаче, думата дѣва въ първоначалния езикъ е означавала Божествена. Ако думитѣ жена, майка, дѣва се наредятъ въ възходящъ редъ, по степенъ, първо мѣсто отъ тѣхъ заема дѣвицата, послѣ майката и най-послѣ жената. И тъй, думата дѣва означава истинското понятие жена. Питамъ сега: кое качество на дѣвицата я опрѣдѣля като такава? (— Чистота, цѣломъдріе). Цѣломъдрието е качество, което опрѣдѣля дѣвицата. Когато дѣвицата изгуби своето цѣломъдріе, въ ума и сърцето ѝ наставя голѣма каша.

Съ каква дума можете да замѣстите думата мъжъ? (— Момъкъ). Тази дума въ идейно отношение не е много изразителна, но можемъ да се спремъ върху нея. Кое е отличителното качество на мъжа? Нѣкой ще каже, че мъжътъ трѣбва да отстоява правата си. Човѣкъ, който отстоява правата си, той всѣкога изпада въ безправие. Идеалниятъ човѣкъ е всемоушенъ; той е надъ условията, вслѣдствие на което нѣма защо да се защитава, нито да търси правата си. Богъ никога не воюва за своитѣ права. Само слабитѣ хора воюватъ за правата си. Въ този смисълъ всѣки, който защитава правата си, той е слабъ. Въ свѣта само слабитѣ хора воюватъ. Хората, които свѣтътъ счита герои, сж повечето слаби натури. Нѣкои считатъ истински мъжъ този,

който се явява въ защита на жената. Това не е мъжъ. Жена, която се нуждае отъ защитата на мъжа, не може да се нарече цѣломъждрена. Мъжъ, който се нуждае отъ подкрѣпата на жена, не може да се нарече силенъ. Най-голѣмото нещастие за мъжа и за жената се заключава въ това, че тѣ търсятъ помощъ оттамъ, отдѣто я нѣма. Кое качество опрѣдѣля идеалния мъжъ? — Великодушието.

И тъй, турете въ ума си идеята, че мъжътъ трѣбва да бжде великодушень, а жената — цѣломъждрена. Великодушень мъжъ е онзи, въ ума на когото не влиза никакво съмнѣние по отношение на жената. Цѣломъждрена жена, дѣвица е тази, която не допуска никаква нечиста мисль, или никакво съмнѣние по отношение на мъжа. Допусне ли нѣщо лошо въ ума си, тя прѣстава да е дѣвица.

Казвамъ: ако вие, като ученици, не станете цѣломъждрени и великодушни, нищо нѣма да излѣзе отъ васъ. Вие ще се раждате и умираете, както и обикновенитѣ хора. Вие ще говорите за Бога, за ангелитѣ, за светиитѣ, но това нѣма да ви ползува. Прѣди всичко, всѣки трѣбва да бжде цѣломъждренъ и великодушень! Днесъ повечето хора се съмняватъ въ Бога, въ Провидѣнието, въ добрия редъ и порядъкъ въ свѣта, което показва, че тѣ не сж цѣломъждрени и великодушни. Щомъ се съмняватъ и не вѣрватъ въ Бога, тѣ не могатъ и да Му благодарятъ за живота, както и за всички блага, които Той имъ е далъ. Съврѣменнитѣ хора сж недоволни отъ живота и бла-

гата, които иматъ, затова отъ сутринъ до вечеръ роптаятъ: това нѣмаме, онова нѣмаме, всички около насъ сж по-богати, всичко иматъ и т. н. Казвамъ: нека богатството на другитѣ хора да не ви смущава, но да ви поощрява, да работите върху себе си, за придобиване на онѣзи блага и условия, необходими за вашето развитие.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ своитѣ лоши навици, да не вижда погрѣшкитѣ на хората. Той трѣбва да разглежда нѣщата обективно, а не субективно. Човѣкъ трѣбва да наблюдава, какъ гори огньтъ, да изучава процеса на горенето. Когато запалите огнь, отначало той е слабъ, но постепенно се усилва и разгорява. Идеияниятъ човѣкъ знае, че огньтъ постепенно се засилва и разгорява, но за това се изисква врѣме. Слѣдователно, когато нѣкоя добродѣтель у човѣка е слабо проявена, това показва, че тя е още въ своето начало; тази добродѣтель ще се разгори и засили постепенно. Затова казвамъ: момцитѣ трѣбва да се стремятъ къмъ великодушие, а дѣвицитѣ — къмъ цѣломъдрие. Обаче, човѣкъ трѣбва да бжде едноврѣменно и великодушенъ, и цѣломъдренъ. Запримѣръ, мнозина нѣматъ търпѣние да се изслушватъ едни други; всѣки търси своитѣ права, а за правата на другитѣ не мисли. Прѣди всичко правата на човѣка сж въ самия него, той нѣма защо да ги търси отвънъ, отъ другитѣ хора. Щомъ човѣкъ има зрѣние, кой може да му забрани да гледа? Когато нѣкой се качи на Витоша, може ли да му се забрани

оттамъ да гледа на небето и на слънцето, което изгрѣва и залѣзва? Качилъ ли се е на високо, той може вече свободно да се разхожда тамъ и да гледа навсѣкждѣ. Другъ е въпросътъ, ако този човѣкъ влѣзе въ нѣкоя гъста гора, и дърветата му прѣпятствуватъ да гледа свободно. Трѣбва ли той да се сърди на дърветата, че му прѣпятствуватъ? Ако ги пита, защо му прѣпятствуватъ, тѣ ще му отговорятъ: веднѣжъ си влѣзълъ между насъ, ти имашъ нужда отъ нашата помощъ. — Какъ тѣй, вие трѣбва да ми направите пътъ, да ми дадете възможность свободно да гледамъ! Ако искате да се разберемъ, вие трѣбва да се разределите. — Не, ние нѣма да се разберемъ по този начинъ, както ти искашъ. Щомъ искашъ да гледашъ небето, ще се качишъ на нѣкое високо мѣсто, надъ насъ, и оттамъ гледай, колкото искашъ; и ние имаме сжщото желание, каквото и ти, да вървимъ напредъ и да гледаме нагорѣ. Ако пъкъ си толкова уменъ, избери най-високото дърво измежду насъ, качи се на върха му и оттамъ гледай! Искашъ ли да гледашъ небето отдолу, между насъ, ти нищо нѣма да видишъ.

Сега много окултни ученици искатъ да видятъ небето, да се домогнатъ до нѣкои окултни закони, но въпрѣки това седятъ въ нѣкоя гъста гора и оттамъ гледатъ. Какъ могатъ да се домогнатъ до окултнитѣ закони? — Чрѣзъ цѣломждрие и великодушие. Слѣдователно, цѣломждренъ мжжъ е този, чийто ржцѣ не изгарятъ въ огъня. Великодушень мжжъ е този, който въ водата не се дави.

Сжщото може да се каже и за жената: цѣломждрена жена е тази, която никога не изгаря; великодушна жена е тази, която никога не може да се удави. Нещастieto на свърѣменнитѣ хора седи въ това, че мъжетѣ, хвърлени въ водата, се удавятѣ, а женитѣ, хвърлени въ огъня, изгарятѣ. Подѣ думата вода, въ дадения случай, разбираме свѣта. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ става търговецъ, започва да лъже и въ скоро врѣме пропада. Нѣкога хората се лъжатѣ за нѣколко гроша само, а съ това си причиняватѣ голѣми пакости. Нѣкое малко дѣте, момченце, напипа джоба на баща си и, безъ негово знание, взима единъ левъ. Майката се радва, че нейниятѣ Драганчо самъ взелъ отѣ баща си единъ левъ. Малкиятѣ Драганчо не трѣбва да пипа въ джоба на баща си. Напротивъ, ако намѣри единъ левъ, падналъ отѣ джоба на баща му, той трѣбва да му го даде и да не се учи самъ да пипа. И слѣдъ това, ако бащата иска, може да даде на дѣтето си, колкото намѣри за добръ.

Слѣдователно, вие трѣбва да знаете, че Богъ е безпощаденъ къмъ всѣки, който лъже, краде, убива, злослови. Нѣкои казватѣ, че Богъ е милостивъ и всепрощаващъ. Той прощава, но никога не забравя. Богъ туря грѣховетѣ на хората задъ гърба си, но ги записва всѣкога въ специална книга. Единъ день, като види, че въ тази книга има само грѣхове и прѣстѣпления, които не се поправятѣ, Той зачерква всичко изведнѣжъ и се заема да създаде новъ свѣтъ, съ нови хора. Не ми-

слете, че Богъ забравя грѣховетѣ на хората! Споредъ окултизма, всички слѣпи, всички сакати хора, които днесъ срѣщаме по земята, сж все ученици, които не сж издържали изпититѣ си, вслѣдствие на което сж напуснали Школата. И ако вие днесъ не издържите изпититѣ си, за въ бждеще ще имате нѣкакъвъ неджгъ. Въ свѣта сжществува вжтрѣшна правда, правда на Любовта. Цѣломждрието и великодушието трѣбва да бждатъ основа въ вашия животъ. Не мислете, че ако не можете да издържите изпититѣ си въ Школата, ще можете да прѣминете въ нѣкакво друго учение, било като теософъ, или евангелистъ, или православенъ и т. н. Дѣто и да отиде човѣкъ, той трѣбва да учи, да издържи изпититѣ си. Едно ще знаете: каквато каша дробите, таквазъ ще сърбате. Нѣмате ли цѣломждрие и великодушие, нищо не може да излѣзе отъ васъ, защото великитѣ принципи на живота работятъ само при тия условия.

Най-страшното нѣщо, което измжчва съврѣменнитѣ хора, е съмнѣнието. Сегашнитѣ хора сж хора на критиката. И въ Англия, и въ България, и въ Франция, и въ Германия всички хора критикуватъ, но английската критика, въ сравнение съ българската, е по-фина. Българската критика е по-груба отъ тази на европейскитѣ народи. Французинътъ, напримѣръ, когато критикува, той подхваща отдалечъ, деликатно, човѣкъ едва се досѣща, че го критикуватъ. Мжчно може човѣкъ да избегне критиката. Тя се налага сама по себе си. По естество умътъ на човѣка е скло-

ненъ къмъ критика. Безъ да иска той, лошитѣ работи на хората изпжкватъ въ ума му. Влѣзе ли човѣкъ въ окултната школа, понеже свѣтлината е голѣма, той започва да вижда повече отъ това, което хората вънъ отъ школата виждатъ. Не знае ли ученикътъ да се пази, той изпада въ тежки положения и състояния. За да не се спъва въ своето развитие, на ученика е особено необходимо цѣломъ жрие и великодушие.

Нѣкои казватъ: Любовта заличава всички погрѣшки. Въ окултната наука сжществува слѣдния законъ: Любовта не вижда погрѣшкитѣ, тя е снизходителна, прощава, но не плаща всичкитѣ дългове. Тя може да плати само половината отъ дълговетѣ на хората, а другата половина тѣ сами трѣбва да си изплатятъ. Запримѣрь, ако нѣкой човѣкъ има да плаща 10,000 лева, Любовта счита за свой доброволенъ дългъ да му плати 5,000 отъ дълга, а останалитѣ 5,000 лева той самъ ще си плати. Тя ще работи, оттукъ-оттамъ ще спечели 5,000 лева да изплати дълга на този човѣкъ, но нищо не може да я застави да изплати и останалитѣ 5,000 лева. Ще кажете, че Христосъ изплати голѣма часть отъ дълговетѣ на човѣчеството. На врѣмето си Христосъ направи това, но отъ 2,000 години насамъ човѣчеството забърка такава каша, че Той вече се отказа да плаща за него. Всички съзрѣменни християни толкова се отдалечиха отъ Христа, че дойдоха до положение да изпратятъ 25,000,000 хора на бойното поле. Казвате: защо Христосъ днесъ не плати поне полови-

ната дългове на съвременнитѣ хора, а ги излага на такива страшни страдания? Христосъ плати вече половината отъ грѣховетѣ на хората. Тѣ трѣбваше да бждатъ разумни да изплатятъ другата половина и да не правятъ нови дългове. Тѣ не запазиха това положение: и до днесъ не сж платили старитѣ дългове, а при това нови постоянно правятъ? Да мислите, че Христосъ е изплатилъ всички дългове на свѣта, то е все едно да си служите съ хиперболи и да казвате, както българинътъ, на примѣръ, често казва: на еди-кое си събрание присѣтствуваха толкова много хора, че нѣмаше кждѣ яйце да хвърлишъ. — Не, толкова много мѣста имаше, че сто яйца можеха да се хвърлятъ. Или пъкъ, когато искатъ да кажатъ за нѣкой човѣкъ, че е много бързъ, тѣ казватъ: „Бѣга, като куршумъ, или като стрѣла.“ Това сж фигуративни, образни изречения. По сжщия начинъ хората казватъ за Христа, че е платилъ всички дългове на човѣчеството. Христосъ е платилъ само половината дългове на човѣчеството, а като се казва, че е платилъ всичкитѣ дългове, това подразбира, че Той е платилъ ония дългове, именно, които сж спирали човѣчеството по онова врѣме да върви въ правия пжтъ, да се развива.

Като говоря така, мнозина ще кажатъ: щомъ имаме толкова дългове още, какъ ще ги изплатимъ, какъ ще се спасимъ? Успѣхътъ на човѣка зависи отъ усилията, които той прави. Имайте прѣцъ видъ слѣдния стихъ отъ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде въ жертва Сина Своего Единородна-

го, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, но да има Животъ Вѣченъ.“ Ако разгледате този стихъ буквално, вие ще се намѣрите въ положението на онзи американски мисионеръ, който тръгналъ да проповѣдва на богатитѣ, че ако искатъ да се спасятъ, тѣ трѣбва да бждатъ щедри, да раздадатъ богатството си на бѣднитѣ. Единъ отъ неговитѣ слушатели му възразилъ: какъ можа да се спаси разбойникътъ, който бѣше разпнатъ до Христа? Той нищо не даде, но повѣрва и се спаси. Проповѣдникътъ му отговорилъ: този човѣкъ бѣше закованъ и въ това положение нищо не можеше да даде. На него оставаше само да повѣрва, нищо друго не можеше да направи. Обаче, ти си свободенъ човѣкъ, съ свободни рѣцѣ и можешъ да дадешъ отъ своето богатство, ако искашъ да се спасишъ.

Много отъ васъ казватъ, че сж окултни ученици. Щомъ мислите така, кажете, кое е сжщественото качество на окултния ученикъ. Мжчно е да опрѣдѣлите сжщественото качество на ученика. Само този ще го опрѣдѣли, който може да се постави въ истинско положение на ученикъ, да познава добрѣ окултнитѣ закони и да ги прилага. Щомъ сте окултни ученици, кой отъ васъ може да се подигне една педя надъ земята? Ако между васъ нѣма нито единъ, който да направи опита, ще признаете, че още не сте ученици, но сега учите. Тѣй щото да признаете, че сега учите, е едно нѣщо, а да мислите, че всичко знаете, е друго нѣщо. Когато критикува техората, това показва, че вие знаете повече отъ тѣхъ. Ето защо уче-

никътъ трѣбва да се пази отъ критика. Когато ученикътъ критикува, ще го поставятъ въ положение той самъ да провѣри своитѣ знания: ще му завържатъ очитѣ, напримѣръ, и ще му покажатъ единъ прѣдметъ, да се произнесе, какъвъ е цвѣтътъ му. Слѣдъ това ще го накаратъ да обясни произхода на съмнѣнието. Какъ мислите отъ какво произхожда съмнѣнието? (— Отъ безвѣрие). — Ами безвѣрието отъ какво произлиза? (— Отъ безлюбие, отъ липса на чистота). Прѣдставете си, че прѣдъ васъ сложатъ трапеза съ вкусно ястие и докато се приготвите да го опитате, трапезата се дига. Какъ ще си обясните това явление? Както и да го обяснявате, едно е важно: Въ своя животъ ученикътъ не трѣбва да се стреми само къмъ реализиране на физически блага.

Въ окултната школа всѣки ученикъ трѣбва да работи за създаване на нѣкое специфично качество въ себе си, по което да се отличава отъ другитѣ. Не си правете илюзия, че всичко знаете, или че всичко можете, или че сте достигнали края на нѣщата. Съвършенството е вѣченъ процесъ. Който иска да знае, докждѣ е стигналъ, той трѣбва да прави всевъзможни опити, да провѣри своето знание. Запримѣръ, прѣвържете очитѣ си съ кърпа и съ затворени очи минете извѣстно разстояние, безъ никаква чужда помощ. Правили ли сте опитъ да ходите съ затворени очи, безъ да се спъвате? Добрѣ е да се направи този опитъ на поле, или въ мъгливо врѣме и да опрѣдѣлите посоката, наж-

дѣ е изтокъ, западъ, сѣверъ и югъ. Който е по-смѣлъ, той може да направи този опитъ до Витоша, но за всѣки случай да си носи и компасъ; като повърви извѣстно врѣме, нека направи опитъ, да опрѣдѣли посоката на своето движение. Опрѣдѣлите ли посоката, ще погледнете компаса, дали вѣрно сте я схванали. Прѣдставете си, че като ученикъ, вие изпаднете въ чуждъ градъ, нѣмате пари, нѣмате работа, нѣмате познати, ходите натуку-натамъ, отъ никждѣ не можете да намѣрите хлѣбъ, да си хапнете. Така прѣкарвате три деня. Направете слѣдния опитъ: вдълбочете се въ себе си и ще почувствувате, още колко врѣме ще гладувате. Като се вдълбочите въ себе си, отвѣтрѣ ще ви се отговори, кога и по какъвъ начинъ ще получите хлѣбъ. Ако нѣкой отъ васъ заболѣе, нека съсрѣдоточи мисълта си къмъ болестта и да я изпжди вѣнъ отъ себе си. Не може ли по този начинъ да се освободи той не трѣбва да лежи, да се подава на болестта, но да прави разходки, движения. Каквото и да е врѣмето, снѣгъ, дъждъ, той не трѣбва да се плаши. Болестта намира благоприятна почва у страхливитѣ хора. Дойде нѣкой да ми се оплаква, че страда отъ стомахъ, или отъ друга нѣкаква болестъ. Казвамъ: прави разходки! — Ами като има снѣгъ навѣнъ? — Нищо отъ това, снѣгътъ нѣма да поврѣди. — Ама не мога да ходя. — Ще правите малки усилия.

Казвамъ: отъ всички се изисква послушание. Ако ученикътъ нѣма послушание, той не може да успѣва. Той трѣбва да прѣстане

съ критиката, съ съмнѣнието. Кой може да критикува разумния свѣтъ? Или, кой може да критикува Бога? Въ Бога нѣма абсолютно никакво користолюбие. Рече ли нѣкой да критикува Бога, той ще стане на каша. За да не изпаднете въ това положение, правете опити, провѣрявайте нѣщата, за да се утвърди вѣрата ви. Казва Христосъ: „Ще бжде всѣкому споредъ вѣрата.“ Ученикътъ трѣбва да учи, да чете, да съпоставя нѣщата и да прилага това, което е научилъ. Всѣкъкъвъ мързелъ трѣбва да се изхвърли навънъ! Като ученици, вие трѣбва да четете и да размишлявате, най-малко по два часа на день. Прѣзъ това врѣме за нищо друго не трѣбва да мислите. Работете и върху цѣломъждрието и великодушieto. Отъ тѣхъ зависи и силата на човѣка; отъ тѣхъ зависи и мира на неговата душа. Нѣмате ли вжтрѣшенъ миръ, вие не можете и духовно да се развивате. Днесъ никой не може да живѣе за себе си. Всѣки трѣбва да бжде въ връзка съ невидимия свѣтъ, за да има неговата помощ. Иначе, изоставенъ самъ на себе си, човѣкъ ще се намѣри подъ влиянието на души, изостанали въ своето развитие; и вмѣсто да успѣва, всѣки день ще пропада. България, както и цѣлиятъ свѣтъ, е пъленъ съ такива изостанали души — леморийци, които прѣчатъ на всички добри начинания на хората, на всичко положително. Казано е въ Писанието: „Нашата борба не е противъ плътъ и кръвъ, а противъ лъжливитъ духове отъ поднебесния, които спъватъ хората въ

тѣхното развитие.“ Тѣзи духове трѣбва да се уловятъ и затворятъ. Тѣ хвалятъ, ласкаятъ, лъжатъ, обѣщаватъ, но нищо не изпълняватъ. Пазете се отъ леморийцитѣ! Дѣто влѣзатъ, тѣ създаватъ каша. Дали ще влѣзатъ въ нѣкое общество, дали въ нѣкоя църква или нѣкой домъ, навсѣкждѣ тѣ създаватъ каши. Видите ли, че двама души спорятъ помежду си и не се разбиратъ, знайте, че между тѣхъ сж влѣзли леморийци. Попитайте нѣкой ясновидецъ, какво може да ви каже за леморийцитѣ, и той ще ги опише, както трѣбва. Тогава само ще разберете, какво прѣдставляватъ тѣ и каква опасностъ носятъ за човѣка.

И тъй, отъ всички ученици се изисква цѣломждрие и великодушие. Нѣма другъ пѣтъ за придобиване на окултни сили. При условията, въ които днесъ живѣете, тѣзи качества сж необходими за васъ, ако искате да минете благополучно прѣзъ гжстата материя, която неизбѣжно трѣбва да прѣгазите. Болести, сиромашия, завистъ, умраза, невѣжество и редъ още отрицателни качества у човѣка се дължатъ, именно, на отсѣтствието въ него на цѣломждрие и великодушие. Затова, всѣки трѣбва да знае, има ли цѣломждрие въ сърцето си и великодушие въ ума си. Нѣма ли ги, той непрѣменно трѣбва да работи, за да ги придобие. Христосъ казва: „Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеитѣ и на садукееитѣ, вие не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Сжщото може да се каже сега и за васъ: познанията, разбиранията, които имате сега, трѣбва да се увеличаватъ всѣки

день; къмъ всичко добро и хубаво у васъ трѣбва да се прибавя по единъ плюсъ. Въ природата сжществува законъ, който опрѣдѣля, по колко пжти на день човѣкъ трѣбва да яде, за да подържа живота си. Обикновено по колко пжти на день яде човѣкъ? По три пжти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Питамъ: ако за подържане на физическия животъ употребяваме толкова много часове и енергия, не трѣбва ли на сжщото основание, за подържане на духовния си животъ да употребимъ поне приблизително толкова врѣме?

И тъй, за придобиване на духовния животъ се изисква силна вѣра. Направете опитъ, да придобиете въ себе си вжтрѣшенъ миръ и свѣтла вѣра, да знаете, кога молитвата ви е приета, и кога мисълта ви е въ права посока. Вие трѣбва да чувствувате това нѣщо въ себе си така, както чувствувате понѣкога дисхармоничнитѣ влияния на хората около васъ. Човѣкъ трѣбва да живѣе духовно, ако иска да бжде хармониченъ въ себе си; има ли хармония въ себе си, той ще може да живѣе и между дяволитѣ въ ада, както и между ангелитѣ въ рая. Дяволътъ може да мжчи човѣка, но не и да го изяде. Нѣкой казва: ако дяволътъ не може да ме изяде, поне мечка или вѣлкъ могатъ да ме изядатъ. Ако вѣлкътъ се приближи при нѣкой човѣкъ, когото почувствува като кобра, ще може ли да го изяде? Вѣлкътъ знае, какво нѣщо е кобратата. Отъ кои кобри трѣбва да бжде човѣкъ? Отговорете сами на този въпросъ! Казвамъ: ако има слабостъ да краде, той ще може и

да дава. Ако човѣкъ обича да разрушава, той ще може и да създава.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да правите опити. Нѣкои се отказватъ да правятъ опити, защото сж завършили своето развитие. Сега ще ви дамъ слѣдния опитъ: сутринъ, като станете, завържете очитѣ си съ една дебела кърпа и отворете Библията. Важно е за васъ да познаете съ затворени очи, на кое мѣсто сте отворили Библията. Като отворите Библията, не бързайте веднага да се произнесете, на кое мѣсто сте отворили, но спрете се за малко, попипайте книгата на това мѣсто, вдълбочете се въ себе си и тогава кажете, на коя отъ книгитѣ сте отворили: дали на Битие, Изходъ, Книга на Царетѣ, Пророцитѣ, Евангелията и т. н. Слѣдъ това, опитайте се да познаете, на коя глава сте отворили. Най-послѣ, направете опитъ да познаете и стиха, който сте посочили. Узнаете ли и тритѣ нѣща вѣрно, опитътъ ви 100% е сполучливъ. Направете този опитъ въ продължение на седемъ деня. За слѣдния пжтъ ще искамъ десетъ души отъ васъ да кажатъ своята опитностъ. Нѣкои отъ опититѣ могатъ да излѣзатъ сполучливи, а други — несполучливи, но това да не ви смущава. Този опитъ ще събуди у васъ импулсъ да развиете своята чувствителностъ. Ще направите опита при разположение на духа си, при вжтрѣшенъ миръ. Слѣдъ като опрѣдѣлите книгата, главата и стиха, тогава ще развържете кърпата и ще видите, дали сте познали,

т. е. дали опитътъ ви е сполучливъ, и ще си напишете резултата.

За слѣдния пжтъ ще имате още една свободна тема, както и зададеното сега упражнение. Опитътъ ще започне отъ утрѣ. Като си завържете очитѣ, ще се помолите, ще забразите всичко наоколо си и тогава щѣ отворите Библията. Слѣдъ това ще си запишете деня, датата и резултата отъ опита. Това е единъ хубавъ опитъ. Добрѣ е понѣкога човѣкъ да е слѣпъ за нѣкои нѣща. Вързването на очитѣ подразбира, че човѣкъ не иска да се смуцава и увлича отъ външния свѣтъ.

Това упражнение се отнася до онѣзи, които иматъ силно желание да го направятъ, но не и за онѣзи, които нѣматъ разположение къмъ опититѣ. Който се колеба, той не трѣбва да прави опита. Почне ли да мисли, дали подобава на такъвъ сериозенъ човѣкъ, като него, да си завързва очитѣ, азъ напълно го освобождавамъ отъ този опитъ. Азъ разчитамъ на десетъ души отъ васъ да направите опита, а останалитѣ нека бждатъ абсолютно свободни. Ще кажете не може ли да затворимъ очитѣ си, безъ да ги вързваме съ кърпа? Ако затворите очитѣ си, безъ да ги завързвате, има опасностъ отъ изкушение; безъ да искате, ще отворите малко очитѣ си. Отворите ли ги, опитътъ ви нѣма да излѣзе сполучливъ. Ако вържете очитѣ си, и да ги отворите подъ кърпата, това нѣма да поврѣди на опита.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!

!

24. Лекция отъ Учителя, държана на
12 май, 1926 г въ г. София.

МЕТОДИ И ПЖТИЩА НА ИДЕЙНИЯ СВѢТЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Прочетоха се резюмета отъ темитѣ: „Защо трѣбва да учи човѣкъ“ и „Да се обичаме и защо трѣбва да се обичаме“?

Какъ излѣзе опитътъ ви? Колко души отъ васъ познаха книгата отъ Библията, колко познаха главата отъ дадената книга и колко познаха стиха? Опитътъ на мнозина е излѣзълъ несполучливъ, защото иматъ неправилни схващания за нѣкои нѣща. Вие мислите, че сте ясновидци. Ще ви поставятъ на изпитъ, да видите вие сами, колко знаете. Човѣкъ трѣбва по алхимически начинъ да отдѣля своитѣ положителни знания отъ отрицателнитѣ. Какви теории съществуватъ по този въпросъ, то е друго нѣщо. Теорията сама не разрѣшава нѣщата. Слѣдъ като знаете теорията, вие трѣбва да имате и практика, приложение. Въ окултната наука има редъ хипотези и теории, но прѣди всичко има нѣкои съществени нѣща, които трѣбва да знаете. Нѣкой казва: азъ разбирамъ, азъ зная много нѣщо. Докато мислите, че много знаете и много разбирате, вие нищо не можете да постигнете. Рѣшавате ли въпроситѣ отъ гледището на личнитѣ чувства, не можете да имате голѣми резултати.✓

И тъй, искате ли да развиете своята чувствителност, правете често опита съ Библията. Развиете ли това чувство, вие ще можете свободно да четете Библията и при затворени очи. Между васъ сега нѣма нито единъ, който може да чете Библията по този начинъ. Кажете ли нѣкой, че може да чете така, ще го предложимъ на изпитъ: азъ ще отворя Библията прѣдъ себе си, а той ще чете отъ мѣстото си. Дойдете ли до положение да четете книги съ затворени очи, вие сте ясновидци. Отъ миналитѣ вѣкове още вниманието на всички хора е било насочено къмъ развиване на физическото имъ зрѣние. И днесъ, понеже това нѣщо се е постигнало, вниманието на хората трѣбва да се насочи къмъ постепенно развитие на вжтрѣшното зрѣние. Този вжтрѣшенъ органъ не може да се развие изведнѣжъ, но трѣбва постепенно да се развива, като се изпраща къмъ него повече кръвъ и хранителна енергия. Всѣки отъ васъ може да развие въ себе си интуицията, но той трѣбва да прави редъ опити въ това направление. Когато искате да познаете, на кое мѣсто отъ Библията, запримѣръ, сте отворили, пипнете този листъ съ ржцѣтъ си. Учете се да познавате нѣщата чрѣзъ пипане. По този начинъ вие ще се освободите отъ редъ ваши внушения. Нѣкой казва: Духътъ ми говори. Той ми каза да отида еди-къдѣ си. Духътъ казалъ на единъ да отиде на Горна-Баня, на другъ — на пазаръ, на трети — въ еди-кой си градъ и т. н. Това сж неопрѣдѣлени, двусмислени положения. Хората едни други си внушаватъ различни нѣща

и послѣ се самозаблуждаватъ, че Духътъ имъ говорилъ.

Казвамъ: първо вие трѣбва да се освободите отъ закона на човѣшкитѣ внушения и да дойдете до внушения, които идатъ отъ свѣтъ, по-високъ отъ вашия. Вие трѣбва да различавате, отъ кой свѣтъ идатъ внушенията. Научите ли това, вие ще можете да въздѣйствувате на тия, които могатъ да ви спънатъ, или да ви заведатъ въ кривъ пѣтъ. И ученитѣ хора си внушаватъ едни други, влияятъ си. Запримѣръ, ако нѣкой математикъ или астрономъ работи върху единъ наученъ въпросъ, едноврѣменно съ него, безъ той да знае, работятъ още 10—20 души по сжщия въпросъ, обаче, отъ всички тѣхъ само единъ успѣва, а другитѣ играятъ роля на помагачи. Запримѣръ, когато Дарвинъ е работилъ своята теория, едноврѣменно съ него по сжщия въпросъ е работилъ и другъ англичанинъ, обаче, Дарвинъ успѣ; той изнесе своята теория прѣдъ свѣта, а другиятъ остана като помагачъ въ тази работа. Сжщото нѣщо е забѣлѣзано и въ музиката, и въ изкуството. Едно трѣбва да се знае: никога усилията на човѣка не оставатъ безплодни.

И тъй, вие ще се стремите да регулирате чувствата си, да се поставите въ положението на дѣте, което иска да учи. Опитътъ, който ви дадохъ, може да се изпълни отъ три страни: първо — механически, съ пипане; понеже вие сте чели Библията много пѣти, ще можете горѣ-долу да познаете, на кое мѣсто сте отворили; второ — по чувство и трето — по

вжтрѣшна свѣтлина. Първиятъ начинъ се отнася къмъ физическия животъ; вториятъ начинъ — къмъ астралния и третиятъ — къмъ Божествения животъ, дѣто се проявява висшето съзнание на човѣка. Вие можете да прилагате тия методи, когато рѣшавате, да прѣдприемете ли нѣкаква работа, или не, както и когато искате да разберете, ще сполучите ли въ нѣкоя работа. Ако застанете тихо и спокойно въ себе си, свободни отъ всѣкакви външни влияния, вие повече ще успѣете, отколкото съ бързане. Бързането всѣкога притѣснява човѣка, поставя го въ крива посока. Когато нѣмате успѣхъ въ нѣкоя работа, не се обезсърдчавайте. Често несполуката въ живота стимулира човѣка повече, дава му по-голямъ импулсъ за работа.

Сега ще ви дамъ още единъ опитъ. Той е слѣдниятъ: на отдѣлни листчета ще напишете всички книги отъ Библията и ще ги турите въ нѣкоя кутия, отдѣто по три пѣти на день ще вадите по едно листче, но вече съ отворени очи. Цѣльта на този опитъ е да развivate своята интуиция, да познаете, коя книга сте извадили. Когато пишете листчетата, съзнанието ви грѣбва да бжде будно, да нѣма никакво прѣкъсване. Освѣнъ това, като ги пишете, ще гледате да оставите върху тѣхъ вашитѣ вибрации, че като пипнете една отъ тия книжки, да познаете, коя сте взели. Напримѣръ, като сте писали на едно отъ листчетата името на пророкъ Иеремия, при изваждане на това листче отъ кутията, да познаете, че сте извадили, именно, него. Щомъ познаете,

какво е написано на листчето, вие ще изпитате голѣма радостъ. Пишете ли листчетата механически, нищо нѣма да познаете. Като дойдете слѣдния пѣтъ въ класъ, петъ възрастни и петъ млади братя, както и петъ възрастни и петъ млади сестри ще кажатъ своитѣ опитности. Като правите този опитъ, ще отбѣлѣзвате на тевтерче датата, часа и врѣмето, дали е ясно или облачно и т. н. По този начинъ вие ще привикнете къмъ точностъ. Въ духовния свѣтъ, и при най-малкитѣ опити, слѣдятъ точно за часа, за врѣмето. Започнете опита отъ утрѣ. Можете да го правите или сутринъ, или по обѣдъ, или вечеръ, по което врѣме искате, но непрѣменно ще отбѣлѣзвате часа и врѣмето, прѣзъ които го правите.

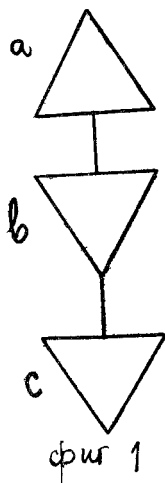
Въ окултната школа на първо мѣсто се изисква дисциплина. Човѣкъ трѣбва самъ да се дисциплинира, да се самовлада. Запримѣръ, вие знаете нѣщо, но не искате да го изнесете прѣдъ други хора и мълчите. Обаче, вж-трѣ нѣщо ви казва: кажи това нѣщо! Защо трѣбва да кажете? Изкуство е сега да се самовладате, да не го кажете. Има хора, които не могатъ да търпятъ да не кажатъ всичко, каквото знаятъ. Въ единъ анекдотъ се разправя за такъвъ човѣкъ, много разговорчивъ, който никога не мълчалъ. Той билъ слуга при единъ селски чорбаджия. Дѣто и съ когото се срѣщалъ, той веднага започвалъ да говори по разни въпроси и да ги разрѣшава по своему. Единъ день той направилъ нѣкаква голѣма погрѣшка, заради което се скрилъ въ единъ отъ

селските плѣвници, да не го намѣри чорбаджията му, да го бие. Слѣдъ като го търсили на много мѣста и не могли да го намѣрятъ, чорбаджията му прибегналъ до хитростъ: той казалъ на двама селяни да тръгнатъ по селото и да спорятъ високо по нѣкои въпроси. Тръгнали селянитѣ по селото и започнали високо да разговарятъ. Като минали покрай плѣвнята, дѣто билъ скритъ слугата, той чулъ тѣхния споръ, веднага изкочилъ отъ плѣвнята и извикалъ: чакайте, азъ ще разрѣша този въпросъ! Хитростъта на чорбаджията дала своитѣ резултати. Слугата не могълъ да търпи да спорятъ върху извѣстни въпроси, безъ той да бже пръвъ въ спора.

Казвамъ: вие трѣбва да знаете слѣдното. Окултната наука казва, че човѣкъ трѣбва да говори на мѣсто и на врѣме. Не е ли врѣме да се говори, той трѣбва да мълчи. Нѣкой казва: може и на врѣме и безъ врѣме да се говори. Глупавиятъ може да говори и безъ врѣме, но умниятъ трѣбва да говори асмо на врѣме. Апостолъ Павелъ казва: „Проповѣдвайте и на врѣме и безъ врѣме!“ Това се отнася само за онѣзи, които не знаятъ, кога е врѣме да се проповѣдва и говори. Зато ва тѣ трѣбва да проповѣдватъ и на врѣме и безъ врѣме, та дано отъ многото гозорене да се хване поне малко.

Казвамъ: да се самовлада човѣкъ, това е необходимо и за здравето, и за дисциплинирането на ума, и за развитие на неговитѣ способности, както и за разработване на сърцето. Въ ржката на разумния човѣкъ само-

владането прѣдставлява лостъ, мѣрка за впрѣгане на енергиитѣ въ човѣшкия организъмъ, за да усилятъ дѣятелността на неговата душа. Нѣма ли човѣкъ самовладане, тѣзи енергии ще минатъ и заминатъ прѣзъ неговия мозъкъ, като прѣзъ пукната стомна. Това явление само ще се храни въ вѣстника, който послѣ ще се захвърли, безъ да остане слѣда отъ него. Обаче, такива нѣща не трѣбва да ставатъ. Това не подразбира, че вие, като ученици, нѣмате самовладане, но степенъта на вашето самовладане не е достатъчна. Самовладането бива отъ разни качества и разни степени.

Сега ще се спра върху въпроса, какъ се реализиратъ идеитѣ. Прѣдставете си, че имате идеята „а“ въ умствения свѣтъ (фиг. 1), дѣто тя нѣма никаква реалность. Докато тази идея не слѣзе на физическия свѣтъ, тя не е реална. Сжщото може да се каже и за чувствата. Докато едно чувство или желание остава само въ астралния свѣтъ, то не е реално. Слѣзе ли на физическия свѣтъ, то става реално. Слѣдователно, когато идеята „а“ слѣзе въ астралния свѣтъ „в“, тя прѣтърпява прѣчупване и се явява като отражение на нѣкой прѣдметъ въ огледалото. И тукъ идеята още не е реална. Отъ астралния свѣтъ и тя

слиза въ физическия „с“, дѣто прѣтърпява още едно прѣчупване. Тукъ вече идеята е реална. Значи, всѣка идея, за да се реализира, трѣбва да слѣзе на физическия свѣтъ и да прѣтърпи двѣ прѣчупвания. При всѣко прѣчупване става извѣстно отклонение на свѣтлината.

Да допуснемъ, че у васъ се заражда известна идея. Речете ли да я реализирате на физическия свѣтъ, вие не можете да я реализирате, както искате. Казвате: трѣбва да обичаме всички хора еднакво! Така се е зародила идеята въ умствения свѣтъ, но щомъ пожелаете да я реализирате на физическия свѣтъ, вие виждате, че не можете да обичате всички хора еднакво. Правете опити въ това отношение, да провѣрявате вашитѣ идеи. Запримѣръ, като срещнете нѣкой чуждъ човѣкъ, когото не познавате, опитайте се да го обикнете, като свой братъ, и вижте, колко сполучливъ ще бжде опитътъ ви. Послѣ, направете опита съ двама души, единиятъ отъ които ви е направилъ услуга, далъ ви е 10,000 лева, а другиятъ е взелъ отъ васъ 10,000 лева. Дайте и на двамата по едно богато угощение и слѣдете, какви ще бждатъ отношенията ви къмъ единия и къмъ другия. Вие трѣбва да правите опити, а не само да говорите празни думи. Казвате: трѣбва да любимъ враговетѣ си! — Опитайте сърцето си, да видите, какво ще ви каже то. — Ама Господъ е казалъ така. — Какво е казалъ Господъ, е едно нѣщо, а какъ чувствувате, какъ обичате вие, това е друго нѣщо. За васъ е важно, въ състояние ли сте

да приложите този законъ и да живѣете съобразно него. Великъ е законътъ, който Богъ е изрекълъ, но за мене е важно, какъ азъ го прилагамъ. Приложа ли този Божественъ законъ въ живота си, азъ ще мога да се развивамъ правилно; не го ли приложа, ще остана на сжщото мѣсто. Нѣкой казва азъ правя усилия. Да правишъ усилия, това значи, при всѣко усилие да се повдигашъ една стѣпка нагорѣ. Не се ли повдигашъ, усилията ти оставатъ напразни. Който не знае да слиза правилно отъ умствения свѣтъ въ астралния и отъ астралния въ физическия, той не разбира великитѣ закони на живота. Не е достатъчно човѣкъ да знае да слиза, но той трѣбва да знае и да се качва. Щомъ става въпросъ за слизание, тамъ всички сж майстори, но за качването малцина се отзоваватъ. За примѣръ, можете ли да изчислите, колко време е необходимо на човѣка да слѣзе отъ невидимия свѣтъ на земята и послѣ да се качи пакъ обратно тамъ?

Сега ще дамъ единъ опитъ само за единъ отъ възрастнитѣ и за единъ отъ младитѣ братя. Опитътъ се заключава въ слѣдното: нека тѣзи двама братя си избератъ единъ хубавъ день отъ идната седмица, да отидатъ до Черния връхъ и да се върнатъ. При това, нека отбѣлжватъ точно, колко време сж употребили за качването до върха и за слизането отъ него. Братята, които ще се заематъ за опита, трѣбва да го направятъ отъ любовъ. Ако не се намѣрятъ такива братя сега, ще отложимъ опита за другъ пѣтъ. Ако

пъкъ нѣкои направятъ този опитъ, слѣдния пжтъ тѣ ще ни кажатъ, какъ и за колко врѣме сж го направили. Могатъ ли да отидатъ и да се върнатъ за кратко врѣме и да ни съобщатъ резултата отъ своя опитъ, това ние наричаме истинско знание. Нѣкой казва: азъ ходихъ на небето. — За колко врѣме? — Не зная, но мисля, че мигновено. — Това не е знание. Туй, което той нарича мигъ, въ сжщностъ е вѣкъ. Мигътъ за Бога е вѣкъ за хората. Казватъ: второто пришествие ще стане въ единъ мигъ. Този мигъ прѣдставлява вѣкове за земята. Споредъ Сведенборга и въ духовния свѣтъ има врѣме и пространство, както и въ физическия, но тамъ тѣ не сж като нашитѣ, тѣ сж отъ по-особено естество. Когато казваме, че въ духовния свѣтъ нѣма врѣме, подразбираме, че врѣмето тамъ не е като нашето, раздѣлено на часове, минути и секунди. И тамъ има пространство, но не като нашето.

Азъ нѣма да ви обяснявамъ повече тѣзи въпроси, защото много отъ васъ сте учили математика и знаете, че да се живѣе въ плоскостъ и да се живѣе въ кубъ, това сж двѣ съвършено различни нѣща. Колко хора днесъ съзнаватъ, че живѣятъ въ кубъ? Или, колко хора съзнаватъ, че живѣятъ въ тесерактъ? Да живѣе човѣкъ въ тесеракта, това подразбира да вижда нѣщата отвжтрѣ навънъ, или отвънъ навжтрѣ, но въ единъ опрѣдѣленъ центъръ. Отъ този центъръ той може да вижда навсѣкждѣ, да се движи по радиуситѣ на дадена окръжностъ. Той нѣма да

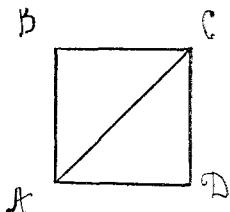
вижда всичко, а само онѣзи прѣдмети, които ще попадатъ въ зоната на неговата свѣтлина. Човѣкъ не може да вижда всичко, като Бога, но той има възможность нѣкога да стигне до положение да вижда и това, което се върши задъ гърба му. Съврѣменнитѣ хора виждатъ, какво става прѣдъ тѣхъ, но какво става задъ гърба имъ, тѣ не виждатъ. Като седа прѣдъ васъ, азъ виждамъ, какво прави всѣки, който е задъ васъ. Защо? Понеже всѣки отъ васъ е огледало, въ което се оглеждатъ прѣдметитѣ, които въ този случай азъ виждамъ. Сжщиятъ законъ е и въ природата: ние знаемъ тия нѣща, които минаватъ прѣдъ насъ, но онѣзи, които не сж се проявили, тѣ сж задъ насъ, и ние не ги знаемъ. Нѣщата идатъ отзадъ, чрѣзъ отражение въ огледала, а не отпрѣдъ. Обаче, намъ се вижда, че тѣ идатъ отпрѣдъ. Запримѣрь, ние не виждаме свѣтлината направо, но чрѣзъ отражние. Съврѣменната физика доказва, че свѣтлината на слънцето иде на земята за осемъ минути. Мѣстото, на което виждаме слънцето, не е сжщинското негово мѣсто. Въ дѣйствителность слънцето седи малко по-високо отъ мѣстото, на което днесъ го виждаме. Значи, ние не виждаме нѣщата на тѣхнитѣ истински мѣста. Въ такъвъ случай, трѣбва да имъ се направи корекция, да се знае точно дѣ се намиратъ тѣ. Нѣкой казва: азъ зная мѣстата на всички нѣща. Мѣстата, които ти знаешъ, не отговарятъ на тѣхнитѣ дѣйствителни мѣста.

Да вземемъ, запримѣрь, нѣколко числа, подигнати въ десета степенъ, и да видимъ,

какви величини прѣдставляватъ тѣ. Нека вземемъ числата: 1^{10} , 10^{10} и 100^{10} . Числото $1^{10}=1$, 10^{10} е равно на число съ 11 нули, 100^{10} — на число съ 12 нули. То прѣдставлява законъ за раздробяване на материята. Тогава частицитѣ сж много на брой, но дребни. Отъ сто нагорѣ всички нѣща произлизатъ отъ общъ центъръ и като отиватъ къмъ периферията, тѣ се раздробяватъ. Може да се опрѣдѣли математически, какви промѣни ставатъ съ даденъ прѣдметъ, когато той излиза отъ центъра и отива къмъ периферията. На основание на сжщия законъ може да се опрѣдѣли, какви промѣни ставатъ съ човѣка отъ деня на раждането до деня на заминаването му. Запримѣръ, ако нѣкой човѣкъ е роденъ прѣзъ мѣсець мартъ, извѣстенъ день и часъ, може точно да се опрѣдѣли, какви влияния ще укажатъ върху характера му разнитѣ планети. Планетитѣ опрѣдѣлятъ директивата на неговия животъ. Раждането на човѣка се обуславя отъ извѣстно планетно съчетание, което невидимиятъ свѣтъ нарежда, а на човѣка прѣдстои задачата разумно да използва тия съчетания. Човѣкъ не е господаръ на планетнитѣ влияния върху себе си, но е господаръ на положението, да използва разумно това, което тѣ му носятъ. Когато Венера има влияние върху нѣкого, тя събужда въ него любовта; тя може да събуди въ него възвишената любовъ, а може да събуди и любовта на противорѣчията, любовта въ квадрата.

Човѣкъ трѣбва да изучава геометрията, за да се справя съ силитѣ въ себе си.

Що е квадратът? Квадратът е бутилка, пълна и с добро, и с лошо съдържание. Човекът трябва да знае алхимията, да може по алхимически начин да отделя доброто от злото. И въ този случай диагоналетъ АС (фиг. 2) раздѣля квадрата на два еднакви трижълника. Горниятъ трижълникъ АВС прѣдставлява доброто съдържание на квадрата, а долниятъ АСД — лошото съдържание. Който живѣе въ горното съдържание на квадрата, той а добъръ човекъ; който живѣе въ долното съдържание, той е лошъ човекъ. Думата лошъ има съвсѣмъ другъ смисълъ отъ

фиг 2

този, който обикновенитъ хора схващатъ. Дѣто е злото, тамъ пространството е празно. Следователно, доброто може да се прояви въ злото, понеже тамъ ще срещне най-малко съпротивление. Отъ физиката знаете, че енергията отъ положителния полюсъ минава въ отрицателния. Знаете ли, прѣзъ какъвъ пжтъ минава положителната енергия? Тя обикновено излиза отъ дѣсното полушарие на мозъка, върви по повърхността му, минава подъ лѣвото полушарие, послѣ извива надъ него и се връща подъ дѣсното полушарие. Тукъ, въ отрицателния полюсъ, се образува свѣтлина. Значи, мисълта иде отъ дѣсното полушарие, минава прѣзъ лѣвото и като резултатъ на това се произвежда свѣтлина въ съзнанието. Вие трябва да изучавате законитъ на мисълта.

Казвамъ: знаете ли законитѣ на мисльта, вие ще можете правилно да трансформирате енергиитѣ на вашия мозъкъ. Дойде ли ви нѣкоя отрицателна мисль, постарайте се да я изпждите по течението на мисльта, която въ пжтя на движението си образува осморка — . Въ центъра и се проявява мисльта. По сжщия законъ на свѣтлината сж построени и очитѣ на човѣка. Дължината на свѣтлиннитѣ линии, които се приематъ отъ двѣтѣ очи, трѣбва да бжде еднакво голѣма. По този начинъ се образува равнобедренъ тригълникъ. Обаче, понѣкога лжчитѣ отъ лѣвото око сж по-дълги отъ тия на дѣсното, вслѣдствие на което се явява развояване въ образитѣ. Който влада своитѣ мозъчни енергии, той ще може да направлява посоката на очитѣ си. Когато мозъчната енергия изгуби своето правилно течение, очитѣ на човѣка ставатъ разногледни, късогледни, далекогледни и т. н. Който иска да бжде ученикъ, той трѣбва да бжде пъленъ господаръ на своето тѣло. За сега вие сте въ положението на малкитѣ дѣца: дѣто минете, каквото видите, спирате се да гледате, безъ да си задавате въпроса, заслужавали ли това нѣщо да му се обърне внимание, или не. Запримѣрь, нѣкой яде бонбонъ, увитъ въ книжка, и веднага проявява интересъ, какво е написано на тази книжка. Слѣдъ това сжщиятъ човѣкъ минава покрай нѣкое цвѣнало дърво или цвѣте, и не му обръща внимание. Цвѣналото дърво е важно, отколкото написаното въ книжката.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да изучава закона на еволюцията. Не е достатъчно да каже човѣкъ, че разбира и съзнава нѣщата вътрѣшно. Това съзнаване е подобно на разбирането, което човѣкъ е придобилъ отъ прочитането на нѣкоя научна книга. Да разбирашъ нѣщо, това не е истинско знание. Нѣкой казва: азъ разбирамъ малко математика. — Съ малко разбиране работа не става.

Сега, като ви говоря, че вие трѣбва да учите, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: кога ще учимъ? Ние сме хора на 45, 50, 55 и повече години, нашето врѣме за учене мина вече. Прѣдставете си, че вие живѣте на слънцето, дѣто 25 милиона наши години образуватъ една слънчева година. Питамъ тогава: каква частъ отъ годината, или отъ деня ще съставляватъ вашитѣ 45, 50 или 55 години? Нашиятъ 50 години на земята сж равни на една минута и три секунди отъ слънчевата година. И слѣдъ всичко това, можете ли да се считате стари хора? Да сте поне на една слънчева година, разбирамъ. Това значи човѣкъ съ познания. Какво бихте казали за човѣкъ, който е на възраст 100 слънчеви години?

Тѣй щото, мащабътъ, съ който мѣримъ нѣщата на земята и на слънцето, не е единъ и сжщъ. Напримѣръ, нашитѣ понятия за знания се различаватъ коренно отъ тия на по-напрѣдналитѣ сжщества. Знанието, което ние придобиваме на земята, прѣдставлява уводъ, приготвление къмъ по-високо знание, което

впоследствие ще получимъ. Ако вие не приготвите ума и сърцето си къмъ разбиране на възвишеното знание, то нѣма да ви се даде. Никой не трѣбва да се обезсърдчава, да мисли, че не е ученъ. Като влѣзете въ духовния свѣтъ, всички ще бждете поставени подъ общъ знаменателъ. И най-учениятъ човѣкъ отъ земята, поставенъ на изпитъ въ духовния свѣтъ, непрѣменно ще пропадне. И простиятъ, неучениятъ човѣкъ сжщо така ще пропадне въ духовния свѣтъ. Ще кажете: учениятъ човѣкъ ще падне отъ по-високо мѣсто. — Това нищо не значи. Туй сж относителни положения.

Обаче, вѣнъ отъ тѣзи знания има вжтрѣшно, Божествено знание, което всѣки човѣкъ може да придобие. То дава истинско просвѣтление на човѣка. При тази свѣтлина всички нѣща ставатъ ясни. Малко хора сж дошли до това Божествено знание, до това просвѣтление на ума. Единъ английски авторъ, който пише върху козмическото съзнание, е намѣрилъ въ цѣлата история на човѣчеството само 19 души съ пробудено Божествено съзнание. За въ бждеще има условия да се пробуди Божественото, козмическото съзнание у повече хора.

И тъй, иска ли човѣкъ да учи, да се развива, той трѣбва да има смирение. То дава импулсъ на човѣка да учи, да се радва и на малкото, което всѣки день придобива. Истински учениятъ се радва и на най-малкиятъ придобивки. Той работи цѣли години и се радва на малката придобивка, защото знае,

че за въ бждеще тя ще му донесе грамадно богатство. Ето защо, прѣпоръчвамъ ви да работите върху себе си съ съзнанието на учения човѣкъ.

Размишление.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“
*

25. Лекция отъ Учителя, държана на
19 май, 1926 г. въ г. София.

ПЪТЪТЪ НА ЖЕЛАНИЯТА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Какъ излѣзе опитътъ ви? Както виждамъ, той излѣзе несполучливъ.

Сега ще ви дамъ още единъ опитъ. Той е слѣдниятъ. Понеже Библията има 66 книги, давамъ ви възможностъ да изваждате всѣки день най-много до 66 листчета, докато познаете, коя книга сте извадили. Най-напрѣдъ ще извадите едно листче и ще се произнесете, коя книга сте извадили. Ако не сполучите първия пжтъ, ще извадите втори, трети, четвърти, пети пжтъ, до 66 пжти; ако и слѣдъ това не успѣете, ще знаете, че опитътъ ви е излѣзълъ несполучливъ. На другия день пакъ ще направите опита по сжщия начинъ. Който не направи този опитъ, той не може да се счита за ученикъ. Невидимиятъ свѣтъ ще ви изключи отъ Школата, и Бѣлото Братство нѣма да ви съдѣйствува. Този опитъ е задължителенъ за всички. Ние не обичаме ученици, които седятъ на два стола. Ще правите опита въ продължение на цѣла седмица, и слѣдъ това ще бждете свободни. Единъ законъ има въ свѣта, на който всѣки трѣбва да се подчини. Не се ли подчините на този законъ, вие ще излѣзете отъ школата и ще отидете въ широкия свѣтъ, дѣто искате или не искате, пакъ ще научите този законъ.

Тукъ ще го научите доброволно, тамъ насила ще ви го наложатъ. Въ свѣта вие ще опитвате много закони, докато най-послѣ, чрѣзъ редъ страдания, ще се домогнете до единствения законъ — законъ за послушание и изпълнение волята Божия.

Ще кажете: ние знаемъ тѣзи нѣща. Какво знаете и доколко знаете, ще ви опитатъ. Какъ? Като ви даватъ мжчни задачи, които трѣбва да рѣшите. Добриятъ ученикъ се познава по това, какъ рѣшава задачитѣ си. Когато Богъ ви задава задачи, вие трѣбва да ги рѣшавате. Съ Него не можете да си играете. Казвате: не може ли да бждемъ свободни? Кога е свободенъ човѣкъ: когато грѣши, или когато изпълнява волята Божия? Когато изпълнява волята Божия, той е свободенъ. Казвате: човѣкъ може да мисли, каквото иска; той може да дѣйствува, както иска. — Не е така. Човѣкъ може да мисли само нѣща, които сж възможни и приложими. Възможно ла е, напริมѣръ, той да мисли, че на главата си има четири крака, съ които да ходи, или че на гърба си има десетъ ржцѣ, съ които да работи, или че на стомаха си има 4—5 рога, и при това положение пакъ да се храни? Философия ли е това? Слѣдъ дълги размишления волътъ намѣри, че рогитѣ могатъ да се поставятъ само на главата; слѣдъ дълги размишления конътъ намѣри, че копитата, могатъ да се поставятъ само на краката; слѣдъ дълги размишления вълкътъ намѣри, че зжбитѣ могатъ да се поставятъ само въ устата. Ако е въпросъ за роги, за ко-

пита, вие не можете да измислите нѣщо повече отъ вола и отъ коня. Когато българитѣ искатъ да кажатъ за нѣкой човѣкъ, че е лошъ, а при това дълго врѣме се е криелъ, показвалъ се е добъръ, тѣ казватъ: най-послѣ този човѣкъ си показва рогата. Какво разбирате отъ тѣзи думи? За какви рога се говори?

Мнозина мислятъ, че въ новото учение нѣма наука, която може да се приложи. Тѣ считатъ, че това, което тукъ се прѣподава, не е реална наука. Казвамъ: покажете вашата наука! Дѣ е вашата наука, дѣ е вашата философия? Какви сж резултатитѣ отъ съврѣменното възпитание? Днесъ има много възпитателни методи и системи. Какви резултати дадоха тѣ? Вие ще възразите, че човѣчеството е имало велики философи, като Платонъ, Аристотель, Кантъ, Беконъ и пр. Питамъ: какво направиха тѣзи философи? Кантъ можали да прѣобрази Германия? Беконъ можали да прѣобрази Англия? При толкова много философски школи и системи, човѣчеството днесъ се намира въ положението на фалиралъ търговецъ. Съврѣменнитѣ хора се нуждаятъ отъ философия, която има живо, практическо приложение въ живота. Иначе, вървятъ ли по стария пѣтъ, тѣ ще иматъ старитѣ резултати. Запримѣръ, нѣкоя жена казва: азъ трѣбва да бжда майка! Ако това, че ти трѣбва да бждешъ майка, е достатъчно, тогава и птичката, и кравата, и вълчицата, и лъвицата сж майки. Обаче, какво рѣзрѣшиха тѣзи майки? Майката трѣбва да разрѣши въпроса на добродѣтелитѣ, че като роди ед-

но дѣте, да прѣдаде и на него своитѣ добродѣтели. Значи, не е достатъчно жената само да бжде майка, но тя трѣбва дълбоко да разбира своето положение и да го използва разумно.

Нѣкои мислятъ, че знанието може да дойде отвънъ, да се присади по механически начинъ. Това е невъзможно. Всѣки ще се заеме усилено да учи. Не е въпросътъ да станете философи, но трѣбва да работите споредъ възможноститѣ, които Богъ е вложилъ у васъ, за да развиете всичко, което ви е дадено. Това се изисква отъ васъ, като ученици.

Питамя: защо сте дошли на земята? Да учите. Земята не е мѣсто за щастие, но за учение. Земята е велика школа на живота. Колко врѣме ще седите въ тази школа? Вие не сте изпратени на земята за вѣчни врѣмена: може да седите 5, 10, 50, 100, най-много 120 години, слѣдъ което врѣме ще напуснете тази школа и ще отидете въ нѣкоя по-висока школа, пакъ да учите. Ако имате силно желание да останете тукъ, вие можете да живѣте и надъ 120 години, но ще ви назначатъ разсилни. Станете ли много възрастни, и като разсилни нѣма да ви оставятъ. Ще кажете: докато бѣхъ младъ, държаха ме въ школата. Не, човѣкъ ходи на училище, докато учи, безъ разлика на каква възраст е.

Сега ще ви задамъ нѣколко въпроса, не които да отговорите. Кажете ми, какъвъ е коефициентътъ на живота? Коя е най-щастливата зодия, прѣзъ която човѣкъ трѣбва да се роди? Както виждате, много нѣща има да се

изучаватъ. Нѣкои отъ васъ не искатъ да учатъ, не искатъ да правятъ упражненията и опититѣ, които задавамъ. Човѣкъ трѣбва да учи, да прави опити, ако иска да се освободи отъ своитѣ стари възглѣди. Ако ви запитатъ, въ какво се заключава новото учение, вие трѣбва да отговорите по слѣдния начинъ: новото учение се заключава въ това, да научимъ, че старото учение нищо не ползува, нищо не може да направи. Докато човѣкъ не съзнае дълбоко въ себе си, че нищо не знае, той не може да учи. Това подразбира: докато човѣкъ не изпразни пълнитѣ стомна, или пълното шише, той не може да сипе въ тѣхъ нищо ново.

Съврѣменнитѣ хора се намиратъ подъ влиянието на външния свѣтъ, на обикновения животъ, вслѣдствие на което не могатъ да се проникнатъ отъ новитѣ идеи. Запримѣрь, вие минавате покрай нѣкоя хубава къща и казвате: хубава е тази къща! Добръ е човѣкъ да има такава къща. Вървите по улицата и виждате единъ господинъ добръ облѣченъ и казвате: добръ е човѣкъ да бжде така хубаво облѣченъ. Слѣдъ това срѣщате единъ министъръ въ автомобилъ и казвате: добръ е човѣкъ да бжде министъръ, да се разхожда съ автомобилъ. Питамъ: министърътъ, който се разхожда съ автомобилъ, по-щастливъ ли отъ тебе? Онзи човѣкъ, който има хубави дрехи, по-щастливъ ли е отъ тебе? Онзи, който има хубава къща, по-щастливъ ли е отъ тебе? Кога сж хубави външнитѣ нѣща? Срѣщате нѣкой пълень човѣкъ и казвате:

колко е оправенъ този човѣкъ! Истински оправенъ човѣкъ е този, който има мускули, а не излишѣкъ отъ мазнини. Въ тѣлото му не трѣбва да има никакви наслоявания; лицето му не трѣбва да бжде изпито, съ хлътнали очи. Клѣтките на цѣлия му организъмъ трѣбва да бждатъ въ хармония помежду си. Разумната природа е създала човѣка красивъ. И, ако той е изгубилъ своята красота, причината за това не е природата, а той самъ. Ако вие видите вашия пръвъ образъ, пръвъ портретъ, който Богъ е създалъ, и го сравните съ днешния, който имате, ще се очудите, че почти нѣма прилика между тия два образа.

Сега човѣкъ трѣбва да се заеме съ възпитанието на своята плътъ, а не на своето тѣло. Тѣлото не се възпитава, то е по-умно отъ човѣка. Клѣтките сж по-умни отъ господаря си. Това, което хората наричатъ плътъ, прѣдставлява безброй желанія, които могатъ да се уподобятъ на обикновенитѣ сѣменца, попаднали въ нѣкоя почва. Желанията на плътта нищо не ползватъ човѣка, тѣ трѣбва само да се обуздаватъ. Щомъ знаете това, вие трѣбва да разчитате на тѣлото си, а не на плътта си. Вие трѣбва да познавате своето тѣло, заедно съ всичко, което е вложено въ него; вие трѣбва да познавате вашитѣ мисли и чувства, безъ които не можете. Въ тѣлото обитава отъ врѣме на врѣме душата. Тя създава етерната обвивка на тѣлото. Когато се говори за мисли, за чувства и за дѣйствия, ние подразбираме, че между тѣхъ непрѣменно трѣбва да сжествува

вжтрѣшна връзка, вжтрѣшна хармония. Това е необходимо въ вашия животъ, ако искате да придобиете знания. Нѣмате ли вжтрѣшна хармония въ себе си, колкото и каквито знания да придобивате, ще ги забравяте. Нѣкои отъ васъ сж свършили университетъ, други — гимназия, но помните ли всичко, което сте учили? Кажете, напимѣръ, кой е главниятъ градъ въ Патагония? Или, кажете, кой е най-високиятъ връхъ въ американскитѣ планини, въ сѣверна и южна Америка, или въ Африка, или въ Русия? Или, какво знаете отъ цѣлата история — стара, срѣдна и нова? Много нѣща сте учили, но и много нѣща сте забравили. Това не е за упрѣкъ, но ви обръщамъ внимание, да видите, колко много има да учите. Ако нѣкой отъ васъ се готви за изпитъ по история, напимѣръ, той е смѣлъ, защото сега учи, знае повече отъ другитѣ; който е държалъ вече изпита си, той казва: азъ знаехъ много нѣща, но ги забравихъ.

Прѣдставете си сега, че при васъ дойде нѣкой външенъ човѣкъ и ви каже: моля ви се, понеже сте окултенъ ученикъ и знаете добръ законитѣ, кажете ми, какъвъ методъ за възпитаание трѣбва да приложи къмъ своето дѣте, което е много своенравно, упорито? Вие ще му отговорите, че дѣтето трѣбва да се остави свободно. Обаче, законътъ на свободата работи само при формулата Вл. Тази формула е вѣрна прѣзъ всичкитѣ вѣремена на вѣчността. Това значи: прѣзъ цѣлата вѣчностъ човѣкъ има възможностъ да опита резултата на своитѣ желания, и единъ день, когато

се увѣри въ тѣхното непостоянство, той ще започне да търси правия път. За това, обаче, се изисква дълго време. Ето защо човекъ, оставенъ свободно да се развива, самъ на себе си, той ще може да се добере до правия път, но за това се изискватъ дълги лутания. Друго е, ако той знае законитѣ и може да се самовъзпитава. Той ще съкрати времето на своето развитие. Много отъ съвременнитѣ хора се учатъ отъ своитѣ опитности. Запримѣръ, тѣ знаятъ, че на лотария не може да се разчита, но това не имъ прѣчи цѣлъ животъ да очакватъ и разчитатъ на лотария. Тѣ съ години очакватъ да спечелятъ нѣщо отъ нѣкоя лотария, и така си заминаватъ отъ този свѣтъ, съ надеждата, че все ще спечелятъ нѣкой день. Дойдатъ ли отново на земята, тази идея въ тѣхъ пакъ оживѣва. Мощенъ е тѣхниятъ билетъ, все ще имъ донесе нѣкоя голѣма сума, и тѣ очакватъ.

И тъй, като се говори за свободата, това подразбира: по отношение на духа ще работите съ закона на свободата; по отношение на плътта ще приложите закона на вжтрѣшното ограничение. Да се ограничава човекъ, не значи, че трѣбва да се измъчва. Прѣдставете си, че днесъ не искате да ядете, имате желание да направите опитъ, да дадете своето ядене за този день на нѣкой бѣденъ човекъ. Другъ пътъ ще постите два дѣня и ще повикате двама души да ядатъ вмѣсто васъ. Това е малкъ опитъ за съзнателно ограничаване желанията на плътта. Обаче, отъ една страна да постишъ, отъ друга — да

спестявашъ, това е прѣстѣпление, а не спестяване. Нѣкой казва: да спестя нѣкоя друга пара за черни дни, да се осигуря, да се спася отъ бѣдствия и нещастия. Спасението, осигуряването на човѣка не се заключава въ пестенето. Когато човѣкъ иждивява, харчи нѣщо, той нека свободно харчи, но разумно; и когато пести, пакъ разумно трѣбва да пести. Сега хората живѣятъ въ крайности: или много харчатъ, а малко пестятъ, или малко харчатъ, много пестятъ. Нѣкой казва: богатъ е моята баща, азъ мога да ямъ и да пия, колкото искамъ. Значи, щомъ баща ти е богатъ, ти трѣбва да прѣяждашъ и да пиянствувашъ. Не, богатството на бащата не е дадено, за да го използва синътъ, дѣто трѣбва и не трѣбва. Бащата е богатъ, за да използва синътъ това богатство само тамъ, дѣто трѣбва.

И тъй, кажете ми единъ методъ за приложение на Любовта. До сега азъ съмъ ви говорилъ за Любовта, а тази вечеръ искамъ вие да ми говорите, да ми дадете единъ методъ за приложение на Любовта. Приложете я само за една седмица и наблюдавайте, дали подъ нейното влияние ще можете да прѣобразите хората около васъ, да ги направите добри. Сега азъ ще бжда вашъ ученикъ, ще ви слушамъ, а вие ще бждете учители, ще проповѣдвате за Любовта. Дали ще цитирате нѣщо отъ нѣкой виденъ професоръ, или ученъ, това е ваша работа, но едно зная азъ: вие сами не вѣрвате въ Любовта и методитѣ за приложение, които прѣпоръчвате. Вѣрата ви въ това, което проповѣдвате, мяза на вѣрата на

онзи много ревностенъ проповѣдникъ отъ Русе, който съ своитѣ проповѣди успѣлъ да обърне много баптисти къмъ Христа. Единъ день, както проповѣдвалъ на слушатателитѣ си за отварянето очитѣ на слѣпия отъ Христа, изведнѣжъ той почувствувалъ присѣтствието на Духа Божий въ себе си, Който му казалъ: въ този моментъ вънъ седи единъ слѣпъ. Излѣзъ и му кажи въ мое име да прогледа! Проповѣдникътъ, вдъхновенъ отъ това посѣщение, веднага слиза отъ амвона и смѣло се запътва къмъ вратата, да отиде при слѣпия и му каже: въ името на Господа Исуса Христа, казвамъ: прогледай! Обаче, изведнѣжъ той изгубва смѣлостта си, спира се прѣдъ вратата и си казва: ами, ако кажа, и той не прогледа? Тогава ще отложа опита за другъ пѣтъ. Слѣпиятъ човѣкъ и до сега още не е прогледалъ. Този проповѣдникъ не можа да приложи Христовото учение на опитъ. Слѣдъ този несполучливъ опитъ той отиде въ Русия и навѣрно е останалъ тамъ, при болшевицитѣ, но дали е приложилъ опита съ слѣпия, не се знае.

Казвамъ: приложете опита, макаръ и да не успѣете. Ако слѣпиятъ не прогледа, кажете: братко, не успѣхъ самъ, но ще повикамъ нѣкой отъ моитѣ братя на помощъ. Като дойде и той, двамата ще кажатъ: Въ името на Господа Исуса Христа прогледай! Не успѣятъ ли двама души, ще извикатъ трети, пети, десети, докато отворятъ очитѣ на слѣпия. Който служи на Бога, той не трѣбва да се стра-

хува. Изобщо, страхът е спънка въ живота на всеки човѣкъ.

Единъ американецъ, милионеръ, билъ слѣпъ и, за да се освободи отъ своето нещастие той, обѣщавалъ единъ милионъ долари на този лѣкаръ, който се наемалъ да го излѣкува. Имало единъ лѣкаръ, който лѣкувалъ слѣпи, но ги подлагалъ на голѣми страдания: правилъ имъ особени инжекции, операции и т. н. Единъ бѣденъ работникъ, сжщо така слѣпъ, като чулъ, че американецътъ трѣбва да се подложи на такива страдания, отишълъ при него и му прѣдложилъ слѣдното: ако искашъ, нека лѣкарътъ направи опита върху мене, и ако излѣзе сполучливъ, тогава да го приложи и върху тебе. Нѣма защо ти да се подлагашъ на такива страдания. Милионерътъ веднага се съгласилъ на това прѣдложение, и бѣдниятъ работникъ билъ подложенъ на лѣкарския опитъ: правили му инжекции, операции, но нищо не помогнало. Една силно вѣрующа жена, която научила за постжпката на работника, помолила се усърдно на Бога, и работникътъ прогледалъ. Обаче, въ сжщия день богатиятъ американецъ умрѣлъ. Защо умрѣлъ този богаташъ? — Защото той искаше да придобие зрѣнието си на гърба на бѣдния човѣкъ — безъ страдания.

И тъй, ние не трѣбва да бждемъ страхливи. Когато искаме да придобиемъ извѣстни блага, трѣбва да имаме доблестъ, да понесемъ всички страдания. Когато искаме да намѣримъ Божественото знание, ще напуснемъ домоветѣ си, гори и планини ще прѣминемъ, само да

Го придобиемъ. Непрѣодолима жажда трѣбва да изпитва човѣкъ, когато търси Божествено-то знание. Никаква спѣнка въ живота му не трѣбва да го обезсърдчи, никаква мжнотия не трѣбва да го спре въ пѣтя му. Какъ можете да се наречете окултни ученици, ако не постѣпвате по този начинъ?

Питамъ: какво можете да направите, когато единъ день свършите школата? Ще кажете: ние да получимъ дипломъ, че сме завършили окултнитѣ науки, послѣ лесна работата, какво ще правимъ. Окултенъ ученикъ е онзи, който може да докаже на нѣкой виденъ професоръ, че сѣществуватъ душа и духъ въ човѣка. Какъ ще му докаже? Той нѣма да спори съ професора, но ще отиде при него и ще го запита: господине, какво е вашето мнѣние по въпроса за душата и духа? Сѣществуватъ ли душа и духъ, или не сѣществуватъ? Професорътъ ще отговори: отъ послѣднитѣ научни изслѣдвания за произхода и развитието на клѣтката, се вижда, че душа и духъ не сѣществуватъ. — Добрѣ, седнете на стола, азъ ще направя единъ опитъ, отъ който вие сами ще се убѣдите, сѣществуватъ ли душа и духъ. Той изважда душата отъ тѣлото му и го пита: сега има ли душа, или нѣма? Споредъ твоитѣ послѣдни научни изслѣдвания, обясни, кой е вториятъ човѣкъ, който сега седи на стола, и кой си ти, който го наблюдавашъ? Слѣдъ това пѣкъ изважда духа отъ душата, и послѣдната се простира на леглото. Кажи сега, кой е третиятъ, който вижда едноврѣменно и първия, и вто-

рия? Слѣдъ това намѣства духа въ душата и душата въ тѣлото, и професорътъ дохожда въ първото си положение, като казва: видѣхъ и духъ, и душа и вѣрвамъ вече, че тѣ съществуватъ.

Другъ примѣръ. Вие, като окултни ученици, отивате при единъ боленъ, който страда отъ туморъ въ дробоветъ и за когото всички лѣкари казватъ, че нѣма да оздравѣе, понеже съврѣменната медицина не е намѣрила лѣкъ за неговото лѣкуване. Единъ казва, че този боленъ е така роденъ, другъ казва, че той ще живѣе само още единъ мѣсецъ, трети казва, че повече врѣме ще живѣе и т. н. Обаче, отивате вие при този боленъ, като окултенъ ученикъ, направите нѣколко паси, духнете единъ-два пжти надъ него, и той оздравѣва. Питамъ: това магия ли е? Не, това е резултатъ на истинско практическо знание. Истински ученъ е онзи, който може да възвърне ума на единъ извѣянъ човѣкъ. Ти духнешъ три пжти надъ този човѣкъ, и умътъ му се възвръща, той започва да разсждава. Какво ще кажете на това? Туй е наука, която всички трѣбва да придобиятъ.

Апостолъ Павелъ е казалъ: „Ще се похваля съ своята немощъ.“ Какво е разбиралъ той подъ думитъ „съ своята немощъ?“ Това значи: азъ не се страхувамъ, но ще се подчиня, ще се подамъ на Бога, да направи опитъ съ мене. Въ този смисълъ Писанието казва: „Силитъ на онѣзи, които чакатъ Господа, ще се възобновятъ.“ Нѣкой казва: велико нѣщо е окултната наука, тя не може да

се приложи, не е за обикновени хора. Да се говори така, то е все едно да се казва, че слънцето е голѣмо нѣщо, не се отнася до всички хора, освѣнъ до велики, голѣми адепти. Не, както слънцето има значение и за най-малкитѣ сжщества, така и окултната наука има приложение и въ най-малкитѣ прояви на живота. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ е боленъ, не може да спи. Какво трѣбва да направи? Ако се лѣкува по медицински начинъ, ще вземе нѣкое наркотично срѣдство, и ще заспи безъ да си е починалъ, както трѣбва. Ако иска да постъпи споредъ методитѣ на окултизма, ще си каже: ще си легна сега, ще заспя дълбоко и слѣдъ шесть часа здравъ, хубавъ сънъ, ще се събудя. Съврѣменната медицина прѣпоръчва срѣщу треска хининъ, а окултизмътъ прѣпоръчва да употребишъ мисълта си срѣщу микробитѣ на треската. Ще кажешъ на микробитѣ: заповѣдвамъ ви въ продължение на 25 минути да излѣзете вънъ отъ моя организъмъ, защото съмъ заетъ, отивамъ на работа.

Другъ случай: имашъ да дължишъ нѣкому 20,000 лева. Ако не си окултенъ ученикъ, ще тръгнешъ при този, при онзи приятелъ да искашъ пари на заемъ, да си изплатишъ дълга. Тукъ те изпждятъ, тамъ те изпждятъ, докато най-послѣ нѣкъдѣ ти услужатъ. Ако си окултенъ ученикъ, нѣма защо да се молишъ на този, на онзи, но ще вземешъ магическата тояжка и мотичката си и ще отидешъ да намѣришъ, дѣ има заровени пари.

Ще разкопаешъ, ще вземешъ, колкото ти трѣбва и останалитѣ пакъ ще заровишъ. Това значи наука!

Нѣкой казва: азъ не съмъ глупавъ, да тръгна съ една тояжка изъ гората, да търся, кждѣ има заровени пари. — Това е наука, именно! Азъ считамъ по-глупавъ човѣкъ онзи, който тръгне да търси пари отъ банкеръ на банкеръ, или да залага това-онова, отколкото да отиде въ гората и да изкопае заровенитѣ пари. Казвате: какво ще помислятъ за насъ, като ни видятъ да копаемъ въ гората? Вие трѣбва да отидете сами, никой да не ви види. Можете ли да опрѣдѣлите съ помощта на лѣскова или на мѣдна пръчица, дѣ има заровени пари? Не само това, но ако вие сте истински окултни ученици, като изпаднете въ нужда, всѣки ще ви помогне. Като вървите по улицата, нѣкой богатъ човѣкъ ще ви спре и ще каже: господине, отъ двѣ години насамъ съмъ опрѣдѣлилъ една сума отъ 40—50,000 лева за нѣкой честенъ, добъръ човѣкъ. Както виждамъ, вие сте единъ отъ тия хора, затова давамъ тази сума на васъ, да я употребите, както иамирате за добръ. Колко такива хора има днесъ, на които може да се даде тази сума още при първото виждане?

Казвамъ: тия сж едни отъ най-близкитѣ задачи, които ученикътъ трѣбва да разрѣши. Вънъ отъ тия задачи има и по-велики. Какво по-хубаво отъ това, да имаме довѣрието на невидимия свѣтъ, да ни даде възможность да разполагаме съ силитѣ на природата? За-

дача на ученика е да спечели довѣрието на невидимия свѣтъ, да му повѣрятъ извѣстни тайни, да му откриятъ извѣстни закони и формули, които, щомъ произнесе, да му се прикататъ на помощъ. Обаче, при разрѣшението на тази задача, отъ ученика се изисква чистота. Той трѣбва да бѣде чистъ и цѣломъждренъ. Докато човѣкъ не е чистъ и цѣломъждренъ вътрѣ въ себе си, да не допуска въ съзнанието си никаква мисль, която да го отклони отъ Бога, той не може да има велики постижения. Имате ли тази чистота и цѣломъждрие, и цѣлиятъ свѣтъ да ви обѣщаватъ, да не се съблазнявате; вие трѣбва да знаете, че всичкото богатство за васъ е присѣствието на Бога въ душата ви. Имате ли това богатство, всичко можете да постигнете. За да постигнете това богатство, отъ васъ се изисква учение, опити, усиленa работа върху себе си. Много опити трѣбва да направите, докато постигнете това богатство; нѣкои отъ опититѣ ще бждатъ несполучливи, но това не трѣбва да ви обезсърдчава. Запримѣръ, мнѣнието на обществото, както и на вашитѣ близки върху окултизма често ви влияе, и вие постепенно започвате да отпадате духомъ и да се обезсърдчавате въ работата си. Мнозина външни хора казватъ: окултиститѣ сж извѣяни. Въ първо врѣме вие не се подавате на тѣхнитѣ думи, но полека-лека започвате да се вслушвате въ думитѣ имъ, да се съгласявате съ тѣхъ, докато започнете да вѣрвате, че тѣ иматъ право.

Сега ще ви запитамъ слѣдното: кой е най-важниятъ и жизненъ въпросъ за васъ? Всички ще отговорите, че най-важниятъ въпросъ за васъ е изпълнението на волята Божия. Така отговарятъ всички религиозни хора. Прѣдставете си, че вие отивате въ Лондонъ и търсите нѣкой богатъ човѣкъ. Кое е най-важно за васъ въ този случай? За васъ е важно да знаете името на този човѣкъ, улицата и номера на къщата, въ която живѣе, както и посоката. Докато се доберете до тѣзи данни, знаете ли, колко врѣме е нужно? Не е лесно да се намѣри нѣкой човѣкъ въ такъвъ голѣмъ градъ, като Лондонъ.

Питамъ: знаете ли, защо окултната школа се намира сега въ България? Знаете ли, кой е прѣдседателътъ, кой е секретарътъ на школата, въ коя улица и номеръ живѣятъ тѣ? Вие не знаете, кой е прѣдседателъ и кой секретаръ на школата, а искате да знаете, кои сж членоветъ ѝ. Често говорите за Всемирното Бѣло Братство, но тази идея не ви е ясна. Нѣкои казватъ: дали, наистина, сжествува нѣкакво Бѣло Братство, или е нѣщо фиктивно? Единъ нашъ познатъ въ Америка отъ нѣколко години насамъ иска да намѣри нѣкои отъ членоветъ на Бѣлото Братство, но не може да ги намѣри. Защо не може да намѣри нито единъ отъ тѣхъ? — Защото тѣ не се откриватъ. Ако срещнете единъ членъ отъ Бѣлитъ Братя, той никога нѣма да каже, че принадлежи къмъ Бѣлото Братство. Той нищо не говори за себе си, но дори минава за простъ, за обикновенъ човѣкъ. Съ това

той изпитва вашата прозорливост, вашето знание. Той носи знака на Бѣлото Братство, но ако вие сте слѣпи, нѣма да го видите. Ако имате вътрѣшна подготовка да схващате и разбирате, вие ще прогледате и ще видите знака, който Бѣлитѣ Братя носятъ. По този знакъ ще ги познавате.

Ще кажете: защо не могатъ всички да прогледатъ? Питамъ: защо Христосъ не излѣкува всички слѣпи, а само единъ? Какъвъ бѣше този, на когото Христосъ отвори очитѣ? Той бѣше човѣкъ на вѣрата. Кои болни излѣкува Христосъ? Които имаха вѣра. И днесъ лѣкуването става възъ основа на сѣщия законъ. Безвѣрникътъ нищо не постига. Който има вѣра, всичко може да постигне. Ние не говориимъ за вѣрвания, но за вѣра, която произтича отъ душата и се изявява като непрѣодолимъ колнежъ у човѣка къмъ търсене на Истината.

Като ви говоря по този начинъ, нѣкои казватъ: ние не сме отъ напрѣдналитѣ. Не, когато се сравнявате едни съ други, вие намирате, че сте по-напрѣднали отъ този, отъ онзи; когато се сравнявате по знание съ високо напрѣдналитѣ сѣщества, които сж завършили своето развитие, намирате, че нищо не знаете. Това, именно, трѣбва да ви дава потикъ, импулсъ да вървите напрѣдъ. Влѣзете ли въ класъ, всѣки трѣбва да седне на мѣстото си, да се концентрира и да почне да размишлява. По този начинъ вие едни други ще се поощрявате и ще създадете атмосфера на хармония, която ще ви благоприятствува

въ работата. Човѣкъ трѣбва да възстанови хармония въ себе си отвѣтрѣ, а не отвънъ. Трѣбва ли да дойде учителятъ отвънъ, за да застави учениците да мълчатъ? Влѣзе ли ученикътъ въ класъ, той трѣбва да повдигне мисълта си нагорѣ и да съзерцава. Той трѣбва да се абстрахира отъ всѣкакъвъ шумъ, нищо да не го смущава. Успѣе ли да се съсредоточи при тази обстановка, това говори за силата на неговия характеръ. Всички трѣбва да се упражняватъ въ това направление. Ако човѣкъ не придобие способността да концентрира своята мисълъ, да се издигне надъ обикновените условия, той ще се чувствува изтощенъ, измжченъ, при условията, въ които днесъ живѣе. Стане сутринъ, главата го боли, цѣлото му тѣло е уморено, мозъкътъ уморенъ. Коя е причината за това състояние? Когато човѣкъ не възприеме достатъчно прана отъ въздуха, той всѣкога се усѣща слабъ, измжченъ, безъ животъ и сили въ себе си. Кой е виновенъ за това? Той самъ. Отъ него зависи да възприеме повече прана, понеже въ природата я има изобилно. Всѣка болестъ има свои причини. Виенето на свѣтъ, напримеръ, крие причините си въ стомаха; сърдечните припадъци, болките въ слѣпите очи сжъщо така иматъ свои причини. Окултниятъ ученикъ, обаче, трѣбва да си служи съ окултна медицина, да борави съ тайните сили на природата.

Казвамъ: моето желание сега е всѣки отъ васъ да има довѣрие къмъ законите на разумната природа и да знае, че щомъ по-

стѣпва съобразно тѣхъ, ще има добри резултати; има ли добри резултати, ще има и подемъ на духа. Който нѣма подемъ на духа, той не може да учи. Вдѣхновение е нужно на всички! Нѣкой седи съ наведена глава и казва: отидоха младинитѣ ми! Работата ми не върви. Казвамъ: този човѣкъ още не е започналъ работа, а се оплаква, че младинитѣ му отишли. Дойдете ли въ такова състояние, знайте, че вие сте въ фаза, отдѣто наново можете да започнете. Който се счита старъ, немощентъ, нека се обърне къмъ нѣколко свои братя или сестри, които се чувствуватъ бодри, вдѣхновени, и ги помоли да му направятъ нѣколко паси. Щомъ му направятъ нѣколко паси и духнатъ три пѣти, нѣма да мине много врѣме, и ще видите, че този старъ човѣкъ се е подмладилъ и започналъ да работи. Човѣкъ лесно може да се прѣобрази, но знание се изисква за това!

Питамъ: защо съврѣмениятъ човѣкъ остарява лесно? Защото той мисли, че много знае. Днесъ знае много, но утрѣ се намѣри прѣдъ нѣкаква мжнотия и се обезсърдчи. День слѣдъ день той се обезсърдчава, докато най-послѣ се отчае, отпусне рѣцѣ и замине за онзи свѣтъ. Дойде слѣдъ това свещеникътъ съ кадилницата и започва да чете: „Упокой, Господи, душу рабу Твоему!“ Господъ не може да го упокои. Той трѣбва да знае, какви и колко познания има, да не се самозаблуждава. Човѣкъ трѣбва да прави опити съ себе си, да знае, какво може и колко може. Станешъ сутринъ, виждашъ лицето си набръчка-

но, остарѣло, направи си нѣколко паси и се погледни послѣ въ огледалото, да видишъ, какво си направилъ. Казвате: ще остарѣемъ, нѣма какво да се прави. Думата „старость“ подразбира мъдрость. Кажете ли, че остарѣвате, разбирайте, че ставате мъдри. Говорите ли за младость, за младостъта си, разбирайте, че трѣбва да обичате, да любите. Любовта е присъща на дѣцата. Стариятъ, мъдриятъ човѣкъ знае много нѣща, разбира, а дѣтето обича. То не се срамуза отъ любовта. Дѣтето ще отиде при дѣдо си, ще го пригърне и цѣлуе. Любовта дава, а не взима. Затова дѣцата сж гѣвкави, пѣргави. Да обичашъ нѣкого, значи да влѣзешъ въ него, да му дадешъ нѣщо и да се зарадвашъ, че си далъ. Това подразбира младъ човѣкъ.

И тъй, младиятъ е като топлината; стариятъ — като свѣтлината; младиятъ топли, стариятъ свѣти. Младиятъ е изворъ, чешма, която постоянно дава; стариятъ е свѣщъ, която седи на едно мѣсто, прѣска свѣтлина на далечъ и освѣтява пѣтя на минувачитѣ. Стариятъ човѣкъ трѣбва да свѣти като светия. Влиза ли вечеръ въ нѣкоя изба, той не трѣбва да си служи съ лампа. Не може ли да ходи вечерно врѣме безъ лампа, той не е светия. Светията изпуска свѣтлина отъ себе си, понеже неговата мисль е интензивна. Отъ мозъка на светията излиза свѣтлина, както отъ очитѣ на лисицата и на вълка. Вечеръ очитѣ на лисицата и вълка светятъ като фенери. Когато нѣкоя лисица влѣзе нощемъ въ курника при кокошкитѣ, тя ги погледне, тѣ

се уплашватъ отъ свѣтлината на очитѣ ѱ и падатъ на земята. Тя се приближава къмъ тѣхъ, избира си по-тлъстичкитѣ и си заминава. Ако лисицата, съ свѣтлината на своитѣ очи, може да изплаши кокошкитѣ, колко повече окултниятъ ученикъ съ своята свѣтлина, трѣбва да изплаши лошитѣ духове!

Въ Дѣянията на Апостолитѣ се разправя за единъ случай, дѣто десетъ ученици на Христа били повикани нѣкъдѣ да изпждятъ единъ лошъ духъ. Тѣ му казвали: „Въ името на Господа Исуса Христа ти заповѣдваме да излѣзешъ!“ Той не излизалъ. „Въ името на апостолъ Павла ти заповѣдваме да излѣзешъ!“ Той пакъ не излизалъ, но имъ казалъ: „И Христа познавамъ, и Павла познавамъ, но вие, които ме пждите, васъ не познавамъ“. На това отгорѣ този духъ набилъ десетѣтъ Христови ученици и пакъ не излѣзълъ навънъ. Питамъ: геройство ли е това да те набиятъ, да те изгонятъ и ти да не можешъ да прѣдолѣешъ и най-малката мжчнотия? Да проповѣдвашъ е едно нѣщо, да бждешъ окултенъ ученикъ е друго нѣщо. Ученикътъ трѣбва да бжде сигуренъ въ успѣха на това, което прѣдприема да направи. И най-малкото нѣщо, което върши, той трѣбва да го направи така, че никой да не може да му конкурира. Това малко дѣло ще му послужи като подкваса за неговото млѣко. Нѣма ли тази подкваса въ живота си, млѣкото му ще остане неподквасено. Това значи: не прилагате ли новитѣ идеи въ живота си, вие нѣма да имате подкрѣпата на невидимия свѣтъ. Новото,

което иде въ свѣта, е въ сила да трансформира енергиитѣ на ума, сърцето и волята на човѣка по новъ начинъ, като му създаде и новъ мирогледъ за живота и за природата. Това носи новото учение.

Казвате: какво донесе Христовото учение? То донесе Любовта и Вѣчния Животъ. Христосъ казва: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Това е окултна формула, съ която може да се работи. Какво крие въ себе си думата „Богъ?“ Ако изтълкувате думата Богъ — Ешуа на еврейски езикъ, въ нея ще намѣрите методъ за развиване на вѣрата. Ако разгледате буквитѣ въ думата „Богъ“, буквата „Б—б“ означава растене, развитие на Божественото въ човѣка. Такъвъ човѣкъ може да се нарече добродѣтеленъ. Буквата „о“ показва условията, при които доброто може да расте. Буквата „г“ опрѣдѣля посоката, къмъ която трѣбва да расте доброто. Крайната буква „ъ“ е законъ за равновѣсие. Значи, Богъ е това, което расте и се развива въ човѣка въ дадена посока, въ резултатъ на което ще се получи плодъ. Да вѣрвашъ въ Бога, това подразбира да използвашъ разумно условията, да намѣришъ смисъла и цѣльта на живота и да знаешъ, че никой не може да ти вземе това, което си придобилъ. Онова непрѣривно съзнание, което постоянно ни подбужда къмъ дѣятелностъ, къмъ работа, това е Богъ. И като скърбимъ, и като се радваме, сме въ Бога. И като вѣрваме, и като не вѣрваме, пакъ сме въ Бога. При едно разбиране вие изпит-

вате скръбъ, при друго — радостъ; при едно разбиране вие изпитвате умраза, при друго — любовъ. Вие сами сте причина за контраститъ въ живота.

Това сж дълбоки философски въпроси, които ще ви подтикнатъ къмъ работа, къмъ занимание. Много отъ ученицитъ въ школата сж се индивидуализирали, всѣки мисли само за себе си, за никого не се интересува, очаква само да дойде Царството Божие на земята. Така живѣятъ и животнитъ. Гледате говедата на полето, всѣко отъ тѣхъ мисли за себе си. Обаче, нападне ли вълкътъ нѣкое отъ тѣхъ, всички тичатъ на помощъ. Ако вълкътъ попадне въ аурата на говедата, тѣ ще го избодятъ; не попадне ли въ тази чѣрта, той ще избѣга. По сжщия начинъ и вие трѣбва да си помагате. Дойде ли вълкътъ и хване едного отъ васъ, останалитъ трѣбва да му се притекатъ на помощъ. Помагате ли си взаимно, и Богъ ще ви помага. Не си ли помагате, стоите ли настрана единъ отъ другъ, вълкътъ ще дойде и ще вземе единъ отъ васъ.

• За слѣдния пжтъ ще дамъ на всѣки отъ васъ, като задача, да излѣкува единъ боленъ. Сжщеврѣменно ще ви дамъ и нѣкои упжтвания, да видимъ, колко отъ вашитъ опити ще бждатъ сполучливи. Въпроситъ за подмладяването и за магическата пржчица сж трудни. Тѣ не се отнасятъ до всички. Малцина могатъ да правятъ опити съ тѣзи въпроси. Обаче, всички могатъ да правятъ опити за лѣкуване на хората и за възпитание на дѣцата.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди.“

*

26. Лекция отъ Учителя, държана на
26 май, 1926 г. въ г. София.

СЪ ЧИЯ ВОЛЯ?

„Въренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се „Свободнитѣ теми.“

Ако ви запитатъ сега, по чия воля дойдете на земята, какво ще отговорите? Ако сте дошли по своя воля, можете ли да бждете безъ воля? Какво ви липсва сега? (— Това, че нашата воля не е въ съгласие съ Божията). Отдѣ знаете, че вашата воля не е въ съгласие съ Божията? Отъ какво страда човѣкъ: отъ безволие, или отъ много воля? (— Отъ своеволие). Значи, човѣкъ проявява воля повече, отколкото трѣбва. Питамъ: тъй както е изразенъ животътъ, отдѣ се раждатъ противорѣчията на земята? Прѣдставете си, че ще държите докторатъ и ще трѣбва да развиете, именно, тази теза, за противорѣчията въ живота. Какво ще правите? Вие ще четете редъ автори, които сж писали по въпроса, ще търсите тукъ-тамъ упжтвания, но въ края на краищата трѣбва да дадете своето заключение. Щомъ е така, трѣбва да ви се дадатъ упжтвания по този въпросъ, да работите върху тази тема.

Казано е въ Писанието: „Когато дойде Духътъ на Истината, Той ще ни научи на всичко.“ На това основание много религиозни хора, както и нѣкои отъ окултнитѣ ученици,

казватъ: Духътъ на Истината ще ни научи на всичко. Права е тази идея, но тя трѣбва да се разбере въ нейния дълбокъ смисълъ. Когато наблюдавате направата на пианото, вие виждате, какъ неговиятъ майсторъ е турилъ всичко на мѣстото: клавишитѣ, струнитѣ, педалитѣ, цѣлиятъ му механизъмъ и т. н., но липсва нѣщо на това пиано. Какво му липсва? — Пианистътъ. Дойде ли великиятъ пианистъ и започне да свири, пианото вече говори подъ неговитѣ ржцѣ. Добръ ли е направено пианото, хубаво ли свири пианистътъ, и ние вече имаме възможность да разбираме правилно. Ако великиятъ майсторъ-пианистъ е Духътъ, Той ще започне да пипа клавишитѣ ни, и ние ще чуемъ гласа си, ще разберемъ, какво прѣдставяваме. Докато Духътъ не свири на нашитѣ клавиши, ние сме въ положението на безгласна риба, която не знае, какво прѣдставява, нито знае своята цѣна. Започне ли Духътъ да свири върху нашия инструментъ, ние познаваме, какво сме, опрѣдѣляме своята цѣна. Ако отъ вашия инструментъ излизатъ дисхармонични мисли, считате ли, че Духътъ свири на него? Ако дѣцата ви удрятъ по клавишитѣ, мислите ли, че Духътъ ви говори? Това сж разни духове, ваши близки, които въ старо врѣме минавали за богове. Днесъ, по старъ обичай, тѣ удрятъ по вашитѣ клавиши, но нищо не излиза. Тази е идеята, че Духътъ ще ни научи. Той ще ни научи на Истината, но само когато намѣри нашитѣ инструменти разработени и въ пълна изправность. Още отначало Божиятъ Духъ е вло-

жилъ въ насъ редъ сили и способности, които ние трѣбва да разработваме. Прѣзъ цѣлия си животъ човѣкъ трѣбва да слуша, да разбира и да учи. Понѣкога и той самъ сѣда на пианото си да свири.

Това сж отвлѣчени въпроси, отъ които нѣкои малко се интересуватъ. Тѣ, може би, се интересуватъ повече отъ това, какво ще бжде утрѣ врѣмето, отколкото отъ въпроса за създаването на свѣта. Вие може да се интересувате повече отъ това, че нѣкой си направилъ кжща, отколкото отъ окултни въпроси. Често окултнитѣ ученици иматъ въ себе си нѣкаква философска идея, която не е на мѣсто, но я държатъ здраво въ себе си. За такава идея казватъ, че тя е утвърдена въ човѣка. Когато кажатъ за нѣкой човѣкъ, че е утвърденъ, разбиратъ, че неговитѣ мисли и убѣждения сж утвърдени, нѣ могатъ да се помѣстятъ.

Едно дѣте отива съ баща си въ една отъ американскитѣ църкви, да слушатъ проповѣдта на пастора. Дѣтето казва: тате, колко хубаво говори проповѣдникътъ, и колко вдъхновено пѣятъ слушателитѣ! — Нека пѣятъ и свирятъ, врѣме имъ е. И азъ едно врѣме пѣхъ и свирехъ, но вече прѣстанахъ да пѣя, защото се установихъ, т. е. утвърдихъ се въ идеитѣ си. Повече нѣма какво да говоря и да пѣя. Дѣтето си казало: значи, баща ми седи повисоко отъ самия проповѣдникъ, както и отъ слушателитѣ му. Обаче, единъ день бащата се качва съ сина си на единъ кабриолетъ, да отидатъ нѣкждѣ на разходка. По едно врѣ-

ме коньтъ спира, не иска повече да върви. Дѣтето казва на баща си: татко, коньтъ има особени възгледи, и той се утвърдилъ. Съ спирането си отврѣме-наврѣме коньтъ иска да каже: едно врѣме и азъ ходѣхъ, носѣхъ товари, но повече не искамъ да се товаря.

Казвамъ: това сж хипнотични състояния. Когото погледнешъ днесъ, всички сж хипнотизирани. Срещнешъ нѣкой религиозенъ човѣкъ, той казва: това нѣщо е доказано, въ него само трѣбва да се върва. Срещнешъ нѣкой ученъ, и той казва: това е доказано, на него само може да се върва. Отдѣлящъ доказанитѣ работи настрана, но гледашъ, че работата и съ тѣхъ не върви. Какво показва това? Че и на доказанитѣ работи липсва нѣщо. Сжщо така и на установенитѣ хора липсва нѣщо. Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да има свободна воля. Понятието „свободна воля“ подразбира съвсѣмъ друго нѣщо отъ това, което съврѣменнитѣ хора схващатъ. Свободната воля на човѣка трѣбва да се регулира. Той не трѣбва да изразходва всичката си енергия и да мисли, че това е изразъ на свободна воля. Рече ли човѣкъ да изразходва всичката си енергия изведнѣжъ, раждатъ се противорѣчия въ живота. Въ физическия свѣтъ е невъзможно, въ дадено врѣме и пространство, човѣкъ да прояви изведнѣжъ всичката си енергия. Това трѣбва да става послѣдователно: въ младинитѣ си той ще изразходва единъ родъ енергия, въ срѣдна възраст — другъ родъ, а въ зрѣла възраст — трети видъ енергия. Всѣко врѣме изисква специфични прояви.

Сжщиятъ законъ се забѣлѣзва и при растенето и развитието на плоднитѣ дървета. Запримѣрь, ако нѣкоя ябълка роди много плодове, дръжките на едни отъ тѣхъ ставатъ дебели, а на други тънки. Защо става така? Разумната природа регулира енергиитѣ на това дърво. Ябълката, като вижда, че е родила толкова много плодове, които не ще може да отгледа изведнѣжъ, безъ ущърбъ на своя животъ, тя задържа частъ отъ енергията за себе си, а другата частъ изпраща само къмъ извѣстенъ брой плодове, които се развиватъ правилно. Тия отъ тѣхъ, къмъ които не изпраща енергия, започватъ постепенно да отслабватъ, прѣставатъ да се развиватъ и окапватъ. Слѣдователно, колкото по-малко плодове ражда едно дърво, толкова плодетѣ сж по-устойчиви, по-сочни, по-едри; колкото повече сж плодетѣ, толкова тѣ сж по-дребни, по-кисели и т. н. Оттукъ вадимъ слѣдното заключение: хората лесно се изтощаватъ отъ много и неразумни желанія. Изразходва ли се енергията на човѣка, организмътъ се изтощава, и животътъ му се обезсмисля. Казвамъ: имайте малко желанія, но добрѣ ги отхранвайте!

Съврѣменнитѣ хора често разискватъ върху Любовта, но тѣ я разглеждатъ въ общи чѣрти. Любовта има специфични проявления. Запримѣрь, нѣкой може да опита Любовта въ милосърдието, другъ — въ вѣрата, трети — въ надеждата, четвърти — въ справедливостта, пети — въ разумността и т. н. Нѣкой казва: азъ съмъ разбралъ всички тия

нѣща. Питамъ: какво е разбралъ този човѣкъ, когато не проявява нито милосърдие, нито вѣра, нито надежда, нито справедливостъ, нито разумность? Това не подразбира, че той нѣма тѣзи качества, но или не ги проявява, или ги проявява, както малкото дѣте, което иска да мине за художникъ и рисува различни драскулки. Много отъ идеитѣ на хората прѣдставляватъ такива драскулки, т. е. нѣщо незавършено.

Казвамъ: споредъ законитѣ на живата природа, всички нѣща трѣбва да бждатъ завършени. Не сж ли завършени, тя ни държи отговорни, както електрическата компания ни държи отговорни, когато не си плащаме изразходваното електричество. Не плащаме ли, тя праща при насъ своитѣ хора, които ни казватъ платете за освѣтлението! — Ама тази свѣтлина Господъ я праща чрѣзъ слънцето. — То е другъ въпросъ. Докато я впрегнахме въ работа, ние употрѣбихме трудъ, врѣме, срдства, за които искаме да ни се заплати. Щомъ казвате, че свѣтлината иде отъ слънцето, тогава закачете жицитѣ си направо за слънцето. Обаче, иде ли чрѣзъ насъ, вие трѣбва да ни платите. Въ това отношение природата е много изправна и вискателна. Щомъ изхарчите извѣстно количество енергия, тя всѣкога праща свои инспектори при васъ, които ви казватъ: моля, платете си освѣтлението!

Сега, като изнасямъ това положение, мнозина казватъ: нищо, и така може да мине. Не, не може да се мине така, човѣкъ да

не изплаща дълговетъ си. Защо? — Защото кармата ще дойде. Кармата не е нищо друго, освѣнъ неизплатени дългове. Когато се казва, че нѣкой човѣкъ има тежка карма, това подразбира, че той никога не е изпълнявалъ задълженията си, било като учителъ, като свещеникъ, като майка или баща, като братъ или сестра, като приятелъ, като разбойникъ и т. н. Ще кажете: може ли да се говори тукъ и за разбойника? Казвамъ: има честни и безчестни разбойници. Честенъ разбойникъ е този, който братски дѣли плячката си съ своитѣ другари. Безчестенъ разбойникъ е онзи, който освѣнъ чуждитѣ хора, обира и другаритѣ си, съ които заедно краде.

Нѣкои ще кажатъ: ние минахме тѣза работи. — Радвамъ се, че сте ги минали, но въпросътъ тукъ не е личенъ. Личнитѣ въпроси вие сами трѣбва да си разрѣшите. Пазете се отъ личнитѣ въпроси. Нѣкой казва, че личното му достойнство се уронило. Въ какво седи това достойнство? Запримѣрь, вие дължите нѣкому десетъ хиляди лева, но не ги изплащате на врѣме. Вашия ли кредиторъ ви нарича безчестенъ човѣкъ, но вие се възмущавате и казвате: какъ смѣете да уроните моето достойнство? Казвамъ: съ неизплащане на вашия дългъ вие сами уронвате своето достойнство. Не искате ли да уронвате достойнството си, не взимайте пари на заемъ, ако не можете да ги изплатите на врѣме; не обѣщавайте нѣща, които не можете да изпълните. Вие казвате, че нѣкой уронилъ вашето достойнство, понеже не ви пѣвървалъ

въ нѣщо и не възприелъ вашитѣ възгледи. Питамъ: защо този човѣкъ трѣбва непременно да ви повѣрва? — Ама такава била волята Божия. — Сигурни ли сте, че, наистина, това е волята Божия? Въ такъвъ случай, кой човѣкъ може да се нарече честенъ? — Честенъ е този, който изпълнява на врѣме своитѣ задължения. Щомъ е така, започнете отъ малкитѣ задължения. Често нѣкому се прѣдставя случай да изпълни едно голѣмо задължение, и за да го изпълни, той веднага прѣнебрегва малкото задължение. Има случаи пъкъ, когато хората прѣнебрѣгватъ голѣмитѣ си задължения за смѣтка на нѣкои по-малки. Запримѣрь, нѣкой чиновникъ получава нареждане отъ своя началникъ да отиде въ недѣля сутринята на работа, да свърши нѣкаква прѣписка. Такава била заповѣдта на министра. Обаче, този човѣкъ е религиозенъ, иска да отиде на църква, и при това положение изпада въ борба, какъ да разрѣши въпроса. Ако отиде на църква, ще получи мъмрене отъ началника си, а може да бжде уволненъ отъ служба, и дѣцата му да останатъ гладни. Мисли си той: ако не отида на църква, невидимиятъ свѣтъ е снизходителенъ, нѣма да ми направи забѣлѣжка. Така разсждава този чиновникъ съ себе си и прѣнебрѣгва по-голѣмото си и първо задължение, къмъ Бога и къмъ своята душа, и отива въ канцеларията. Казвамъ: ако този чиновникъ искаше да не гладуватъ дѣцата му, той не трѣбваше да се жени. Щомъ се оженилъ веднѣжъ, той трѣбва да отиде на работа, а единъ день, когато

се освободи отъ това си задължение, ще може свободно да ходи на църква. Докато е на служба, той е подъ законъ. Щомъ се освободи отъ службата си, законътъ вече нѣма сила върху него.

Като ви говоря така, понеже всички не сте на еднаква възраст, ще кажете: не е морално да се говорятъ такива нѣща прѣдъ младитѣ. Кои въпроси вие считате за морални? Морално ли е това, когато майката съвѣт-ва дъщеря си да не разговаря съ млади господа, да не се смѣе много съ тѣхъ и т. н.? Въпрѣки съвѣтитѣ на майката, дъщерята се крие отъ нея и се срѣща съ своя възлюбенъ, пише му писма и получава отъ него. Дъщерята трѣбва да каже на майка си: мамо, може да не е морално това, което азъ правя, но обичътъ изисква да се срещна, да се поразговоря, да се посмѣя съ своя възлюбенъ, пъкъ да му напиша и писмо. За да не се изложи прѣдъ майка си, дъщерята прибѣгва до лъжа. Въ какво се заключава неморалната постѣпка на дъщерята? Неморалното е въ лъжата, а не въ това, че момата писала писмо на своя възлюбенъ. Ако чувството на момата къмъ момъка е Божествено, защо трѣбва тя да се срамува? Ако нѣкой дава пари на заемъ отъ любовъ, съ разположение, трѣбва ли да се сърди и гнѣви, когато неговиятъ длъжникъ не може веднага да му ги върне? Щомъ той дава съ любовъ, нека почака, длъжникътъ да му ги върне пакъ съ любовъ. Който дава съ любовъ, трѣбва да му се отговаря съ любовъ. Видите ли, че нѣ-

кой човѣкъ дава пари съ полици, съ разписки и съ заплашвания, че той дава своитѣ длѣжници подѣ сждѣ, ако въ даденъ срокъ паритѣ му не се върнатѣ, знайте, че този човѣкъ не дава съ любовь. Той трѣбва да каже: давамъ ти тия пари, безъ разписка, безъ срокъ, и когато искашъ, или когато имашъ възможность, ще ми ги върнешъ. Върнешъ ли ги, ще имашъ още по-голѣмъ кредитъ. Това значи любовни отношения.

Сега, като ученици, пазете се отъ лошитѣ образи. Тѣ развалятъ човѣка. Запримѣрь, такива сж : мигането съ едното или съ другото око, стрѣлянето съ едната или съ двѣтѣ ржцѣ и т. н. Когато стрѣляшъ нѣкого съ двѣтѣ си ржцѣ, едната отъ които поставяшъ на носа, това показва, че ти нѣмашъ довѣрие въ него. Ти считаешъ този човѣкъ двуличенъ, съ двѣ лица: едното гледа на изтокъ, а другото на западъ. Щомъ погледѣтъ му е къмъ изтокъ и къмъ западъ, той може да се обръща още къмъ сѣверъ и югъ. Казвате: не е прилично човѣкъ да стрѣля съ ржцѣтѣ си. Не, този човѣкъ ти казва Истината. Каже ли ти нѣкой човѣкъ Истината по този начинъ, като отговоръ на тази Истина, трѣбва да приберешъ ржцѣтѣ си на близо, съ дланитѣ една срѣщу друга, да се обърнешъ къмъ Господа и да кажешъ: Господи, отсега нататкъ нѣма да грѣша, ще бжда съ едно лице и ще се стремя да запазя цѣлостта на лицето и на сърцето си. Нѣкои хора иматъ обичай да турятъ ржцѣтѣ си въ джобовѣтѣ. Това показва, че материалната страна е силно застѣпена у тѣхъ. Всички тия и

редъ още движения, които човѣкъ прави, сж символи, които трѣбва да се изучаватъ. Който ги разбира, той ще се ползува отъ тѣхъ. Ако нѣкой добъръ човѣкъ поставя ржцѣтъ си на носа и стрѣля нѣкого, той самъ се изопачава. Сжщо така се изопачава и този, когото стрѣля. Ето защо, съзнанието и на двамата трѣбва да бжде будно: този, който е привикналъ на това движение, той трѣбва да се въздържа, да не го прави. И когото стрѣля съ ржцѣ, сжщо тѣй трѣбва да е буденъ, веднага да се протовопостави съ друго движение: да сближава ржцѣтъ си, съ дланитѣ една срѣщу друга. Човѣкъ трѣбва да се въздържа да осмива другитѣ хора, защото самъ той може да изпадне въ сжщото положение. Какъ? Това става много лесно. Достатъчно е да се намали свѣтлината на съзнанието у човѣка, и той се намира вече прѣдъ възможността да грѣши. Всички погрѣшки ставатъ все въ тъмнина. Често хората не забѣлѣзватъ, какъ свѣтлината на съзнанието имъ се намалява, и тѣ правятъ грѣшки.

Вие, като ученици, трѣбва да изучавате своя организъмъ, да знаете, какъ ви се отразяватъ различнитѣ храни. Не знаете ли това, нѣкой сжщества, които искатъ да ви спънатъ, ще ви накаратъ да ядете несъотвѣтна храна за вашия организъмъ, която стомахътъ ви нѣма да смели добръ, вслѣдствие на което около нервната система ще се натрупатъ утайки отъ полуорганическа материя. Тѣзи утайки ще намалятъ умствената енергия, необходима за правилното мислене, а неправилното мислене

намалява свѣтлината на съзнанието. Мнозина не забѣлѣзватъ този процесъ въ себе си. Обаче, забѣлѣжи ли нѣкой тази промѣна въ съзнанието си, той веднага трѣбва да възстанови нарушението въ своята инсталация. Като методъ за прѣчистване на нервната система служи постътъ. Нѣкои не обичатъ да посятъ. Казвамъ: който иска да прѣчисти своята нервна система, той трѣбва да пости поне четири пѣти въ мѣсеца. Да знаешъ, какъ да постишъ, колко врѣме да постишъ и кога да постишъ, това е цѣла наука. Прѣчистишъ ли нервната си система, ти придобивашъ въ съзнанието си повеќе свѣтлинна енергия. Не е грѣхъ, че се натрупали утайки върху нервната система, но работата на човѣка трѣбва да се свежда къмъ прѣчистването и, както златарьтъ промива златоносния пѣськъ, за да отдѣли отъ него златото. Златото прѣдставлява чистата фина материя, която хората трѣбва да добиятъ въ своя организъмъ.

Като говоря за прѣчистване на съзнанието, мнозина казватъ: по всичко се вижда, че ние нѣма да станемъ хора. Какво подразбиратъ тия думи? Тѣ означаватъ: тъй както ние вървимъ, отъ насъ нищо нѣма да стане. Това е право. Докато човѣкъ се занимава само съ буквата „х“ (хиксъ), той нищо не може да постигне. Нѣкой казва: азъ искамъ да стана съвършенъ човѣкъ, да стана като Христа. Който иска да стане като Христа, той трѣбва да разбира закона на безсмъртието, да е придобилъ Вѣчния Животъ. Питамъ: защо понѣкога виждате двѣ джиги на небето?

Ще кажете, че втората е отражение на първата. Коя е причината за това отражение? Всъка джга има форма на полукръгъ, но съедините ли двата полукръга, ще получите цѣлъ кръгъ. Крайниятъ резултатъ на всѣко движение е кръгътъ. Първо човѣкъ се проявява на земята въ половинъ джга, която послѣ се явява въ втора джга. Христо или Христосъ е човѣкътъ, който раздѣля живота на двѣ джги: „)(“. Той не може да се прояви изведнѣжъ въ цѣлъ кръгъ. За да се прояви въ цѣлъ кръгъ въ своята цѣлокупность, изисква се вѣчностъ. Нѣкой казва: азъ познавамъ Христа. — Какво знаешъ за Него? Почувствувалъ съмъ Любовта Христова. Питамъ: Христовата Любовь влѣзла ли е въ твоето сърце? Христовата свѣтлина влѣзла ли е въ твоя умъ? Можешъ ли вечерно врѣме да ходишъ безъ лампа? Истински християнинъ е този, който може вечеръ да излиза безъ лампа и да не се спъва никъдѣ. Има ли той нужда отъ лампа или отъ електрическо освѣтление, Христосъ въ него не е дошълъ до своята пълнота. Много адепти, които живѣятъ по високитѣ планински върхове, минаватъ безъ лампи. Отъ тѣхнитѣ мозъци излиза свѣтлина, която освѣтява пѣтя имъ. Щомъ напрегнатъ мисълта си, отъ мозъка имъ веднага излиза свѣтлина; прѣстанатъ ли да мислятъ интензивно, и лампата изгасва.

Казвамъ: започнете да правите малки, микроскопически опити въ това направление. Запримѣръ, вземете два прѣдмета въ ръцѣтъ си и ги насочете единъ срѣщу другъ. Концентрирайте мисълта си въ точката, дѣто тѣзи

прѣдмети леко се допиратъ и слѣдъ врѣме ще видите, че отъ това мѣсто се явява малка искрица. Ако не успѣете отъ първия пжтъ направете опита още два, три, десетъ, до 99 пжти и на стотния пжтъ непрѣменно ще имате резултатъ. Колкото по-бързо произведете искрата, толкова мисълта ви е по-силно концентрирана. Послѣ направете слѣдния опитъ: насочете двата си показалеца единъ срѣщу другъ, безъ да се допиратъ, и концентрирайте мисълта си къмъ тѣхъ. Слѣдъ извѣстно врѣме ще видите, че отъ това мѣсто излиза свѣтлинка. Направете този опитъ вечеръ, за да се забѣлѣжи свѣтлинката. Като видите тази свѣтлинка, не трѣбва да се плашите, нито пъкъ да се хвалите, че сте видѣли свѣтлина отъ прѣститѣ си. Този малкъ успѣхъ е малко цвѣтенце, което едва е напжпило. Пазете го внимателно да цѣвне, да завърже, да узрѣе, да даде своя плодъ, и при този завършенъ процесъ вече вие можете да извикате нѣкои отъ своитѣ приятели и да имъ покажете опита.

Нѣкой казва: не зная, какво да правя. Имамъ много знания, главата ми е прѣпълнена отъ знания, отъ теории, отъ факти. Казвамъ: посѣйте вашето знание въ земята, да израсте отъ него нѣщо реално, което да внесе въ живота ви нова струя, новъ потикъ, нова свѣтлина. Обаче, като правите опититѣ, за нищо друго нѣма да мислите. Всичко ще забравите, само за опита ще мислите. За васъ е важно да видите свѣтлина отъ прѣститѣ си, нищо повече не трѣбва да ви интересува. Като ви наблюдавамъ, забѣлѣзвамъ отъ главитѣ

на нѣкои да излизатъ малки свѣтли точкици. Нѣкой казва: главата ми се върти, свѣтъ ми се вие, а прѣдъ очитѣ ми се мѣркатъ свѣтли линии. Тѣзи свѣтли линии, неправилно разхвърляни, говорятъ за болезнено състояние на нервната система. То се явява като резултатъ на двѣ противоположни мисли, които се сблъскватъ у човѣка. Свѣтлината, която се явява, като резултатъ на прави мисли, тя е мека, приятна, бѣла на цвѣтъ. Тази свѣтлина прѣдизвиква разширение на съзнанието. Нѣкои отъ опититѣ, които правите, ставатъ въ физическия свѣтъ, а нѣкои се извършватъ въ по-горни свѣтове. Вие трѣбва да правите само такива опити за които сте готови. Запримѣрь, има адепти, които съзнателно могатъ да излизатъ и влизатъ въ тѣлото си. Рече ли нѣкой неопитенъ да се подложи на такъвъ опитъ, той ще се намѣри въ чудо: ще излѣзе отъ тѣлото си и нѣма да може да се върне. Изпадне ли неподготвенъ човѣкъ въ пространството, извънъ своето тѣло, той ще види около себе си безброй нишки, като паяжина, и отъ страхъ ще се отклони отъ посоката на своето движение. Въ желанието си да избегне отъ тѣзи нишки, той ще започне да се оплита въ тѣхъ все повече и повече. За да се освободи отъ това положение, непрѣменно трѣбва да му дойде помощъ отвънъ, да го разплетатъ. Не получи ли отъ никого помощъ, той се разстройва. Това нервно разстройство хората наричатъ лудостъ, полудяване.

Питамъ: какво трѣбва да се прави при такива случаи? За да има човѣкъ всѣкога по-

мощта на Бога, Писанието изнася стиха, дѣто Богъ се обръща къмъ човѣка съ думитѣ: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Сърцето прѣдставлява духовното тѣло въ човѣка. Казва се въ Стария Завѣтъ, че това тѣло на човѣка още не е оформено. Ето защо, сърцето трѣбва да се повѣри въ ржцѣтъ на Бога, понеже отъ Него зависи правилното оформяване и развитие на човѣка, главно на неговото духовно тѣло. Добрѣ ли е развито духовното тѣло на човѣка, той ще успѣва въ всичкитѣ си опити, ще може правилно и съзнателно да излиза отъ тѣлото си и да се връща назадъ въ него. Рече ли човѣкъ да повѣри сърцето си другиму, а не на Бога, той ще излиза отъ тѣлото си и нѣма да може да се връща въ него. Това състояние наричатъ „вампиризмъ“, отъ което много хора умиратъ. Напримѣръ, нѣкоя жена се омжжи за такъвъ човѣкъ, но наскоро слѣдъ това тя умира. Той се ожени за втора, и тя умира. Другадѣ пъкъ жени уморяватъ мъжетѣ си. Причината на това се дължи въ връзката на тѣзи мъже или жени съ сѣщества отъ низка еволюция, отъ примкитѣ на които тѣ не могатъ да се освободятъ. Затова, когато човѣкъ се жени, той трѣбва да знае, за кого се жени, да познава добръ своя избранникъ или избранница. Вашиятъ избранникъ трѣбва постоянно да ви обновява. Ожените ли се за нѣкой човѣкъ и той ви умори, това показва, че вие сте изпаднали въ нѣкаква голѣма компания, която знае само да смучи. Влѣзе ли такъвъ човѣкъ въ дома ви, той ще умори или дѣтето ви, или

жена ви, или другъ нѣкой членъ отъ сѣмейството. Влѣзе ли такъвъ човѣкъ въ нѣкоя школа, той внася интриги, раздори, критики между ученицитѣ. И тогава ученицитѣ започватъ да се запитватъ: кое учение, наистина, е право? И тѣ вече не знаятъ, кое е правото учение.

Казвамъ: всѣко учение трѣбва да се приложи, за да се знае, дали е право, или не. Въ правото учение има правилно хармонично съчетание на величини, както въ математиката. То е толкова ясно, че и дѣцата могатъ да го разбератъ. Може ли да се нарече човѣкъ отъ правото учение онзи, който взима хапката отъ устата ти? Ако е отъ правото учение, той би трѣбвало да каже на брата си, когото вижда да яде: братко, радвамъ се, че ядешъ. Продължавай работата си! Или, ако този човѣкъ има само една череша, нека я даде на брата си, а той само да гледа отдалечъ и да му се радва. Честенъ и благороденъ човѣкъ е този, който се радва на чуждото благо, като на свое. Истинскиятъ моралъ се заключава въ жертвата. Не жертвувашъ ли отъ любовъ, никакъвъ моралъ нѣмашъ въ себе си. За съзнателния човѣкъ не е извинение това, че прибързалъ да се наяде, защото билъ гладенъ. Ако едно малко дѣте може да ти даде половината отъ своето хлѣбче, като на човѣкъ свършилъ четири факултета, това дѣте има моралъ въ себе си. Речешъ ли ти, като по-голѣмъ и по-силенъ човѣкъ отъ него, да му ударишъ плѣсница и да му вземешъ хлѣбчето, това показва, че ти нѣмашъ моралъ.

Често хората изопачаватъ Истината и по този начинъ съзнателно искатъ да се самозалъгватъ. Не, не изопачавайте Истината, ако искате да имате прави възгледи за нѣщата. Когато говоримъ за Истината, ние разбираме придобититѣ резултати отъ усилията на разумни същества. Тѣзи разумни същества днесъ сж завършили своето развитие. Запримѣрь, цвѣтята сж дѣца, произведения на ангелитѣ. Всѣко цвѣте е резултатъ на усилената дѣйность на нѣкой ангелъ. Като завърши своята работа, той посажда това цвѣте въ градината на нѣкой човѣкъ, съ което го изнася на изложение. Ние, хората, разглеждаме тѣзи цвѣтя, чудимъ се на красотата имъ. Затова казвамъ: не кжсайте цвѣтята! Наблюдавайте ги само, да видите, какъ ангелитѣ работятъ върху тѣхъ. Единъ день, когато цвѣтоветѣ окапятъ, тѣ оставятъ своитѣ сгради за хората, за да могатъ слѣдната година пакъ да цвѣнатъ и да продължатъ своето изложение. Значи, ангелитѣ взиматъ цвѣтоветѣ на цвѣтята, а за хората оставятъ сградитѣ, въ които е станало изложението. Тѣй щото, Истината прѣдставляза изложение на плодоветѣ на разумнитѣ същества. Всѣки цвѣтъ, всѣки плодъ, всѣка постѣпка е резултатъ отъ извѣстна работа на разумни същества.

Казвате: какво нѣщо е Истината? Прѣдставете си, че двама души вързватъ едного и му казватъ: който смѣе да те развърже, и той, и ти ще бждете убити. Ти седишъ въ това положение отчаянъ, измжченъ, но въ това врѣме минава покрай тебе единъ човѣкъ, който веднага из-

важда ножчето си и разрѣзва вжжето, съ което си завързанъ. Ти веднага ставашъ, зарадвашъ се и благодаришъ, но се страхувашъ, че ако двамата разбойници те видятъ, ще те убиятъ. Обаче, онзи, който те освободилъ, казва: не се плаши, азъ отговарямъ за своята постъпка. Въ този случай човѣкътъ, който те освобождава, той е човѣкъ на Истината. Истината всѣкога носи свобода. Човѣкътъ на Истината винаги отговаря направо на въпроса. Вънъ отъ човѣка, Истината има и субективно проявление. Остане ли човѣкъ благодаренъ и признателенъ за доброто, което сж направили по отношение на него, това показва, че Истината е дала плодъ. Нѣкой човѣкъ, прѣди да му направятъ добро, прѣди да го освободятъ, е билъ жестокъ къмъ хората. Щомъ Истината дойде и го освободи отъ ограничението, въ което е билъ поставенъ, той се смекчава, започва да става внимателенъ къмъ всички хора, помага имъ, взима участие въ тѣхнитѣ скърби и радости и казва: Господи, благодаря Ти, че ми даде възможность да разбера Истината. Това показва, че Истината е проработила въ неговото сърце. Близкитѣ му ще кажатъ: добръ, че разбойниците не те убиха. Човѣкътъ на Истината, обаче, ще му каже: наистина, ти бѣше лошъ човѣкъ, заслужаваше да бѣдешъ вързанъ, но понеже имаше желание да разберешъ Истината, азъ дойдохъ да те освободя.

Сега, между свърѣменнитѣ учени има добри астролози, които могатъ да направятъ точенъ хороскопъ на всѣка държава, на всѣко

общество или на всѣка отдѣлна личностъ, като ѝ прѣдскажатъ всичко, което прѣдстои да ѝ се случи. Сжщеврѣменно тѣ, съ своята силна мисълъ, могатъ да помогнатъ, да се прѣдотвратятъ нещастията, които има да станатъ. Не искатъ ли да помогнатъ, тѣ ще кажатъ: така е било писано! Нека всѣки носи товара си! Така може да се прѣдскаже бждещето на България, на Франция, на Англия, на Германия — на всички държави, изобщо. И когато астрологътъ каже нѣкому, че той самъ трѣбва да носи товара си, това подразбира, че на човѣка първо идейно трѣбва да му се даде помощъ, а послѣ материално. Когато помагате на човѣка, дайте му само необходимото за живота. Ако той е гладенъ, нахранете го добрѣ, дайте му хубавъ обѣдъ, но излѣзе ли навънъ, нито петъ пари не му давайте. Защо? Дадешъ ли му пари, той ще започне да вѣрва въ тѣхъ. Ще му кажешъ: приятелю, както дойде при менъ гладенъ и безъ пари, и азъ те нахранихъ, така ще вѣрвашъ, че утрѣ другъ ще те нахрани, макаръ да нѣмашъ пари. Когато хората сж помагали на бѣднитѣ съ пари, а не съ храна, тѣ всѣкога сж изопачавали Божествения законъ. Дойде ли при тебе нѣкой бѣденъ, дай му единъ хубавъ обѣдъ, нека се стопли малко и като тръгне на пжтъ, дай му хлѣбъ за единъ день само. Дадешъ ли му храна за два или повече деня, съ това ти го поставяшъ въ положение да губи своята вѣра въ Господа. Осигуряванетоъ разваля хората.

Това сж общи положения за окултния ученикъ, но не и за хората отъ свѣта. Ако ученикътъ не разбира законитѣ, той ще живѣе, като хората отъ свѣта: ще пълни хамбаритѣ си, ще пълни джобоветѣ си, но нѣма да бжде щастливъ, нѣма да познае Бога; той ще се лиши отъ условията да усили своята вѣра въ Господа. Постѣпвате ли споредъ законитѣ на окултната наука, вие ще опитате учението, ще се доберете до практически резултати. Дойдете ли до опити, или до нѣкакви упражнения, вие трѣбва да ги извършвате доброволно, безъ насилие. Азъ не искамъ да насилвамъ никого. Въ такъвъ случай, когато ви давамъ какво 'упражнение, азъ трѣбва да |ви кажа: който отъ васъ е абсолютно свободенъ, само той нека се заеме за упражнението. Коя жена и кой мъжъ сж свободни? Само момъкътъ и момата сж свободни. Омъжената жена и женениятъ мъжъ не сж свободни, тѣ не могатъ втори пѣтъ да се женятъ. Сжщиятъ законъ се отнася и вътрѣшно до човѣка. Даде ли нѣкакво обѣщание, да направи нѣщо, той вече не е свободенъ. Има обѣщания, които сж дадени за една минута, други за единъ часъ, трети за единъ день, четвърти за единъ мѣсець, пети — за една година. Послѣ има обѣщания, които сж дадени за петъ, десетъ, сто и повече години. Докато не изтече това врѣме, човѣкъ не може да бжде свободенъ. Нѣкой се кълне на своята любима въ любовъ и казва: ще те обичамъ до животъ, до гроба.

Туй подразбира, че слѣдъ това човѣкъ е вече свободенъ, нѣма никакво задължение къмъ хората. Слѣдъ смъртъта си той е свободенъ отъ своето обѣщание. Нѣкой казва: искамъ да ми обѣщашъ нѣщо. — За колко врѣме: за една минута, за единъ часъ, за една седмица, за единъ день, или за една година? Азъ обѣщавамъ да ти помогна въ работата, но за тази цѣль ти давамъ само петъ минути отъ врѣмето си. Изтекатъ ли тия петъ минути, азъ съмъ свободенъ. Да ми вземешъ, обаче, една година врѣме, такова обѣщание не мога да ти дамъ. До сега азъ съмъ искалъ обѣщания отъ нѣкои хора най-много за една година; отъ други съмъ искалъ обѣщания за единъ мѣсець, но съмъ дошълъ вече до положението, да искамъ обѣщания отъ хората само за една минута. Сжщо така и азъ давамъ обѣщания само за една минута. Дойде ли нѣкой да ми иска нѣщо, азъ изваждамъ часовника си, поглеждамъ, колко е часътъ и казвамъ: за една минута мога да ви обѣщая нѣщо, но за повече отъ минута не мога — дигамъ обѣщанието си и съмъ свободенъ. Има обѣщания, които траятъ само една минута; има частни, специални обѣщания, които траятъ само единъ часъ и най-послѣ има обѣщания, които сж извънредни, тѣ могатъ да траятъ единъ день — отъ изгрѣването на слънцето, до залѣзването. Стане ли най-малкото раздвояване въ съзнанието на човѣка, обѣщанието, дадено отъ него, нѣма вече смисълъ. Въ Стария Завѣтъ се казва, че Богъ е далъ 36 хиляди обѣщания на

еврейския народъ, но тѣ и до сега още не сж изпълнени, понеже съзнанието на еврейтѣ не е било всѣкога будно. Богъ прѣкъсвалъ изпълнението на тия обѣщания, докато дойдатъ благоприятни врѣмена за тѣхъ, да използватъ тия блага, които имъ сж обѣщани. И Христосъ даде много обѣщания на еврейтѣ, но и тѣ не можаха да се изпълнятъ. И до днесъ еврейтѣ нѣматъ свободата, която имъ бѣше обѣщана. Въ това отношение тѣ започватъ пакъ отначало, както слѣдъ излизането си отъ Египетъ. Не заслужи ли човѣкъ даденитѣ обѣщания, той много пжти, като еврейтѣ, ще излиза и ще се връща въ Египетъ, много пжти ще дохожда Мойсей да го освобождава, слѣдъ което пакъ ще го заробватъ ту вавилонци, ту асирийци, ту перси, и пакъ нѣма да има нужната свобода.

Кажете ми сега основната идея отъ тази лекция, която можете да приложите. Не искамъ да ми казвате общи работи, но какво сте рѣшили да приложите отъ тази лекция? Една отъ основнитѣ мисли, която може да се приложи, споредъ мене, е да се заемете съ прѣчистване на вашата нервна система и съ развиване на способноститѣ си. Втора мисълъ за приложение: когато нѣкой ангелъ рѣши да направи изложение на нѣкои ваши чувства въ сърцето ви, не разваляйте неговата работа! Дойде ли нѣкой музикантъ и направи едно изложение въ вашия умъ, не разваляйте и неговата работа! Какъ разваляте? Вие започвате да скачате, да играете отъ радостъ, че ви е посѣтилъ нѣкой гениаленъ човѣкъ,

но слѣдъ единъ мѣсецъ всичкото изложение изчезва. Дойде ли нѣкое гениално сжщество у васъ, дръжте се за него, не го изпускайте. То все ще ви даде нѣщо. Оставете просяцитѣ настрана. Въ Божествения свѣтъ просящи нѣма. Просяцитѣ сж дѣца на забвението. Понеже тѣ нѣматъ никаква работа, пращатъ ги на земята да просятъ. Дойде ли нѣкой просякъ у васъ, ще го впрегнете на работа — нищо повече. Единъ българинъ жъналъ на нивата си. По едно врѣме къмъ него се отправили циганинъ и циганка, които поискали да имъ даде той нѣщо за ядене. — Добрѣ, ще ви нахраня хубаво — казалъ селянинътъ — при слѣдното условие: остава ми работа за още единъ часъ. Елате и вие да ми помогнете въ работата, и слѣдъ това всички заедно ще отидемъ у дома, да се нахранимъ. Циганинътъ и циганката се заловили за работа. Тѣ пожънали само половинъ часъ и слѣдъ това офейкали. Казвамъ: човѣкъ, който не може да жъне единъ часъ, той не е гладенъ.

Това сж символи, които трѣбва да се приложатъ въ вашия духовенъ животъ. За да ги приложите, вие трѣбва да ги прѣведете. Въ материалния, въ физическия животъ тѣ сж положителни нѣща, но трѣбва да се приложатъ и въ по-високитѣ свѣтове. Дойде ли нѣкой човѣкъ при васъ, когато работите, вие ще му кажете: ще считаме за голѣма привилегия, ако вземете сърпа и окосите единъ снопъ заедно съ насъ. Този снопъ ще бже благословенъ. Дойде ли при васъ нѣкой на-трѣдналъ духъ, ще кажете: ще ви считаме

за нашъ приятель, ако благоволите да вземете участие въ нашата работа.

Сега ще ви дамъ, като задача, за една седмица упражнението съ поставяне показалцитѣ единъ срѣщу другъ и концентриране на мисълта си, докато получите малка свѣтлинка. При това, всѣки ще извърши упражнението доброволно, безъ никакво насилие. Сега нѣма да ви кажа, че който не направи упражнението, ще бжде изключенъ отъ школата, или пъкъ който го направи, ще бжде приетъ въ школата. Всѣки има вжтрѣшна свобода, да направи или да не направи упражнението. Когато поставите показалцитѣ си единъ срѣщу другъ, отъ тѣхъ изтича два вида енергия. Тази, която изтича отъ дѣсния прѣстъ, образува по-късъ пжтъ въ движението си, а тази, която изтича отъ лѣвия прѣстъ, образува подългъ пжтъ. Вие трѣбва да знаете законитѣ, чрѣзъ които да примирите тѣзи енергии. Докато не ги примирите, вие не можете да произведете никаква свѣтлина. Какъ ще ги примирите? Като направите двата пжтя еднакво дълги, или двата еднакво къси. Освѣнъ това, правете кржгове съ двѣтѣ си ржцѣ, като ги дигате отпрѣдъ нагорѣ и отпрѣдъ надолу, съ леко допиране прѣститѣ на двѣтѣ ржцѣ. Ако не можете да произведете електричество, вие не можете да получите никаква свѣтлина. Колелото на електрическата машина трѣбва да се върти, за да се произведе електричество. Въ това отношение въртенето ржцѣтѣ на човѣка въ видъ на кржгъ, прѣдставя колелото на неговата електрическа машина. Тѣй щото,

ако се концентрирате, вие ще произведете електричество, което ще излиза отъ очитѣ ви въ видъ на свѣтлина. Ако направите опита само единъ пжтъ и видите тази свѣтлина, ще мислите, че сте се излъгали, но направите ли опита нѣколко пжти, ще се увѣрите, че тукъ нѣма никаква илюзия, а се намирате прѣдъ една реалность.

Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

✱

27. Лекция отъ Учителя, държана на 2 юни, 1926 г. въ г. София.

УСИЛВАНЕ НА ВЪРАТА.

Въренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!

Размишление.

Сега ще ви дамъ слѣдното музикално
упражнение: Мисли, право мисли; свещени
мисли за живота ти крѣпи! Ще съзерцавате
петъ минути, прѣзъ което врѣме мислено ще
пѣте горното упражнение.

Сега ще ви задамъ слѣдния въпросъ:
какво ще прѣдпочетете, ако се намирате на
брѣга на морето и ви прѣдложатъ да си избере-
те като подарѣкъ — една дървена лодка за
двама души, или единъ тонъ злато? Когато ви
гонятъ, т. е. прѣслѣдватъ и трѣбва да се спасите,
като прѣплавате морето, тогава вие ще прѣд-
почетете лодката. Ако никой не ви гони,
и сте сиромашъ, тогава ще прѣдпочетете зла-
тото. Тѣй щото, често въ живота цѣннитѣ нѣ-
ща се обезцѣняватъ, а малоцѣннитѣ се повди-
гатъ. Когато ви гонятъ неприятели, лодката е
по-цѣнна отъ златото. Вие трѣбва да прѣве-
дете символитѣ, които се криятъ въ лодката
и въ златото.

Днесъ най-трудната наука е прѣвеждане
на символитѣ на обикновенъ езикъ. Почти
всички хора до извѣстна степенъ сж запозна-
ти съ символистиката въ сънния си животъ.
Повечето сънища сж символистически. Вие
сънувате едно, а се подразбира друго нѣщо.

Малко сънища сж съ буквално значение. Вие сте запознати съ символистиката, но не знаете да тълкувате тѣзи символи. Запримѣрь, какво означава коньтъ на сънь? Коньтъ означава природния умъ на човѣка. Ако коньтъ е червенъ, черенъ или бѣлъ, различнитѣ цвѣтове означаватъ различни качества на ума. За прѣдпочитане е да сънувате живъ конь прѣдъ умрѣлъ. Умрѣлъ конь означава слабъ умъ, т. е. човѣкъ, който има слабъ умъ, или почти нѣма умъ, както казватъ на обикновенъ езикъ. Когато нѣкой сънува, че езди конь, това показва, че въ умствения свѣтъ на човѣка ще стане нѣкаква промѣна, а не въ физическия. Въ физическия свѣтъ прѣзь това врѣме пѣкъ ще станатъ други промѣни. Запримѣрь, ако въ ума на човѣка стане нѣкаква промѣна въ възходяща степенъ, а въ душата му — нѣкакво разширение, тогава и на физическия свѣтъ ще стане малка промѣна — лицето на човѣка се измѣня. Рѣши ли човѣкъ да заживѣе Божественъ животъ, тогава и въ окръжаващата срѣда ще настане малка промѣна. Най-малкото, ако този човѣкъ е господарь, той ще бжде изправенъ къмъ слугитѣ си и ще имъ плаща повече, отколкото трѣбва. Рѣши ли той да не живѣе Божественъ животъ, всички негови близки, всички негови слуги ще почувствуватъ това положение. Слугитѣ му ще бждатъ онеправдани, защото господарьтъ нѣма да имъ плаща дори и това, което имъ се пада.

И тъй, когато говоримъ за вѣрата, ние разбираме онази реална сила на ума, чрѣзь

която нѣщата се постигатъ. Ако вие схващате понятието вѣра субективно, тя е безпрѣдметна. Изобщо, вѣра, която не включва Любовта въ себе си, тя е безпрѣдметна. Любов, която не влиза въ живота, тя е безпрѣдметна. Животъ, който не се изразява въ добродѣтели, и той е безпрѣдметенъ. Азъ много пжти съмъ ви говорилъ за усиляване на вѣрата, но сега ще ви дамъ едно обяснение, при какви условия се усилява вѣрата. Прѣдставете си, че вие сте паднали въ дълбокъ кладенецъ. Гледате нагорѣ, дано се намѣри нѣкой да ви помогне, да излѣзете оттамъ, но никой не дохожда. Опитвате се да излѣзете, не можете. Седите така отчаянъ и обезсърденъ, когато по едно врѣме виждате да се спуща въ кладенеца едно дебело вжже. Вие хващате вжжето, опвате го добръ и започвате да се изкачвате по него. Какво се заражда въ душата ви при този случай? — Вѣра. Слѣдователно, когато дойде доброто въ свѣта, ние трѣбва да го опнемъ, да се хванемъ здраво за него, за да се образува връзка съ Бога. Доброто не се прави въ врѣме и пространство, то е извънъ врѣмето и пространството. Слѣдователно, въ съзнанието на човѣка трѣбва да има непрѣривенъ стремежъ къмъ правене добро. Този стремежъ ни свързва съ Бога, а щомъ ни свърже съ Бога, вжжето се спуща отгорѣ, за да ни извади отъ дълбокия кладенецъ, въ който сме паднали. По този начинъ, именно, и нашата вѣра се усилява. Който иска да люби, той вече е започналъ отъ опашката на живота. Свържете ли се съ

Бога, и животътъ се проявява; прояви ли се животътъ, и доброто ще се прояви; щомъ се прояви доброто, и вѣрата ще се прояви.

И тъй, щомъ се прояви животътъ, проявява се и Любовта. Значи, първо трѣбва да се роди животътъ, т. е. човѣкъ да се облѣче. И оттукъ, подъ думата роденъ човѣкъ разбираме този, който се е облѣкълъ въ материята. Щомъ е роденъ, т. е. облѣченъ въ материя, той ще прояви и любовта. Човѣкъ на вѣрата може да се нарече този, който прави добро. Който не прави добро, той нѣма вѣра. Извънъ доброто вѣрата е празна дума, но съ доброто заедно, вѣрата е сила и реалностъ. Извънъ живота Любовта е празна дума, но въ живота тя е Божествена сила, която спасява.

Сега ще ви приведа частъ отъ единъ разказъ. Въ древността единъ ученикъ отъ тогавашнитѣ школи, потърсилъ своя Учителъ, да му помогне по нѣкакъвъ начинъ, защото се чувствувалъ много нещастенъ въ живота си. Той намѣрилъ Учителя си, явилъ се при него и му казалъ: Учителю, моля ти се, дай ми нѣкаква свещена идея, но да бжде свързана съ прѣдметъ, чрѣзъ който да правя добри работи. Много съмъ нещастенъ въ живота си: дѣто и да отида, всички ме гонятъ; каквото стане, все върху мене налита, не знаей, какъ да се освободя. Бѣлъ день не съмъ видѣлъ въ живота си. Дай ми нѣщо, на което да разчитамъ. Учителътъ му далъ една малка пръчица и му казалъ: ето, вземи тази пръчица, но помни добръ, че тя

има два края. Ако хванешъ добрия край, ще те сполетятъ всички добрини; хванешъ ли обратния край, ще те сполетятъ най-голѣмитѣ нещастия. Учителътъ му посочилъ, кой край да държи, като му казалъ да се пази много, да не хване противоположния, защото голѣмо зло го чака. Сжщеврѣменно той му казалъ и двѣ думи, които никога не трѣбва да забравя. Какви сж били тия думи, нѣма да кажа. Ученикътъ казалъ на Учителя си: ти ми дай пржчицата, азъ мога да я управлявамъ. Ученикътъ, обаче, не употребилъ пржчицата на мѣсто, вслѣдствие на което дошли до главата му голѣми изпитания. Питамъ: на какво е символъ тази пржчица, която въ дадения случай трѣбвало да се държи само за добрия край? Всѣко благо, което се дава на човѣка, прѣдставя такава пржчица съ два края. Ако имате знание, и то прѣдставлява такава пржчица съ два края; ако имате добродѣтели, и тѣ прѣдставляватъ такава пржчица съ два края. Въ такъвъ случай човѣкъ трѣбва да знае, кой край на пржчицата да хване. Ако не хване края, съ който може да прави добро, той ще се натъкне на голѣми изпитания и страдания. За да не попадне на противоположния край на доброто, човѣкъ трѣбва да бжде благодаренъ за всѣко благо, което му се дава, колкото малко да е то. Скрѣбта и радостта сжщо така прѣдставляватъ двата края на пржчицата. Когато сте скрѣбни, вие сте хванали опашката на доброто, което ви е дадено. Хванете главата на това благо, за да дойде радостта. Това е, кое-

то Христосъ е изразилъ въ стиха: „Сега скръбъ имате, но скръбъта ви ще се прѣвърне въ радостъ.“ Христосъ каза на ученицитѣ си: „Азъ ще отида при Отца си, но пакъ ще се върна, и тогава скръбъта ви ще се прѣвърне на радостъ.“ Ученицитѣ Христови си казаха: „Щомъ Христосъ замине, и нашата радостъ ще се свърши.“ Сжщото казватъ и дѣцата слѣдъ смъртъта на майката. Когато майката умре, тѣ мислятъ, че и съ тѣхъ всичко се свършва. Обаче, ако тѣ повѣрватъ, че майка имъ пакъ ще се върне, скръбъта имъ ще се прѣвърне въ радостъ. Нѣщата могатъ да изчезватъ, но могатъ и да се явяватъ. Затова казвамъ: не се самоизлъгвайте отъ привидни реалности. Има една реалностъ въ свѣта, и тя принадлежи изключително на душата.

Сега помнете слѣдната максима, която и другъ пжтъ съмъ ви привеждалъ: хората обикновено започватъ добрѣ и свършватъ злѣ; ангелитѣ започватъ злѣ и свършватъ добрѣ, а Богъ винаги започва добрѣ и свършва добрѣ. Ето защо, между човѣшкия и между ангелския животъ трѣбва да се образува връзка. Ангелитѣ започватъ злѣ, а хората свършватъ злѣ; ангелитѣ свършватъ добрѣ, а хората свършватъ злѣ. Като се съединятъ тѣзи положения, ще се образува едно цѣло, което показва, че става обединение съ Бога. Щомъ знаете това, питамъ: какъ искате да живѣете вие, като ангелъ, или като човѣкъ? Когато дойде злото, вие искате да живѣете, като човѣци, а на края, като дойде доброто, искате

да живѣете като ангели. И затова ще чуete много хора да казватъ: сега ще потеглимъ малко, но дано на старини бждемъ добръ. Не, вие трѣбва да живѣете по Божествено: и въ началото да започнете добръ, и на края да свършите добръ. Дойдатъ ли страдания въ живота ви, това е човѣшката страна. Обаче, въ страданията, т. е. прѣзъ човѣшкото прѣминава и Божественото. Когато вие се радвате, ангелитѣ скърбятъ, страдатъ. Какъ страдатъ ангелитѣ? Когато човѣкъ яде, пие, весели се и ликува въ живота си, тогава ангелътъ, който го ръководи, страда и пъшка заради него. Обаче, дойдатъ ли болести, сиромашия и страдания за този човѣкъ, най-послѣ той се обръща къмъ Бога да му помогне; тогава пъкъ неговиятъ ангелъ се радва, че тази душа се спасява. Така седи Истината. Казвамъ: дойдатъ ли радости въ живота ви, повикайте и ангелитѣ си заедно съ васъ да ядатъ и пиятъ. Не дойдатъ ли тѣ на вашето угощение, откажете се и вие отъ него. За прѣдпочитане да се откажете отъ вашитѣ удоволствия и да страдате заедно съ ангелитѣ си, отколкото да останете сами въ своитѣ удоволствия, а ангелитѣ ви да страдатъ за васъ. Яде ли ангелътъ съ васъ, яжте и вие; не яде ли съ васъ, откажете се и вие отъ това ядене и останете заедно съ него. Дойдатъ ли радоститѣ въ живота ви, бждете заедно съ ангелитѣ си. Пожертвуйте вашитѣ врѣменни радости за вѣчнитѣ блага.

И тъй, отъ едната страна имате плюсъ — радоститѣ въ живота; отъ другата страна имате минусъ — скърбитѣ въ живота. Плюсъ и ми-

нусъ взаимно се уравни́сяватъ. Човѣшкиятъ животъ въ началото има плюсь, ангелскиятъ въ началото има минусъ; човѣшкиятъ животъ въ началото има минусъ, ангелскиятъ — плюсь. Какво даватъ два плюса и два минуса? При умножението два плюса даватъ плюсь, и два минуса даватъ пакъ плюсь. При събиране и при изваждане два плюса даватъ плюсь, а два минуса даватъ минусъ.

Прѣдставете си, че тази вечеръ се иска отъ всички да подпишете по единъ чекъ съ нѣкаква сума, безъ да мислите много; интересно ще бжде, да се опита всѣки, каква сума най-много може да даде, безъ да е мислилъ прѣдварително върху това. Ученикътъ трѣбва постоянно да маневрира въ себе си, да се изпитва, на какво е готовъ. Въ Писанието е казано: „Не сждете, да не бждете сждени!“ Това значи: който работи съзнателно върху себе си, той не трѣбва да сжди нито хората, нито себе си за погрѣшкитѣ, но да знае, че задъ всѣка случайна погрѣшка се крие извѣстно благо. Щомъ знаете това, не сждете, но се ползвайте отъ чуждитѣ погрѣшки. Въ това отношение съществува слѣдния законъ: използвайте погрѣшкитѣ на хората, безъ да ги сждите, ако не искате да изпаднете въ тѣхното положение. Животътъ е колело: едни се качватъ, други слизатъ. Искате ли да не попаднете подъ закона на кармата, взимайте поука отъ погрѣшкитѣ на хората. Само свършениятъ човѣкъ може да сжди, а несвършениятъ, като вижда погрѣшкитѣ на своитѣ близки, той трѣбва да се помоли на Бога, да

не изпадне въ тѣхното положение. Казвамъ: ако знаете дълбокитѣ причини за погрѣшкитѣ на хората, вие не бихте ги сждили.

Нѣкои запитватъ: какъ трѣбва да се живѣе? Казвамъ: вие трѣбва да живѣете споредъ разумнитѣ закони на свѣта, въ който сте дошли. Понеже днесъ се намирате въ физическия свѣтъ, вие ще живѣете споредъ разумнитѣ закони на този свѣтъ. — Ама ние искаме да бждемъ силни. — Щомъ искате да бждете силни, трѣбва да се упражнявате, да придобиете тази сила. Какъ ще се упражнявате? Прѣдставете си, че нѣкой отъ васъ заболѣе отъ извѣстна болестъ. Той трѣбва да съзнае въ себе си, че тази болестъ му е дадена, като задача за разрѣшение, която на всѣка цѣна трѣбва правилно да разрѣши. Разрѣши ли задачата си, той ще прѣмахне отъ себе си и болестъта. Прѣмахне ли болестъта, и силата му вече е по-голѣма. Какво правите вие, като ви дойде нѣкаква болестъ? Уплашите се и бързате часъ по-скоро да отидете при лѣкаръ. Ученикътъ не трѣбва да се страхува отъ нищо. Той трѣбва да прави маневри, да се излага съзнателно на нѣкои малки страдания, да привикне да понася, а същеврѣменно да прави и научни изслѣдвания. Запримѣръ, азъ често ходя около кошери и оставямъ да ме ужили нѣкоя пчела. Ще кажете: защо се оставате да ви жилиятъ пчелитѣ и послѣ да ви се подува оживеното мѣсто? Интересувамъ се отъ културата на пчелитѣ. По ужилването, по забиването на жилото имъ, по-плитко или по-дълбоко, азъ сж-

дя за тѣхната култура. По жилото на пчелата се сѣди и за жилото на човѣка. Азъ имамъ редъ математически изчисления, какъ сѣ жилили пчелитѣ прѣди хиляди години и правя изчисления, какъ жилиятъ днесъ. Освѣнъ това, по надутото мѣсто сѣдя, каква е била по сила киселината, която едно врѣме сѣ изпускали и каква е киселината, която днесъ отдѣлятъ. Това се познава по количеството на възпаленитѣ клѣтки. Ако не ме интересуваеше този въпросъ научно, азъ лесно щѣхъ да се прѣдпазя отъ пчелитѣ да не ме жилиятъ. Какво правите вие, когато ви ужили нѣкоя пчела? Веднага взимате мѣрки за прѣмахване на отока. Вие не се интересувате научно отъ този въпросъ.

Казвамъ: всичко, което се случва въ живота ни, става съ единствената цѣль да се калимъ, да привикнемъ къмъ изненадитѣ на живота. Ако се отнасяте съзнателно къмъ страданията, вие ще намѣрите голѣма философия въ тѣхъ. Който не е миналъ по пѣтя на страданията, той не е развилъ въ себе си никаква философия, никаква дълбочина. Ето защо, съврѣмениятъ човѣкъ не трѣбва да търси животъ безъ страдания. При тѣзи условия такъвъ животъ е невъзможенъ. За въ бѣдеще, когато човѣкъ навлѣзе въ Божествения животъ, той ще бѣде свободенъ отъ страдания, обаче, докато е въ тази епоха, той не може да се освободи отъ тѣхъ. За тази цѣль човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ редъ страдания, да разбере вжтрѣшния смисълъ, който е скритъ въ тѣхъ.

Сега азъ напълно разбирамъ вашитѣ изпитания, страдания и нещастия; разбирамъ и труднитѣ условия, при които живѣете. Безъ страдания е невъзможно, както е невъзможно да ви накара нѣкой да се качите на Мусала и въ това врѣме да пѣете непрѣкъснато, безъ да се заморявате и запъхтявате. Искате ли да пѣете, трѣбва да се спрете, да не се качвате нагорѣ. Иначе, да се качвате нагорѣ и да пѣете, това сж двѣ несъвмѣстими нѣща. Затова, дойде ли ви нѣкаква мжнотия, спрете на извѣстна спирка за малко врѣме и започнете да пѣете. Продължете ли нагорѣ въ мжнотията, спрете пѣнието. Когато слизате надолу, пакъ можете да пѣете. При слизанете е по-лесно да се пѣе, отколкото при качване. За васъ е важно едно нѣщо: и при скърби, и при страдания да бждете внимателни, кой край на пржчицата да хванете.

И тъй, когато се намирате прѣдъ голѣма опасностъ, лодката е за прѣдпочитане прѣдъ торбата съ злато. Защо? — Защото животътъ е по-голѣмо благо отъ златото. Спасите ли живота си, като прѣплавате морето съ лодка, по-нататкъ работата е лесна: злато можете да намѣрите навсѣкждѣ. Обаче, прѣслѣдватъ ли ви въ морето, вие ще гледате часъ по-скоро да излѣзете на брѣга съ лодката. Излѣзете ли веднъжъ на брѣга, тогава лодката не ви трѣбва, златото е нужно. Тъй щото, докато сте въ морето и бѣгате отъ неприятеля си, който ви прѣслѣдва, лодката е за прѣдпочитане; излѣзете ли на сушата, злато ви трѣбва.

Питамъ: кой е най-важниятъ въпросъ прѣзъ тази, пета школна година? Не искамъ да отговаряте философски, но кажете ми единъ важенъ, практически въпросъ, който ви занимава тази година. (— Да правимъ добро). Да правите добро на хората, азъ разбирамъ, така да уредите тѣхното минало, че да изплатите всичкитѣ имъ дългове. Дълговетѣ на хората прѣдставляватъ тѣхното минало. Щомъ се уреди миналото имъ, настоящето влиза въ своето естествено положение. И тогава трѣбва да се покаже на хората истинскиятъ пътъ къмъ бждещето. Въ такъвъ случай всѣки човѣкъ първо трѣбва да намѣри вънъ отъ себе си нѣкакъвъ благодѣтель, или пъкъ вжтрѣ въ себе си да чувствува сила и вѣра, че може да ликвидира съ своето минало. Щомъ той ликвидира съ миналото, ще може разумно да използва условията на настоящето, за да може да си съгради добро бждеще. Иначе, ако човѣкъ постоянно мисли само за това, какво ще яде и пие и какъ ще прѣкара старинитѣ си, той по нищо нѣма да се отличава отъ животнитѣ. И животнитѣ мислятъ за сжщото. Още отъ ранна сутринъ животното започва да се грижи, да мисли, отдѣ и по какъвъ начинъ да си набави храна.

Свърѣменнитѣ хора си служатъ съ разни възпитателни методи за отгледване и възпитание на младото поколѣние. Най-естественото положение, което човѣкъ може да заеме при сегашното си развитие, е служенето на Бога. Тѣй щото, ако искашъ да помогнешъ на нѣкой човѣкъ, свържи го съ Бога. Щомъ е

свързанъ съ Бога, той ще бжде нахраненъ. Не е ли свързанъ съ Бога, той нѣма да бжде нахраненъ. Отдѣлите ли човѣка отъ Бога, нищо не може да стане отъ него. Каква е разликата между грижитѣ, които полагаме за единъ волъ, да го отхранимъ и угоимъ, и тѣзи, които господарьтъ полага за своя слуга? И въ единия, и въ другия случай се постига едно и сѣщо нѣщо: и волътъ, и слугата хранятъ, съ цѣль да ги използватъ. Ако господарьтъ може, освѣнъ да храни слугата си, още и да го просвѣщава, неговитѣ грижи иматъ смисълъ. Нѣкой казва: да имаме повечко парички, да уредимъ живота си. Какво ще направите съ тѣзи парички? Ще си хапнете, ще си пийнете добрѣ и ще се поугоите, като говедата. Въ това, обаче, нѣма никаква философия. Такъвъ човѣкъ светия не може да стане. Той е пълничкъ, червеничкъ, само за удоволствия мисли. Червенината на неговитѣ страни показва, че Божественото не прѣобладава въ него. Той за всичко друго мисли, но не и за Бога, и казва: азъ съмъ благодаренъ човѣкъ, грижа се за сиромаситѣ, за благо на другитѣ. Не, това е грижа пакъ за себе си. Като урежда работитѣ на другитѣ, той едноврѣменно урежда и своитѣ. Казвамъ: докато човѣкъ не се свърже съ Бога, той не може да уреди нито своитѣ работи, нито тия на другитѣ хора. Свърже ли се човѣкъ съ Бога, той ще знае вече не само врѣменно, но и постоянно да урежда своитѣ работи. Знае ли да урежда своитѣ работи, той ще може да уреди работитѣ и на своитѣ ближ-

ни. Нѣкой се заема да урежда работитѣ и на ближнитѣ си, както и своитѣ, защото се мисли много уменъ. Обаче, не се минава много врѣме, вижда, че всичкитѣ му усилия сж отишли напразно.

Това нѣщо се забѣлѣзва и въ знанието, което съврѣменнитѣ хора придобиватъ. Виждайте нѣкой младъ момъкъ, способенъ, паметливъ, много обѣщаващъ. Обаче, дойде ли на възраст 45—50 години, паметта му постепенно почва да отслабва, знанието му се губи, и като стане 60—70 годишенъ старецъ, той изгубва всичко и минава прѣдъ хората за извѣтрѣлъ. Правилно ли е това? Споредъ новото учение, колкото по-старъ е човекъ, толкова повече знания и мъдростъ трѣбва да притежава. Стариятъ трѣбва да бжде по-силенъ, по-мъдъръ и съ по-голѣми знания отъ младия. Сега, обаче, не е така. Защо? — Защото на съврѣменнитѣ хора липсва връзка съ Бога.

И тъй, първото нѣщо, къмъ което човекъ трѣбва да се стреми, е да възстанови своята вжтрѣшна връзка съ Бога. Той е ималъ нѣкога тази връзка, но впоследствие тя е отслабнала. Нѣкой ще каже: толкова усилия правя въ живота си, толкова работа и пакъ ли нѣмамъ връзка? Всички имате връзка, но слаба: най-малката мъжнотия, най-малкото страдание и изпитание въ живота ви, е въ състояние да прѣкъсне тази връзка. Какво се иска отъ васъ, за да усилите тази връзка? — Будность въ съзнанието. Трудно е да се обясни, какво значи будность на

съзнанието, както и различието, което трѣбва да правите въ степенѣта, до която съзнанието на човѣка е достигнало. Често става пропускване на съзнанието, което се отразява вѣдно върху човѣка. Прѣдставете си, че съзнанието на нѣкой човѣкъ по степенъ се равнява на единъ тѣнѣкъ конецъ, съ който може да се дигне тежестъ отъ единъ килограмъ. Това положение е добро дотогава, докато този човѣкъ има изпитания, прѣпятствия и страдания, които се равняватъ на тежестъ единъ килограмъ. Обаче, този човѣкъ расте, развива се, вслѣдствие на което и неговитѣ страдания, изпитания и мжнотии се увеличаватъ. Какво трѣбва да стане съ неговото съзнание, за да издържи на силата и на тежестѣта на тѣзи страдания? Той постепенно трѣбва да удвоява и утроява силата или степенѣта на своето съзнание, за да издържи по-голяма тежестъ, равна на два, на три и на повече килограми. Не удвои ли степенѣта на своето съзнание, непрѣменно въ него ще стане нѣкакво прѣкъсване. Това, именно, подразбира усиление на съзнанието. Значи, съзнанието на човѣка постоянно трѣбва да се усилюва. Или, казано на духовенъ езикъ: свѣтлината на съзнанието у човѣка постоянно трѣбва да се усилюва. Каквото и да върши човѣкъ, навсѣкждѣ той трѣбва да вижда Божията интелигентность, сила, любовъ, мъдрость, знание. Мисълѣта за Божественото въ човѣка трѣбва да тече у него непрѣкъснато, като електрически токъ. Всички трѣбва да държатъ въ ума си мисълѣта за връзка съ Бога, за

да можете постепенно да усилвате и свѣтлината на вашето съзнание на два, на три, на четири, на петъ и на повече килограми.

Питамъ: знаете ли, колко струва единъ килограмъ материя отъ свѣтлината на съзнанието? Запримѣрь, материята, отъ която свѣтътъ е създаденъ, струва повече отъ цѣлата земя. Значи, първобитната материя, отъ която е направена вселената, струва почти, колкото цѣлата слънчева система, безъ слънцето. Тази материя е много скъпа, понеже интензивността на движението на частицитѣ ѝ е много голѣма. Оттукъ можете да си прѣдставите, каква свѣтлина трѣбва да има съзнанието, за да издържа на интензивността на тази материя. За да придобие човѣкъ тази свѣтлина на съзнанието, той трѣбва да мине прѣзъ страдания. Страданията, които хората прѣживѣватъ, прѣдставляватъ редъ алхимически процеси, а човѣшкиятъ духъ е алхимикътъ, който прави опити въ лабораторията на човѣшкитѣ мозъци. Нѣкой казва: не зная, какво става въ мозъка ми, но просто ще се прѣсна. Нищо нѣма да се прѣсне, но ти трѣбва да мълчишъ, да наблюдавашъ, какъ твойтъ професоръ, твойтъ учителъ, твойтъ духъ прави опити въ мозъка ти. Ученикътъ трѣбва само да слуша, да наблюдава и да учи. Рече ли да прѣдизвика съ нѣщо учителя си, ще понесе послѣдствията на несполучливитѣ опити. — Ама не мога да търпя. Ако учителътъ ми постѣпва съ мене така, азъ нѣма да служа на Господа, ще се откажа. Когато ученикътъ се сърди на Господа, Богъ го изпжжда

навънъ. Нѣма по-глупаво и по-страшно положение за ученика отъ това, Учителтъ му да го изпжди навънъ. Когато човѣкъ не иска да служи на Господа, това показва, че той има двѣ глави. Щомъ има двѣ глави, ще го изпратятъ въ ада. Такъвъ човѣкъ и въ ада не го приематъ. Тѣ го смѣтатъ за чудовище. Тѣ казватъ: този човѣкъ съ едната си глава служи на Бога, а съ другата — на себе си. Тогава ангелитѣ казватъ: ние ще задържимъ главата, съ която служи на Бога, а другата ще изпратимъ въ ада. Човѣкъ не трѣбва да се раздвоява въ себе си, да се колебае, да служи ли на Бога, или не. Прѣди всичко хората още не служатъ на Бога. Богъ имъ е давалъ до сега и знание, и сила, и богатство, и животъ, но какво сж направили тѣ срѣщу всичко това? Тѣ казватъ: за въ бждеще, при по-добри условия на живота, ще направимъ нѣщо.

Казвамъ: за да минете въ новата раса, за която сте прѣдначени, за да се избѣлятъ дрехитѣ ви, които тукъ-тамъ иматъ петна, вие трѣбва да направите усилия още сега, при условията, при които днесъ се намирате. Въ Откровението се говори за 24 старци, облѣчени съ бѣли дрехи. Отдѣ дойдоха тѣзи старци? Тѣ прѣминаха прѣзъ голѣми страдания въ живота, чрѣзъ което се избѣлиха. Тѣ минаха прѣзъ земята, а съврѣменнитѣ хора още не сж прѣминали земята, затова и дрехитѣ имъ не сж бѣли. Когато и вие прѣминете прѣзъ Божествения огънъ и отидете на небето, тамъ ще се видите съ бѣли

дрехи и ще се познаете. Апостолъ Павелъ казва: „Сега не знаемъ, какво сме. Когато се яви Христосъ, тогава ще се познаемъ, ще бждемъ подобни на Него.“ Кога ще дойде това врѣме. Ще кажете: въ слѣдното прѣбраждане. Питамъ: вие знаете ли, дѣйствително, кога и какъ ще се прѣродите? Направихте ли всичко, което трѣбваше, въ това прѣбраждане? Ако вие сега не направите връзка съ Бога, знаете ли, какво ще бжде другото ви прѣбраждане? Въ бждещото ви прѣбраждане ще имате съвсѣмъ нови задачи. При това, то може да бжде или въ възходяща, или въ низходяща степенъ. Сегашното ви прѣбраждане опрѣдѣля бждещото. Сегашниятъ ви животъ ще послужи като основа на бждещия, да реализирате стремежа на душата си, да се родите отъ вода и Духъ. Всѣки трѣбва да се роди отъ вода и Духъ, ако иска да бжде сънаслѣдникъ и Синъ на Бога. Докато не дойде това състояние, човѣкъ не трѣбва да си прави никакви илюзии. Нѣкой казва: азъ съмъ Синъ на Бога. Че и циганчето може да каже, че е синъ на царя, но да казва, че е синъ на царя е едно нѣщо, а въ дѣйствителность да е синъ на царя, да тече царска кръвъ въ него, е друго нѣщо. Тѣй щото, да казвате, че сте Синове Божии е едно нѣщо, и въ дѣйствителность да сте такива, това сж двѣ абсолютно различни нѣща. Тече ли Божия животъ у васъ, вие ще имате мисли, чувства и дѣйствия подобни на Божиитѣ, ще бждете образъ и подобие Божие.

Казвамъ: когато нѣкой мисли, че е Синъ Божий, той трѣбва да отговаря на това име.

Когато нѣкой казва за себе си, че е добъръ ученикъ, той трѣбва правилно да отговаря на всички зададени въпроси и да рѣшава добръ задачитѣ си. Досега нито единъ отъ ученицитѣ на школата не е издържалъ изпититѣ си, както трѣбва. Дойде ли нѣкое изпитание, всѣки казва: все на мене ли трѣбва да се струпатъ тѣзи изпитания? Все азъ ли трѣбва да нося този товаръ? Все азъ ли съмъ длъженъ да страдамъ? Всѣки човѣкъ е длъженъ да живѣе по Божественъ начинъ. Не живѣе ли такъвъ животъ, той ще страда. Тѣй щото, и азъ съмъ длъженъ, и вие сте длъжни да живѣете споредъ законитѣ на Бога. — Ама слабости имаме. — Нищо отъ това, ще правите усилия да живѣете чистъ и добъръ животъ. А при това, ако си вълкъ, хората ще одератъ кожата ти и ще си служатъ съ нея; ако си лисица, хората ще одератъ кожата и на вратоветѣ си ще я носятъ; ако си волъ, хората ще одератъ кожата ти и царвули ще правятъ отъ нея; ако си свиня, хората ще одератъ кожата ти и пастарма ще направятъ отъ нея; ако си охлювъ, въ тенджерата ще те варятъ; ако си лукъ, ще те рѣжатъ, ще те кълцатъ и ще те ядатъ.

Казвамъ: каквото положение да заематъ човѣкъ, той прѣди всичко трѣбва да служи на Бога. Като хора, вие казвате: нека уредимъ живота си, тогава ще служимъ на Бога. Нѣма какво да уреждате живота си. Сегашниятъ ви животъ е уреденъ. Сега трѣбва да служите на Бога — нищо повече. — Ама еди-кой си ученикъ не учи. — Това е без-

прѣдметно за васъ; вие трѣбва да учите! Прѣди всичко, вие още не знаете, дали този ученикъ учи, или не. Вие не сте влѣзли въ неговото сърце, въ неговото съзнание, да го разберете. Азъ говоря само за външнитѣ прояви на съзнанието, а що се отнася до вътрѣшнитѣ прояви, до стремежитѣ на човѣшката душа, затова се изисква дълбоко, истинско познание. Въ душата се крие алхимическия законъ за подмладяване; тамъ е силата за лѣкуване. Когато човѣкъ рѣши въ себе си да живѣе чистъ и светъ животъ, най-първо той ще се постави на редъ изпитания и изкушения, да се провѣри неговата сила и готовностъ да издържи всички изпитания въ живота. Тукъ ще се познае, какъ ще постъпи, дали ще критикува, или ще приеме нѣщата съ чисто сърце, като такива, които сж допуснати отъ Бога. Ученикътъ нѣма право да критикува учителя си! И учительтъ нѣма право да критикува ученика си, но има право да констатира, че това, което ученикътъ върши, не е право, не носи добро и благо за самия него. Учителътъ може да каже на ученика си, че пжтътъ, по който той върви не е добъръ и ще му донесе лоши резултати. Учителътъ може да каже на ученика си: слушай, тамъ, дѣто си ялъ и пилъ, трѣбва да заплатишъ! — Нѣмамъ срѣдства. — Тогава да не си ялъ. — Ама ще страдамъ. — По-добрѣ да страдашъ ти, отколкото другъ. Остави на брѣга златото, което носишъ на гърба си и свободенъ влѣзъ въ лодката, а онзи, който остава на сушата, нека той вземе златото.

Сега, дѣто и да се намирате, вие трѣбва разумно да служите на Бога. Богъ трѣбва да живѣе въ всички хора, като вжтрѣшна свѣтлина, като вжтрѣшно благо. Само по този начинъ човѣкъ ще може да прѣодолѣе всички свои мжчноти. Вънъ отъ това ще има падане и ставане, безъ никакви блага. Връзката съ Бога има значение и за земята, и за небето. Тази връзка се отнася едноврѣменно и къмъ материалния животъ на човѣка, и къмъ духовния, и къмъ Божествения му животъ. Тя прѣдставлява вливане, прииждане на Божествена свѣтлина и въ тритѣ свѣта. Щомъ човѣкъ прѣстѣпи Божия Законъ, това прииждане на енергия отъ Божествения свѣтъ спира. Вратитѣ за ангелския и за Божествения свѣтъ се затварятъ, и човѣкъ остава само съ едно голо съзнание, въ положението на животното. Дойде ли въ това състояние, той вече нищо не вѣрва. Затова, именно, човѣкъ трѣбва да се пази, да не се затворятъ за него вратитѣ, отдѣто изтича Божествената свѣтлина.

И тъй, вѣрата се усилва чрѣзъ правене на добро. Като ученици, азъ искамъ отъ васъ да бждете примѣрни въ всѣко отношение. Не мислете за себе си повече, нито по-малко отъ това, което сте. Ученикътъ всѣки моментъ трѣбва да знае, какво, именно, той прѣдставлява. Щомъ човѣкъ съзнае една своя слабостъ, той може вече да се корегира, и съ това да придаде малко свѣтлина на съзнанието си. Това ще го направи по-добъръ, отколкото е билъ по-рано. Когато човѣкъ направи нѣкаква погрѣшка или постж-

пи неправилно, той веднага изпитва мъка въ душата си. Тази мъка не е нищо друго, освѣнъ жилото на пчелата, което тя забива. Тѣй щото, жилото на пчелата, за което често се говори, е вжтрѣшна мѣрка, съ която човѣкъ точно може да опрѣдѣли, дали е постъпилъ правилно, или не. И затова той трѣбва да бжде искренъ по отношение на себе си. Щомъ усѣти въ сърцето си нѣкаква мъка, той трѣбва внимателно да извади жилото на тази мъка и да провѣри, колко дълбоко е забито. Слѣдъ това той трѣбва да намаже оживеното мѣсто съ нѣщо, за да прѣмахне подутината, и най-послѣ трѣбва да вземе поука отъ това оживяване. Докато пчелитѣ хапятъ хората, това показва, че тѣ още не мислятъ добро. Прѣстанатъ ли да ги хапятъ, тѣ сж се подобрили и ставатъ приятели съ тѣхъ. Когато пчелата жили човѣка, съ това тя иска да му каже: ти трѣбва да ми донесешъ медъ. Искате ли да не ви жиятъ пчелитѣ, намажете се съ медъ, сладки да станете. Тогава и хората нѣма да ви хапятъ. Какъвъ начинъ знаете, за да не ви хапятъ хората?

Казвамъ: това сж символи, които вие трѣбра да приведете и да внесете въ живота си. Ако вие не използвате благата, които Богъ ви е далъ, пчелата ще забие жилото си въ вашето съзнание. Често хората изгубватъ своята вѣра, надежда, любовъ, обезсърдчаватъ се, съмняватъ се, паметъта имъ отслабва, прѣставатъ да мислятъ и разсжждаватъ правилно и т. н. Всички тия отрицателни качества и прояви създаватъ въ тѣхъ голѣми пертурбации

въ съзнанието имъ, и то за нищо и никакво. Ето защо, човѣкъ трѣбва да търси методи да се освободи отъ тия отрицателни състояния.

Сега, важно за васъ, като ученици на окултна школа, като братя и сестри, е да се надпрѣварвате въ правене добро и услуги единъ къмъ другъ. Онѣзи пъкъ, на които правятъ добро и услуги, тѣ трѣбва да цѣнятъ това, което се прави за тѣхъ. И който дава, и който взима, трѣбва да бждатъ доволни. Това е култура, това е истинско смирение. Когато слушате нѣкой да ви разправя нѣщо, вие трѣбва да заемете положението на дѣте, което възприема и слѣдъ това да благодарите, че сте научили нѣщо. Само по този начинъ и стари, и млади ще се разбиратъ взаимно. Ако дѣтето не слуша, както трѣбва, и ако стариятъ не знае да прѣподаде правилно своето знание, тия души не сж се разбрали.

Казвате: ние трѣбва да правимъ добро! Питамъ: какъ трѣбва да правите доброто? Прѣдставете си, че нѣкой идва при васъ и ви прѣдлага една хубава круша, но по грубъ начинъ. Вие взимате крушата, обаче, изпитвате едно неприятно чувство. Колкото и да сте издигнатъ, вие веднага чувствувате, че въ даването на крушата не е вложено добро чувство. Ако този човѣкъ ви даде крушата съ нѣжна, приятна усмивка, и вие ще изпитате приятностъ къмъ него.

Другъ случай. Иде единъ човѣкъ при мене, носи ми едно писмо и ми казва: съ това писмо искамъ да те изпитамъ. — Тогава и азъ ще те изпитамъ. Още сега да си вър-

вишъ! — Какъ е възможно духовенъ човѣкъ да ме пжди? — Ами какъ е възможно човѣкъ да изкушава и да изпитва Господа? Ако Господъ ти е казалъ да ме изпиташъ, на мене пъкъ ми каза да те изпждя. — Защо трѣбва да ме пждишъ? — Понеже не си разбралъ волята Божия. Щомъ имашъ нужда отъ мене, ти трѣбваше да ми прѣдадешъ писмото и да кажешъ: братко, имамъ нужда отъ твоята помощъ. Бжди тъй добъръ да ми помогнешъ! Оставямъ ти това писмо, и слѣдъ като го прочетешъ, постъпи, споредъ както ти диктува твоята добра воля. Смирение се иска отъ всички. Каквото знаете, не го изнасяйте навънъ. Нека хората не знаятъ, какво мислите, и какво прѣдприемате. Като видятъ дѣлата ви, отъ тѣхъ нека сждятъ. Покажете силата, знанието си, дѣто трѣбва. Дойде нѣкой боленъ при васъ, турете ржцѣтъ си на главата му и го излѣкувайте; дойде нѣкой страдащъ, кажете му нѣколко думи, помолете се за него и му помогнете; дойде нѣкой слѣпъ при васъ, отворете очитъ му; дойде нѣкой невѣжа при васъ, отворете прѣдъ него една книга и започнете да го учите да чете и да разбира; дойде нѣкой младъ поетъ при васъ, не му казвайте, че трѣбва да пише по този, или по онзи начинъ, но напишете прѣдъ него нѣщо, прочетете му го, и той ще разбере, кой е правилниятъ начинъ за писане. Само така ще можете да покажете на хората правия пжтъ. Работите ли така, и Духътъ ще дойде у васъ.

И тъй, живѣете ли по Божиитъ закони, ще имате нови поети, нови начини за праве-

не добро и т. н. Да прави човѣкъ добро, не се изисква много нѣщо. Направите ли едно добро, обърнете се къмъ невидимия свѣтъ, къмъ Бога и запитайте: Богъ доволенъ ли е отъ моята постѣпка? Небето доволенъ ли е отъ моята постѣпка? Ангелитѣ доволни ли сѣ отъ моята постѣпка? Ако никой не е доволенъ отъ васъ, започнете отново да работите. Като се корегирате по този начинъ, най-послѣ ще дойде день, когато Богъ ще се развесели, ще бѣде доволенъ, че има готови хора въ свѣта, да вършатъ Неговата воля. И между васъ трѣбва да има готови хора, които да вършатъ волята Божия.

Сега, ако ви кажа, че сте много добри, това е единъ методъ за възпитание; ако ви кажа, че сте лоши, и отъ васъ нищо нѣма да стане, това е другъ методъ за възпитание, друга крайностъ. Има едно естествено положение, въ което всѣки човѣкъ, трѣбва да застане: да служи на Бога! Богъ трѣбва да се весе и у васъ. Това можете да постигнете, като не внасяте никакви противорѣчия въ Божественото съзнание. Постигнете ли това, вие ще придобиете и сила, и знание, и богатство — всичко, каквото желаете.

И тъй, вие трѣбва да възпитавате вашитѣ мисли, вашитѣ желания и вашитѣ постѣпки, понеже тѣ сѣ живи.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

*

28. Лекция отъ Учителя, държана на 9 юни, 1926 г. въ г. София.

ОГЛАШЕНЪ, ВЪРВАЩЪ И УЧЕНИКЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бъди!

Размишление.

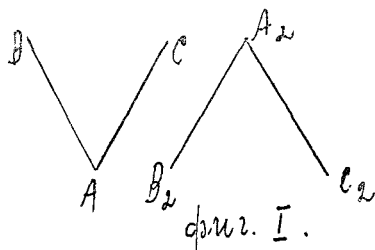
Какви сж отличителнитѣ качества на оглашения? Какво е вашето мнѣние по този въпросъ? Какъ приематъ ученика въ прогимназията, въ гимназията или въ университета? Ученикътъ непрѣменно трѣбва да държи нѣкакъвъ изпитъ, за да влѣзе въ прогимназията, въ гимназията или въ университета. Има извѣстни прѣдмети, върху които той непрѣменно трѣбва да положи изпитъ. На сжщото основание, какво трѣбва да знае оглашения, за да влѣзе въ окултната школа? Мнозина отъ васъ сж минали прѣзъ тази фаза, и тѣ трѣбва да знаятъ, какво се изисква отъ оглашения. Вие се стѣснявате да кажете. Често хората се стѣсняватъ отъ нѣща, които ни най-малко не трѣбва да ги смущаватъ, а сж свободни тамъ, дѣто трѣбва да се стѣсняватъ.

Послѣ, вие трѣбва да знаете, кои сж отличителнитѣ качества на върващия, както и тия на ученика. Ако не знаете тѣхнитѣ качества, още на първата врата ще ви спратъ, нѣма да ви пуснатъ да влѣзете въ школата. Не е достатъчно човѣкъ да мисли за себе си, че много знае, но той трѣбва да се е изпиталъ. Ако оглашениятъ иска да стане върващъ, той трѣбва да бже най-малко десетъ пжти пждень, и пакъ съ смирение да седи прѣдъ

вратата, да чака момента, когато ще го приематъ въ школата. Нѣкой отъ васъ, като го изпждятъ единъ пжтъ, вече не се връща. Нѣкой минава за ученикъ, а не може да понесе нито една обида. И въ старо, и въ ново врѣме, когато искатъ да изпитатъ оглашения, дали е готовъ да мине въ фазата на вѣрващъ, пждятъ го най-малко десетъ пжти отъ школата, и той пакъ чака прѣдъ вратата, да дойде часътъ на неговото приемане. Ако постжпилитъ за ученици въ школата сж готови да понесатъ всичко, въ школата ще има хармония и порядкъ. Трѣбва да знаете, че истинско знание се повѣржава само на достойнитъ. Достоенъ е онзи, който може разумно да използва своитъ сили. Оглашениятъ трѣбва да знае, какво може да направи въ всѣки даденъ случай. Вѣрващиятъ трѣбва добръ да познава своитъ добри и лоши страни; изобщо, той трѣбва напълно да познава своето естество. Ученикътъ пкъ трѣбва да се ползува, както отъ погрѣшкитъ, така и отъ добритъ качества на оглашения и на вѣрващия и да работи усилено за развиване на своитъ добродѣтели. Тази е задачата на ученика. Ученикътъ никога не трѣбва да мисли, че Господъ ще посади наготово всички добродѣтели въ него. Богъ е вложилъ всичко добро въ душата на човѣка, на когото прѣдстои да полива, да разработва и грижливо да отглежда посаденитъ отъ Бога сѣменца. Прѣдставете си, че въ вашата градина има посадени двѣ круши: едната — стипчава, дребна, а другата —

сладка, съ едри, хубави плодове. При коя отъ двѣтъ круши вие бихте се спрѣли? Разбира се, че при хубавата круша. И затова казвамъ: ученикътъ трѣбва да работи върху себе си, да придобива знания и добродѣтели, които да мязатъ на плодетѣ на добрата круша. Ако вашето знание и вашитѣ добродѣтели приличатъ на плодетѣ на киселата круша, кой ще се спре при васъ да ви слуша?

Сега ще ви дамъ една задача, съ която вие сами да провѣрите своитѣ знания. Тукъ, на фи-

гура I имате жглитѣ BAC и $B^2A^2C^2$. Ако тѣзи жгли се разширяватъ, и стѣсняватъ, коя е причината за това? Причината се крие въ туй, че странитѣ на тѣзи жгли се движатъ. Какво става съ тѣзи жгли, ако странитѣ имъ се движатъ въ рѣдка или въ гжста срѣда? Ако жгълтъ BAC се движи съ рамѣнитѣ си нагорѣ въ гжста срѣда, той се разширява, става по-големъ. Ако въ сжщото положение на рамѣнитѣ жгълтъ се движи въ рѣдка срѣда, странитѣ се свиватъ, вслѣдствие на което жгълтъ става по-малкъ; ако, жгълтъ $B^2A^2C^2$ се дви-

жи съ върха нагорѣ въ рѣдка срѣда, той става по-голѣмъ.

Оттукъ можемъ да извадимъ слѣдния законъ: когато сърцето и умътъ на човѣка се движатъ въ гжста срѣда, чувствата огрубяватъ, а мислитѣ потъмняватъ. Значи, огрубѣятъ ли чувствата на човѣка и потъмнѣятъ ли мислитѣ му, той вече се движи въ гжста срѣда, безъ разлика на това, дали съзнава своето движение, или не го съзнава. Какво трѣбва да направи този човѣкъ, ако иска да излѣзе отъ това положение? Той трѣбва да измѣни посоката на своето движение. Ако у човѣка се зароди желание да стане красивъ, това негово желание се отнася къмъ ума. Зароди ли се желание у него да има хубавъ обѣдъ, това желание е присжщо на сърцето. Какво ще произведатъ тѣзи двѣ желанія у човѣка: ще разширятъ ли, или ще намалятъ неговия жгълъ на движение? Ако сте красивъ, всѣки ще иска да вземе нѣщо отъ васъ. Красотата може да се краде, вслѣдствие на което красивиятъ човѣкъ трѣбва да се брани. Грозниятъ човѣкъ може навсѣкждѣ свободно да ходи, никой не го прѣслѣдва. Обаче, дайте въ ржцѣтъ на малкото дѣте единъ красивъ диамантъ, и вижте, какъ ще се върне дома си. То ще се върне съ празни ржцѣ. Красотата и грозотата сж символи, които вие сами трѣбва да прѣведете. Красотата е сила, която дѣйствува на повърхността; тя лесно може да се отбие. Тя е външенъ стимулъ, който дѣйствува върху душата на човѣка. Първо се създава външната красота, а послѣ вжтрѣш-

ната. Външната красота се създава при инволюцията на човѣка, а вътрѣшната — при еволюцията. Тѣй щото, ако човѣкъ при инволюцията си, т. е. при слизането си на земята, не е работилъ върху себе си, той ще бжде външно грозенъ; ако пъкъ при еволюцията си, т. е. при качването си нагорѣ, не работи върху себе си, той ще бжде вътрѣшно грозенъ.

Често вие очаквате да дойде нѣкой ангелъ отъ небето, да вложи нѣщо у васъ. Ако сте външно грозни и вътрѣшно грозни, какъ ще може той да вложи нѣщо у васъ? Когато учителятъ прѣподава на ученика, той може ли да вложи въ главата му всичко изведнѣжъ? Не, ученикътъ трѣбва постепенно да възприема и да асимилира прѣподаденото отъ учителя, който всѣки день му прѣподава по малко. На сѣщото основание, когато ангелътъ дойде при нѣкой човѣкъ, той ще му вложи нѣщо, което непрѣменно трѣбва да се прѣработи. Като казвамъ, че трѣбва да бждете красиви, разбирамъ, че вие трѣбва да сте работили въ миналото, но и днесъ да продължавате работата върху себе си. Човѣкъ не може изведнѣжъ да стане съвършенъ. Вземете, запримѣръ, когато Захарий служеше въ храма, при него дойде ангелъ Господенъ и му каза нѣщо, но Захарий не повѣрва и онѣмѣ. Значи, този ангелъ не само, че не му придаде нѣщо, но му отне нѣщо — говора. Както виждате, ангелитѣ сж много взискателни. Дойде ли нѣкой ангелъ при васъ, да ви каже нѣщо, и вие не повѣрвате, тогава или паметъта си мо-

же да изгубите, или разсждѣкътъ си, или пъкъ може да получите ударъ въ сърцето си и т. н. Ангелътъ всѣкога носи съ себе си своята то-яжка, съ която достатъчно е само да се допре до сърцето ви, за да остави бѣлѣгъ, че не сте го повѣрвали. Вие всѣки день прѣживявате тия нѣща. Нѣкога изпитвате мъчения, страдания, тъмнина на съзнанието, обезмисляне на живота, искате да бѣгате далечъ отъ свѣта, да се самоубиете и т. н. Защо сте дошли до тѣзи състояния? — Защото не сте възприели това, което ангелътъ ви е прѣподавалъ. Кога ученикътъ бѣга отъ училището? — Когато не разбира нѣкой прѣдметъ, а учителятъ му е много взискателенъ. Нѣкой ученикъ бѣга отъ музика, другъ — отъ математика, трети — отъ геометрия, четвърти — отъ естествена история — все има прѣдмети, които затрудняватъ ученицитѣ, и тѣ бѣгатъ отъ тѣхъ. Има ученици, които никога не бѣгатъ отъ училище. Тѣ сж добритѣ ученици въ класа.

Казвате: ние трѣбва да бждемъ добри! Добродѣтелята е една отъ великитѣ науки въ небето. Знаете ли, колко прѣдмета трѣбва да изучава добродѣтелниятъ човѣкъ? Добродѣтелниятъ човѣкъ трѣбва да разбира езика на минералитѣ, на растенията и на животнитѣ; той трѣбва да разбира езика на водата, на въздуха, на свѣтлината и на топлината; той трѣбва да разбира езика на добритѣ хора, на светиитѣ, на ангелитѣ и най-послѣ той трѣбва да разбира езика на Бога. Въ такъвъ случай, покажете ми единъ добродѣтеленъ човѣкъ между васъ! Велика наука е добродѣтелята!

Тя дава потикъ, импулсъ на човѣка да учи, да работи върху себе си. Отъ невидимия свѣтъ често изпращатъ ангели да се учатъ на земята и тукъ да държатъ изпититѣ си. Тия ангели, които сж живѣли милиони години на небето въ хармония и съгласие съ Божиитѣ закони, като дойдатъ на земята, веднага пропадатъ. Има милиони ангели на земята, които се държатъ още за материята, не могатъ да издържатъ изпититѣ си. Тѣ ставатъ слуги на този — на онзи, докато научатъ уроцитѣ си. Мислите ли тогава, че съ васъ ще постѣпятъ по другъ начинъ? Тѣй щото, и вие, като тѣзи ангели, ще слугувате на добри и на лоши господари, ще ставате и ще падате, докато научите урока си. Казано е въ Писанието: „Онзи, който стои, да гледа да не падне; онзи, който падне, да стане.“

Азъ ви привеждамъ тѣзи примѣри, за да ви послужатъ, като стимулъ въ живота, да учите и да работите върху себе си. Често вие седите, като нѣкоя богата дъщеря, добръ, модно облѣчена, съ хубава шапка на глава, съ пръстени на рѣцѣтъ си и чакате да дойде нѣкой да се ожените. Най-послѣ намѣри се нѣкой момъкъ, хареса момата и се ожени за нея. Той е добъръ, докато бащата на момата има пари. Умре ли бащата възлюбениятъ на момата започва по десетъ пѣти на день да я полива съ студена вода. Възлюбениятъ прѣдставлява външнитѣ неблагоприятни условия. Тѣй щото, седите ли и чакате, като тази мома, вашия възлюбенъ, той ще дойде единъ день, но ще се отнася съ васъ грубо, жесто-

ко, докато най-послѣ ви изпжди отъ бащиния ви домъ. Не взимайте думата възлюбенъ въ лошъ смисълъ. Възлюбенъ е всѣки човѣкъ, когото невидимиятъ свѣтъ ви изпраща, като учителъ въ живота. Той нѣкога ще ви обича, нѣкога ще ви мрази.

Казвате: Господъ е добъръ, милостивъ, Той ще ни избави отъ всѣкакво зло. Така е за грѣшниците, но вие сте вѣрващи, вие сте ученици, това положение не се отнася за васъ. Вие трѣбва да работите, безъ да очаквате на Божията милостъ. Тѣй щото, ако сте грѣшници, съгласенъ съмъ съ васъ, че Господъ е милостивъ и благоутробенъ; ако сте вѣрващи, Той е възискателенъ къмъ васъ; ако сте ученици, Той е строгъ къмъ васъ. На ученика Богъ казва: стани и свърши тази работа! Той ще му даде слѣдната задача: иди да занесешъ това писмо на еди-кой си бѣденъ, страдащъ човѣкъ! И ти ще трѣбва прѣзъ деветъ гори и планини да минешъ, да намѣришъ колибата на бѣдния и да му прѣдадешъ писмото въ ржка. Кажешъ ли, че тази работа може и другъ да я свърши, ти си пропадналъ въ изпита си. Нѣкой казва: моята задача, като ученикъ, е да обръщамъ души къмъ Господа. Какъ ще ги обръщате? Прѣди години имаше единъ вѣрващъ баптистъ, на име Трайко, който се занимаваше съ обръщане на души къмъ Господа. Какъ ги обръщаше той, не знай, но още на втората година всѣки обрънатъ къмъ Бога се обръщаше противъ самия Трайко. Той така ги обръщаше, като че ли чървата имъ вадѣше навънъ. Това не е обръ-

щане. Да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, като се стремишъ да го направишъ точно като себе си, това не е никакво обръщане. Да обърнешъ човѣка къмъ Бога, значи да събудишъ възвишеното, Божественото въ него и да го оставишъ по-нататъкъ свободно да се развива. Този човѣкъ непрѣменно трѣбва да се различава отъ тебе. Красотата на живота седи въ пълното разнообразие. У васъ разнообразието е само въ врѣме и въ пространство, а въ сжщностъ то трѣбва да се заключава и въ най-дребнитѣ прояви на живота. Виждате ли навсѣкждѣ разнообразието, вие ще привикнете да виждате и красивата страна на човѣка. Кое е по-хубаво: да отидете въ нѣкое общество и да видите добрата страна на хората тамъ, или да видите само лошата имъ страна? — По-добрѣ е да виждате добрата страна на хората, отколкото лошата страна. Когато Богъ създаде свѣта, Той показа на хората доброто. Злото, лошото дойде отпослѣ.

Питамъ: какъ разглеждате вие доброто и злото въ свѣта? Кое е добро и кое зло? Прѣдставете си, че имате около 4—5,000 яйца и ги поставите единъ день при добри условия, всички заедно да се измжтять. Слѣдъ три недѣли тѣзи яйца ще се измжтять, отъ тѣхъ пиленца ще излѣзатъ. Вие се радвате и отивате тукъ-тамъ да се хвалите, че имате вече 4—5,000 малки пиленца; не минава много врѣме, и вие започвате да се оглеждате на една, на друга страна, виждате, че храна нѣма за всички пиленца. Добро ли е това, кое-

то сте направили? Какво ще стане съ васъ, ако приложите този законъ и въ живота си? Вие трѣбва да мислите върху тази идея. Прѣди да се наемете съ извѣстна работа, вие трѣбва да я обмислите добрѣ. Запримѣръ, много хора измѣтватъ всѣки день по хиляди мисли и желанія, за които нѣматъ храна. Тия хора изпадатъ въ положението на този яйчаръ, който излупилъ нѣколко хиляди пилци, които църкатъ, пицатъ наоколо му, но той нѣма съ какво да ги храни. Тукъ, именно, се зараждатъ всички недоразумения, всички противорѣчия въ живота.

Вие трѣбва да се заемете съ изучаването пжтя, по който се разнасятъ вашитѣ енергии, както и начина за тѣхното трансформиране. Запримѣръ, какъ се движи енергията въ вашия мозъкъ, не знаете. Споредъ закона на еволюцията, енергията въ вашия мозъкъ се движи спиралообразно, отгорѣ надолу, и отдолу нагорѣ. Днесъ, при степенята на развитието, въ което се намирате, центроветѣ, съ които вие можете да влѣзете въ връзка съ невидимия свѣтъ, още не сж развити у васъ. Слѣдователно, вие трѣбва да правите малки усилия, да развиете тѣзи центрове, за да влѣзете въ връзка съ по-високи свѣтове. Останете ли въ това положение, въ което се намирате сега, вие сте осждени на осакатяване. Затова, именно, всѣки день трѣбва да имате по една основна мисль въ себе си, и то такава, която да не прилича на вчерашната. Ако не можете да развиете физическиятѣ си сили на земята, на сжщото осно-

вание вие не ще можете да развиете и висши-
тѣ си сили на небето. На земята ще се раз-
вивате физически, ще упражнявате мускули-
тѣ си; на небето ще се развивате духовно,
а въ Божествения свѣтъ ще се развивате по
Божественъ начинъ.

Казвамъ: въ всѣка областъ на живота
има съотвѣтни правила, по които човѣкъ
може да се развива. Запримѣръ, четири-
тѣ струни на цигулката се настройватъ по
специаленъ начинъ: едната трѣбва да из-
дава по-низкъ тонъ, другата по-високъ и т. н.
Сжщо така и всѣко движение на ржката има
опредѣленъ смисълъ. Махате ли ржката си
напрѣдъ, това показва, че искате да отстра-
ните нѣкой човѣкъ отъ себе си. Махате ли
ржката си къмъ васъ, това показва, че ви-
кате този човѣкъ при себе си. Всѣко дви-
жение съотвѣтствува на извѣстно течение въ
природата. Първо човѣкъ трѣбва да разко-
пае почвата, послѣ да посѣе нѣщо въ нея
и най-послѣ да очаква тя да му даде плодъ.
Слѣдователно, човѣкъ първо трѣбва да про-
яви вжтрѣшна дѣятелностъ, а послѣ да събира
плодове отъ своята дѣятелностъ. Цѣлиятъ съ-
врѣмененъ свѣтъ се занимава съ физически
упражнения, и вие се занимавате съ такива
упражнения; обаче, като правите тѣзи упраж-
нения, трѣбва да знаете, каква енергия из-
лиза отъ всѣки удъ на вашето тѣло и къмъ
кои центрове да я прѣпращате. Запримѣръ,
вие трѣбва да знаете, каква енергия излиза
отъ всѣки пръстъ на ржката, както и отъ цѣ-
лата ржка; слѣдъ това трѣбва да знаете, къмъ

кои центрове отива и какво направление взима енергията, която излиза отъ ржката ви. Ученикътъ трѣбва да знае всичко това, защото въ природата има закони на равновѣсие, които той непрѣменно трѣбва да спазва. Когато човѣкъ насочи ржката си навънъ, съ това движение той дѣйствува вече върху природата, и тя му отговаря. Ако движението е неразумно, и природата отговаря по сжщия начинъ. Ако вие се почесвате, трѣбва не трѣбва, и природата ще направи сжщото движение. Знаете ли, какво значи природата да се почеше? Вие ще познаете, че природата ви е отговорила по сжщия начинъ, по който сте я прѣдизвикали, по това, именно, че на мѣстото, дѣто сте се почесали, ще излѣзе лишей, а косата на това мѣсто ще започне да окапва. Ако ангелътъ ви говори нѣщо, а вие се правите, че не го разбирате и се почесвате, на мѣстото, дѣто сте се почесали, ще излѣзе нѣкаква бучка. Всѣки лишей, всѣка цирка, всѣка бучка или какво и да е друго нѣщо по тѣлото, показватъ, че животътъ на даденъ човѣкъ е ненормаленъ, не върви по законитѣ на разумната природа. Въ това отношение природата е взискателна: и светия, и ангелъ да сте, ако не вървите споредъ разумнитѣ ѣ закони, тя ще ви бутне съ пржчицата си, и вие ще усѣтите мжка. Ако сте грѣшникъ, тя нѣма да ви обърне внимание, но ако сте ученикъ, или праведенъ човѣкъ, който съзнателно работи върху себе си, тя ще ви бутне съ пржчицата си, за да отбѣлѣжи, че правите грѣшки. Сега вие чакате да дойдатъ бла-

гоприятни условия за васъ, и се намирате въ положението на майка и на баща, които иматъ голѣма мома, но всѣки день очакватъ да дойде нейния възлюбенъ. Щомъ момата навърши 21 година, родителитѣ ѝ я оженватъ; скоро слѣдъ това тя става майка, но започва да боледува. Родителитѣ ѝ, като се намѣрятъ въ безизходно положение, викатъ лѣкаръ, който ѝ направи операция, но съ това я изпраща на другия свѣтъ. Тръгватъ слѣдъ нея попове, родителитѣ, близкитѣ ѝ приятели, и всички я оплакватъ, скърбятъ за нейната младостъ.

Питамъ: що е женитба? Който разбира дълбокия смисълъ на женитбата, той намира, че тя прѣдставлява велика наука, едно отъ великитѣ таинства. За съзнателния ученикъ женитбата е посвѣщение. Всѣка душа трѣбва да мине прѣзъ редъ посвѣщения, ако иска да разбере великитѣ тайни на Битието. Ако окултниятъ ученикъ не разбира женитбата, като велика наука, като посвѣщение, той и въ рая да отиде, ще го хванатъ и ще го изхвърлятъ навънъ, до деветата сфера на ада. Казвате: ангелитѣ сж добри, тѣ ще ни помогнатъ. Казвамъ: отъ добрия човѣкъ, именно, трѣбва да се страхувате, не отъ лошия, или отъ невѣжия. Добриятъ човѣкъ ще ви каже едно и сжщо нѣщо 99 пѣти, но ако не разберете и изпълните, каквото ви е казалъ, той ще ви хване за главата и ще ви изхвърли навънъ. Той никога не повтаря нѣщата сто пѣти. Това става само съ ученицитѣ, но не и съ грѣшницитѣ. Ако ученикътъ си поз-

волява да светотатствува съ великитѣ и свещени работи, хващатъ го за главата и го сгромолясватъ отъ височината, на която се е намиралъ. Не си правете илюзии, да мислите, че всичко ще мине по лесенъ начинъ. Ученикътъ трѣбва да има свещени мисли и чувства.

Сега азъ искамъ да се пробуди у васъ съзнанието, да разберете, че свѣтътъ, въ който живѣете, е пъленъ съ разумни, съ напрѣднали същества, които слѣдятъ дѣйствиата на всѣко живо същество и му отдаватъ заслуженото. Ученикътъ трѣбва да има свещенъ трепетъ къмъ знанието, та като се приближи до вратата на школата, да изпита велики и благоговѣйни чувства. Той трѣбва да бѣде чистъ въ всички свои мисли и желания. Нѣма ли тази чистота, не съзнава ли положението си, той не може да носи отговорностъ. Има грѣхове, които сж скрити въ подсъзнанието на човѣка, за които той не носи никаква отговорностъ; обаче, има грѣхове, които той съзнава въ себе си и ги крие. За тия свои грѣхове той не може да се освободи отъ отговорностъ.

И тъй, едно отъ необходимитѣ качества за ученика е чистотата. Казвате: ще дойде време да се постигне тази чистота, ще чакаме съ търпѣние. Не е въпросътъ въ чакането, нито въ отлагането на нѣщата. Чакането и отлагането не разрѣшаватъ въпроситѣ. Човѣкъ трѣбва да постѣпва така, както Богъ е опрѣдѣлилъ. Отъ всички се иска да изучавате великата наука на живота. Тя се заключава въ придобиване на малки добродѣтели, които,

като малки нишки, се сплитатъ въ едно цѣло. Малкитѣ добродѣтели трѣбва всѣки день да се прилагатъ къмъ живота, за да се образуватъ отъ тѣхъ великитѣ добродѣтели. Тѣ служатъ като малки птици въ вашия животъ. Прѣдставете си, че сте легнали да спите къмъ 11 часа вечеръта и току-що сте заспали, нѣкой ви събужда и тихо ви пошепва: на едичоя си улица и едичоя си номеръ живѣе единъ човѣкъ, който въ този моментъ прѣживява нѣкакво голѣмо разочарование и отчаяние. Иди при него и го утѣши. Вие ще кажете: какъ мога да излѣза толкова късно? Сега е военное положение, ще ме хванатъ и ще ме затворятъ. При това, въ състояние ли съмъ азъ да помогна, на този човѣкъ? Мислите ли по този начинъ, наистина, стражаръ ще ви хване и ще ви заведе въ затвора. Ако съзнанието ви е будно, и тукъ можете да извършите нѣкакваробота. Въ затвора има хора, които сж лежали цѣли десетъ години, и въ това врѣме сж се молили на Бога, да имъ отвори по нѣкакъвъ начинъ очитѣ, да прогледатъ, да разбератъ, какъвъ е смисълътъ на живота. Тѣй щото, попаднете ли между тѣзи хора, проповѣдвайте! Казвамъ: заповѣдатъ ли ви отъ невидимия свѣтъ да станете, да излѣзете вънъ и да свършите нѣкаква работа, вие не трѣбва много да размишлявате и да се колебаете. Станете и идете тамъ, дѣто ви посочватъ! Дойде ли Божественото у васъ, вие трѣбва да му се подчините. Не се ли подчините на Божественото, човѣшкото ще ви подчини. Щомъ дойде Божественото, всички хора се противопоста-

вятъ, като казватъ, че сж на особено мнѣние по този въпросъ; дойде ли човѣшкото, всички се съгласяватъ съ него. Истината създава най-големитѣ противорѣчия въ свѣта, но затова пъкъ и освобождава човѣка отъ всички негови заблуждения; човѣшкото пъкъ само маже и глади отгорѣ сърцето и ума на човѣка, съ което все повече и повече го заробва. Когато Христосъ влѣзе въ Ерусалимъ, тамъ Го посрещнаха съ финикови вѣйки и викаха: „Благословенъ е този, който иде въ името Господне!“ Послѣ римскитѣ войници Го хванаха, биха Го, налагаха Го и слѣдъ това Го разпнаха. Сжщиятъ този народъ, който викаше за Христа „Благословенъ, който иде въ името Господне“, послѣ викаше: „Разпни го!“ Питамъ: какъ ще примирите тѣзи противорѣчия? И какво ще кажете за свое оправдание, като се върнете на небето? Страданията на Христа — това е скритата страна на Христовия животъ, за която съврѣменнитѣ писатели нищо положително не могатъ да кажатъ. Слѣдъ всичко това хората плачатъ, скърбятъ, че Христосъ, който дойде да ни спаси, пострада отъ самитѣ насъ. Защо Христосъ дойде да спаси човѣчеството? Въ това се крие велика тайна, която хората ще узнаятъ едва слѣдъ хиляди години. Мнозина казватъ, че да спасишъ човѣка, това значи да го извадишъ отъ вода, или да го нахранишъ, да не умре отъ гладъ. Това е частичо спасение.

Питамъ: като ученици, отъ какво се нуждаете вие? — Отъ вѣра. Стремете се да

не изгубите вѣрата си и знайте, че прѣзъ каквито изпитания и да минете, въ края на краищата, пакъ нѣма да пропаднете: и въ огънь да ви турятъ, и въ вода да ви хвърлятъ, и на бѣсилка да ви закачатъ, вие всичко можете да прѣодолѣете. И цѣлиятъ свѣтъ да се опълчи противъ васъ, едно трѣбве да знаете: отъ васъ човѣкъ може да стане! Мислите ли обратно, вие вършите прѣстѣпление по отношение на вашата душа. Богъ ви е далъ условия и дарби да издържите на всички изпитания: на едно мѣсто ще ви гонятъ, на друго ще ви хокатъ, на трето ще ви прѣзиратъ, но вие трѣбва да имате вѣра и силна воля, за да прѣтърпите на всичко. Каквото и да ви се случи, кажете си: азъ зная, че това е великъ изпитъ, който непрѣменно трѣбва да издържа. Отъ изпитанията вие ще се учите, ще се калявате. Само така ще можете да изработите характеръ въ себе си.

Като наблюдавамъ ученицитѣ, и млади, и стари, виждамъ, че тѣ вървятъ по единъ и сжщъ теренъ. Често нѣкой казва: мене никой не ме зачита, никакво внимание не ми обръщатъ. Мисли ли ученикътъ така, той счита себе си за високопоставена личностъ, на която трѣбва специално да се обръща внимание. Той се счита за царски синъ. Ученикътъ, обаче, никога не трѣбва да забравя, че е дошълъ на земята да учи и отъ всичко, което му се случва, той трѣбва да вади поука за бждещия си животъ. Казвате: остарѣхме, побѣлѣхме; кога ще учимъ? Казвамъ: що се отнася до науката, до учението, нито ста-

ростъта, нито бѣлитѣ косми могатъ да бждатъ прѣчка. — Ама ние се отчаяхме, обезсърчихме се. — И това нищо не значи. Остаряването и побѣляването се дължатъ на съвсѣмъ други причини. Защо остарява човѣкъ? — Защото не учи. Защо се подмладява човѣкъ? — Защото му даватъ условия да учи. Рече ли нѣкой, че е старъ, че е побѣлѣлъ, това показва, че той не иска да учи, вслѣдствие на което сж го изпждили отъ училището. Разкае ли се, пакъ го приематъ въ училището, дѣто отново се подмладява и започва да учи. Вънъ отъ Божието училище има старостъ, а въ Божието училище има младостъ.

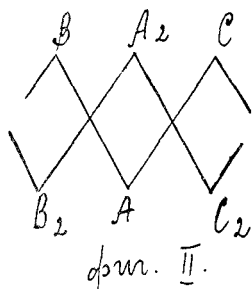
Ние говоримъ за старостъ, когато на човѣка не се учи, и животътъ му се обезсмисля, изгубва всѣкаква красота. Красота има само въ училището! Звѣздитѣ, напимѣръ, прѣдставляватъ единъ отъ прѣдметитѣ за изучаване въ Божественото училище. Кой отъ васъ знае имената на 19-тѣ първокласни звѣзди? Тѣй както звѣздитѣ сж поставени на небето, тѣ иматъ вжншенъ, а сжщо така и вжтрѣшенъ смисълъ, който трѣбва да се проучава. Тѣ сж поставени на извѣстни пунктове, и всѣка отъ тѣхъ има извѣстно съдържание, споредъ свѣтлината си, както и споредъ положението, което заема въ съзвѣздието. Въ това отношение цѣлото небе съставлява великъ прѣдметъ за изучаване. Казвате: ние сега нѣма да ставаме астрономи. Единъ день, когато тръгнемъ за другия свѣтъ, тогава ще се занимаваме съ небеснитѣ свѣтила. Казвамъ: то-

гава вие ще се разправяте съ грѣховетѣ си, съ багажа, който носите, и нѣма да имате врѣме да изучавате тѣзи нѣща. Вие трѣбва да ликвидирате съ дълговетѣ си, ако искате да бждете свободни, да учите. За това се изисква дълго врѣме. Ученикътъ не трѣбва да мисли за смъртъ, но за учението. Който мисли за смъртъта, той не е ученикъ. Не е позволено на ученика да мисли за старостъ. Неговиятъ умъ трѣбва да е заетъ съ мисльта да свърши училището успѣшно, за да прѣмине отъ по-низка въ по-висока степенъ. Щомъ мине прѣзъ човѣшкия животъ, той първо ще стане светия, послѣ ангелъ, прѣзъ което врѣме ще се подмладява, ще придобива истинска красота, различна отъ тази на хората.

Сега, като ви говоря по този начинъ, не мислете, че тукъ, въ външната школа става приемането за оглашенъ, за вѣрващъ или за ученикъ. Този въпросъ се разрѣшава отгорѣ, тамъ става приемането, и то споредъ това, дали ще ви намѣрятъ подготвени, или не. Тѣй щото, не е въпросътъ, за какви се мислите вие, но важно е, за какви ви считатъ отгорѣ. Доколкото зная, горѣ вие сте още оглашени. Всѣки отъ васъ трѣбва положително да знае, какъвъ е. И като се опрѣдѣли, той трѣбва да знае, какво се иска отъ него отъ положението, въ което се намира. Казвате: ние сме Синове Божии. И Синове Божии да сте, и царски синове да сте, пакъ трѣбва да седнете на училищната скамейка и да учите. Какъвто е законътъ на небето, такъвъ е и на земята; и обратно: какъвто е законътъ на земята, та-

къвъ е и на небето. Ако царският синъ не учи, той и овчаръ не може да стане; ако пъкъ овчарътъ учи, той и царски синъ може да стане.

Питамъ: каква фигура се образува отъ съединението на двата жгла $B^2A^2C^2$ и BAC (фиг. II)? — Паралелограмъ. Значи, тукъ се

образуватъ двѣ течения: долно — инволюционно и горно — еволюционно. То-зи паралелограмъ показ-ва изминатия пътъ на тѣ-зи двѣ течения, както въ природата, така и въ жи-вота. Жгълътъ BAC е пътъ на инволюция, а жгълътъ $B^2A^2C^2$ е пътъ на еволю-ция. Слѣдователно, когато учениятъ види единъ ква-

дратъ, той подразбира, че тукъ сж работили и двата закона: на инволюция, и на еволюция. Квадратътъ е поле на противоположнодѣйстви-ващи сили, едни отъ които слизатъ, а други се качватъ. Върховетъ въ квадрата сж допирни точки на тия сили. Двата жгли въ квадрата сж жгли на доброто, а другитѣ два жгли сж на злото. Слѣдователно, когато човѣкъ се намѣ-ри въ квадрата, у него се явяватъ желанія на противодѣйствиия. Обиди ли ви нѣкой, вие сте въ квадрата. Мрази ли ви нѣкой, вие пакъ сте въ квадрата. Попаднете ли въ тази сила на противодѣствие, вие трѣбва да приложи-те търпѣнието си, и ако Божественото у васъ вземе надмощие, правилно ще разрѣшите

задачата си. Не вземе ли Божественото надмощие въ човѣка, той ще се гнѣви, ще се съмнява, ще губи вѣрата си и ще каже: не искамъ вече да посѣждавамъ училището, не искамъ да посѣждавамъ тази църква, или това общество и т. н.

Казвамъ: вие сте ученици, и каквото да ви се случи, трѣбва да се учите. Докато сте въ школата, вие никому не трѣбва да се сърдите, нито можете да мислите, каквото искате. Излѣзете ли отъ школата, свободни сте да мислите и да правите, каквото искате. Разумниятъ човѣкъ не мисли, каквото иска, но мисли това, което е право. Глупавиятъ човѣкъ мисли всичко, каквото му дойде на умъ. Каже ли нѣкой, че може да мисли, каквото иска, този човѣкъ е глупавъ — нищо повече. Когато човѣкъ иска да разрѣши единъ въпросъ правилно, или когато иска да разрѣши мжнотиитѣ си правилно, той трѣбва да избере и съотвѣтни методи за тѣхното разрѣшение. Ученикътъ трѣбва да знае всѣки день, какво е възможно той да постигне. Всѣки день има и свои възможности. За правилното разрѣшение на една задача има само една възможность, но въ тази възможность има много отклонения. Задачата на ученика е въ тия отклонения, именно, да намѣри правия пѣтъ къмъ дадената възможность.

Нѣкой казва: условията на живота сж тежки, тѣ ни заставятъ да постѣпваме по единъ, или по другъ начинъ, макаръ и неправиленъ. Казвамъ: въ каквото положение и да е, каквато професия и да има ученикътъ, той е въ състояние

да се домогне до тази възможност. Ако не би билъ въ състояние, не биха му я дали. Запри-мѣръ, нека вземемъ една отъ благороднитѣ професии на човѣка — учителството. Каква възможностъ има учительтъ? Единствената възможностъ, която му е вложена, е да всади въ ученицитѣ си свѣтлина, и то колкото може повече. Безъ свѣтлина знание нѣма. Първото нѣщо е човѣкъ да има свѣтлина върху тъмнитѣ точки, които го смущаватъ. Тъмнината трѣбва да се огради съ свѣтлина. Ако въ мислитѣ на човѣка се породятъ редъ противорѣчия, тѣ прѣдставляватъ нѣщо подобно на зародиши, които въ силата на необходимостта ще се измѣнятъ, ще се развиятъ. Тѣ сж резултатъ на кармически връзки отъ миналото. Вие не можете да се освободите лесно отъ кармата, но за това трѣбва правилно да я разрѣшите.

Прѣдставете си, че вие се срѣщате съ човѣкъ, който ви мрази. Тази умраза има произходъ отъ далечното минало. Отъ хиляди години насамъ този човѣкъ ви мрази и търси нѣкакъвъ начинъ да ви отмъсти. Тази умраза се дължи на това, че нѣкога въ миналото си, може-би, вие сте го убили, и той сега иска да ви отмъсти. Обаче, така се нарежда, че той не може да ви срещне на земята: когато вие сте на земята, той е въ другия свѣтъ; послѣ той слиза на земята, вие сте въ невидимия свѣтъ. И така, съ хиляди години той ви търси, докато най-послѣ ви намира на земята, хваща ви за яката и казва: сега вече мога да си отмъстя! Той изважда

ножа си и иска да ви убие. Вие веднага трѣбва да се смирите, да съзнаете погрѣшката си и да кажете: добръ, ти разполагашъ съ моя животъ. Ето, азъ съмъ готовъ цѣль животъ да ти слугувамъ, а ти да ми станешъ господарь. Кажете ли му така, той веднага скрива ножа въ ножницата си, а вие туряте прѣстилка, ставате неговъ слуга за цѣль животъ. Като послугувате на новия си господарь нѣколко години добросъвѣстно, честно, той започва да ви обиква, става доволенъ отъ васъ и ви прѣдлага да станете неговъ съдружникъ. Прѣзъ врѣмето, докато сте съдружникъ съ него, той дѣли богатството си съ васъ на половина, и слѣдъ врѣме се раздѣляте братски, приятелски.

Този е единъ отъ примѣритѣ на лоши отношения, но има случаи, дѣто нѣкой човѣкъ съ хиляди години търси нѣкого, да му отблагодари за нѣкакво голѣмо добро, направено отъ него въ миналото. Запримѣрь, нѣкои човѣкъ е пожертвувалъ живота си за другъ и слѣдъ това се раздѣлятъ. Обаче, този, на когото е направено това голѣмо добро, като дойде отново на земята, той иска да благодари на своя благодѣтель и започва да го търси. Хиляди години го търси и не може да го намѣри: когато той е на земята, благодѣтельтъ му е въ невидимия свѣтъ; послѣ той отива въ невидимия свѣтъ, а благодѣтельтъ му слиза на земята. Най-послѣ и двамата се срѣщатъ на земята. Този, на когото е направено доброто, хваща своя благодѣтель за яката и му казва: слушай, не зная защо, харесвамъ те, обичамъ те, искамъ да те напра-

вя свой наслѣдникъ, да те осиновя. Отъ толкова години търсѣхъ подходящо лице, и най-послѣ тебе намѣрихъ. — Добрѣ, нѣмамъ нищо противъ, ще ти стана синъ, а ти — мой баща. Като остарѣешъ, ще те гледамъ, като синъ. Какво подразбирате подъ думитѣ, че ще гледате нѣкой човѣкъ на старини? Това значи, че тѣзи двама души ще се разговарятъ на Божественъ езикъ. Бащата ще говори за своитѣ опитности и добродѣтели, които е развилъ прѣзъ вѣковетѣ, а синътъ ще разправя за своята младостъ, за красивото и хубавото въ живота, за Божията Мъдростъ, Истина и Любовь. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, двама души да обмѣнятъ мисли за красивото, за възвишеното и за благородното въ свѣта.

Сега, тия идеи трѣбва да залегнатъ въ ума ви, да станатъ живи, плътъ и кръвъ за васъ. Вие слушате и си казвате: дали тия нѣща сж вѣрни, или не? Оглашениятъ и вѣрващиятъ могатъ да се запитватъ, кое е вѣрно и кое не, но ученикътъ, като слуша, трѣбва да каже: всичко, което Учителътъ говори, е вѣрно. Оглашениятъ и вѣрващиятъ допускатъ нѣщата, тѣ изказватъ и съмнѣния, но ученикътъ не може да се съмнѣва. Докато човѣкъ се съмнѣва, той не може да учи. Ако ученикътъ допусне, че професорътъ говори невѣрни нѣща, той вече прѣстава да учи, прѣстава да е ученикъ. Той трѣбва абсолютно да вѣрва въ думитѣ на професора си. Даже и днесъ, като се прѣподава официалната наука на ученицитѣ, тѣ вѣрватъ въ думитѣ на своитѣ учители, и слѣдъ врѣме, когато се укаже, че из-

вѣстни факти не сж вѣрни, тѣзи ученици дълго врѣме трѣбва да се убѣждаватъ, че има нѣкаква грѣшка въ тѣхнитѣ знания, докато най-послѣ се убѣдятъ, че е така. Тѣ казватъ: какъ е възможно този ученъ да е направилъ нѣкаква грѣшка? Това е математика, това е геометрия, може ли да се правятъ погрѣшки? Ако вѣрата е необходима за официалната наука, колко по-необходима е тя за Божествената наука, дѣто съмнѣнието е изключено сго на сто. Усъмни ли се човѣкъ, той се намира вече въ гжстата материя, въ закона на инволюцията. Защо човѣкъ не трѣбва да се съмнява? — За да влѣзе въ закона на еволюцията.

И тѣй, съмнявате ли се, вие започвате постепенно да слизате, докато дойдете до дъното на гжстата материя, и слѣдъ това трѣбва да минатъ хиляди години, за да започнете да се изкачвате. Не се ли съмнявате, вие се изкачвате нагорѣ къмъ Бога, и започвате да еволюирате. Тѣй щото, когато се говори, че съмнѣнието трѣбва да се изхвърли навънъ, това твърдение има своя научна база. Нѣкой седи, мисли, очаква нѣщо особено и казва: този прѣдметъ, върху който сега се разисква, не е толкова важенъ. Да, прѣдметътъ не е толкова важенъ, но паралелограмътъ е много важенъ. Азъ мога да направя този паралелограмъ толкова интересенъ за васъ, че и денемъ, и нощемъ да говорите за него. Той може да оживѣе въ съзнанието ви. Прѣдставете си, че странитѣ на този паралелограмъ сж направени изключително отъ скжпоцѣнни камъни, и на нѣкои отъ васъ дамъ по една

отъ тия страни. Питамъ: нѣма ли да бждете благодарни отъ този паралелограмъ? Ще бждете благодарни, защото той ще ви осигури на цѣлъ животъ. Този паралелограмъ ще осигури живота даже на четирма души. Какво би било, ако съ написването на една отъ неговитѣ страни, вие имате вече линия, образувана само отъ диаманти? Вие ще бждете въ положението на магъ, който всичко може да направи.

Магътъ се отличава отъ обикновенитѣ хора по това, че каквото каже, той може да го направи. Ако поиска плодове, плодове ще дойдатъ; ако поиска скжпоцѣнни камъни, и тѣ ще дойдатъ. Само съ една дума той ще може да достави на когото и да е, скжпоцѣнни камъни. Ще му каже: отвори ржката си! Той отваря ржката си, и вижда въ нея единъ хубавъ скжпоцѣненъ камъкъ. Послѣ ще му каже: затвори ржката си. Той затваря ржката си, и камъкътъ изчезва. Магътъ е силенъ: каквото каже, всичко му се подчинява. Колкото вашата мисль да не е силна, и вие можете да направите много нѣщо. Запримѣрь, често вие казвате: това нѣщо нѣма да стане. Кажете ли така, и камъкътъ изчезва отъ ржката ви. Кажете ли: ще бжде това нѣщо — и камъкътъ е въ ржката ви. Нѣкой сънува, че е царъ, че седи на тронъ, облѣченъ съ великолѣпна мантия и съ корона на глава, съ скжпоцѣнни камъни, отъ двѣтѣ му страни стража, а той само заповѣдва. Събуди ли се сутринята, всичко това изчезва, и той започва да се съмнява, дали, наистина, бѣше

царь, или е сънувалъ. Щомъ се усъмни, всички нѣща прѣдъ него изчезватъ. Значи, той бѣше магъ на сънъ само, а сутринята изгуби силата си. Ако вие, като ученици, бихте повѣрвали, че сте царь, сутринята, като се събудите, наистина, ще бждете царь. Това зависи отъ силата на вашата мисль.

Казвамъ: Богъ прави нѣщата обективни, видими отвънъ, и вие трѣбва да имате сжщата сила, макаръ въ микроскопически размѣръ, за да има, какво да работите. Имате ли тази сила, странитѣ на паралелограма могатъ да оживѣятъ, да станатъ само отъ скжпоцѣнни камъни. Ако имате тази сила въ себе си, вие ще можете всѣки день да привличате по една хубава мисль отъ невидимия свѣтъ, да я разработвате и задържате въ ума си. Ще си кажете: мисльта, която днесъ възприехъ, ще я задържа въ себе и ще я поставя на специално мѣсто. Слѣдъ това, като отворите ржката си, дѣйствително ще намѣрите тамъ скжпоцѣнния камъкъ—мисльта. Осъмните ли се, и скжпоцѣнниятъ камъкъ—мисльта — изчезва.

Ученицитѣ на окултната школа, прѣзъ всички врѣмена и епохи, сж имали единъ и сжщъ характеръ — тѣ сж хора на абсолютната вѣра, безъ никакви съмнѣния. Тѣ се познаватъ всички помежду си и се обичатъ. Не се ли обичатъ, тѣ не сж ученици — нищо повече. Сжщото може да се каже и за васъ: щомъ се усъмните, вие не сте ученици; вие сте оглашени. Отношенията на Учителя къмъ ученика сж едни, къмъ вѣрващия сж други, а къмъ

оглашения — трети. Отношенията на Учителя къмъ ученика сж Божествени. Ако ученикътъ обича Учителя си, и учителътъ го обича; ако ученикътъ не се съмнява въ Учителя си, и Учителътъ не се съмнява въ него. Това е Божественъ законъ. Когато Учителътъ обича ученика си, той дава нѣщо отъ себе си. Когато ученикътъ обича Учителя си, и той дава нѣщо отъ себе си. Господъ казва: Ще скрия лицето си отъ лѣнливитѣ ученици, и тѣ ще останатъ въ тъмнина. Всѣки човѣкъ има тази опитностъ: единъ день е въ свѣтлина, а на другия день е на дъното на ада, въ тъмнина. Тогава той започва да се запитва: азъ ли съмъ, или не съмъ? Цѣлъ день ходи натукъ-натамъ, мжчи се, страда и казва: не вижда ли Господъ, какъ страдамъ? Господъ го пита: научи ли урока си? Сжщото прави и ученикътъ: той плаче, пѣшка и се чуди, какъ учителътъ му не вижда, колко много страда! Той казва: сърцето ми ще се пукне отъ мъка! Съ пукане на сърцето урокъ не се учи. Сърцето трѣбва да бжде здраво, да издържа, а ученикътъ трѣбва да научи урока си! Докато не научи урока си, учителътъ нѣма да го погледне. Така трѣбва да мисли ученикътъ и да не се подава на никакви настроения. Настроението е пустиня въ живота. Доброто желание е поле, обрасло съ трѣва, а идейниятъ животъ е планинско мѣсто, съ хубави градини и извори, дѣто птички пѣятъ, дѣца играятъ, хора се разхождатъ и приятелски се разговарятъ. Такъвъ трѣбва да бжде и вашиятъ животъ! Въ ума ви всѣки день трѣбва

да има нѣщо красиво, хубаво, за да прѣврѣ-
щате и най-лошитѣ условия въ добри. Само
по този начинъ можете да напрѣдвате.

Като дойдете другия пжть въ класъ, ще
направимъ слѣдния опитъ: ще излѣзе единъ
отъ васъ, който е мрачно, песимистически на-
строенъ, билъ той отъ оглашенитѣ, отъ вѣр-
ващитѣ или отъ ученицитѣ, а слѣдъ това ще
накарамъ да излѣзе другъ нѣкой, който знае
много, и ще го накарамъ да прѣкара ржцѣтъ
си върху главата на отчаяния, да видимъ, ще
може ли да измѣни настроението му.

Сега, като ви наблюдавамъ, намирамъ,
че всички се нуждате отъ повече вѣра. Всич-
ки несъгласия, раздори, съмнѣния, подозрѣ-
ния, сиромашия и редъ още отрицателни съ-
стояния у човѣка се дължатъ все на слаба
вѣра. Силната вѣра произвежда изобилие.
Ако хората на нѣкое общество иматъ силна
вѣра, между тѣхъ ще излѣзатъ много учени.
Дѣто има вѣра, всичко расте; дѣто нѣма вѣра,
всичко умира, съхне. Наблюдавали ли сте, за-
примѣръ, въ кой мѣсець у дѣтето се събужда
вѣрата? Въ кой день ученикътъ добива вѣра
въ учителя си? Започне ли учителтъ да прѣ-
подава трудни задачи и да ги рѣшава, въ уче-
ника се заражда мисълта, че учителтъ знае
много, и отъ тозъ моментъ той вѣрва на своя
учителъ. Яви ли се вѣра въ ученика по отно-
шение на учителя, между учителя и учени-
ка се създава връзка. Ученикътъ не може
да разбере труднитѣ въпроси, докато меж-
ду сърцето и душата му нѣма връзка. Уче-
никътъ не може да придобие възвишеното

знание, докато между неговата душа и тази на нѣкое възвишено сѣщество отъ невидимия свѣтъ нѣма връзка.

Слѣдователно, пробуждането на способноститѣ у човѣка зависятъ отъ вжтрѣшнитѣ връзки, които той има съ възвишенитѣ сѣщества. Има ли такива вжтрѣшни връзки, веднага силитѣ въ организма му се трансформиратъ, и ако този човѣкъ е билъ старъ, постепенно започва да се подмладява. Изгубятъ ли се вжтрѣшнитѣ връзки съ разумнитѣ сѣщества, и съзнанието на човѣка започва да потъмнява. Тѣй щото, при допирането на двѣ точки, всѣкога става поляризиране. Ученикътъ непрѣменно трѣбва да знае седемътѣ принципа на живота. Дойде ли до разумния животъ, той трѣбва да бѣде внимателенъ, да не изгуби връзката си съ Бога. Много връзки има ученикътъ, но най-важна е връзката му съ Бога. Непрѣривна ли е тази връзка, той ще забѣлѣжи въ съзнанието си разширение и свѣтлина, вслѣдствие на което ще е способенъ да учи. Лесно е да се учи, когато човѣкъ има очи. Такъвъ ученикъ, въ каквото положение и да се намира, всѣкога ще има врѣме и условия да учи и да се интересува отъ всичко, което става около него. Нѣма ли тази връзка, или прѣкъсва ли я често, той ще се отчае и ще каже: моята работа се свърши, ще отложамъ за другъ животъ. Казвамъ: нѣма подобъръ животъ за васъ отъ сегашния. Отложите ли работитѣ си за другъ животъ, вие ще се намѣрите при по-трудни условия. Пропуснете ли условията сега, тѣ никога нѣма да се вър-

натъ. Не пропускайте сегашния животъ, ако искате да използвате разумно всички негови блага. Щомъ знаете този законъ, отъ васъ, като отъ ученици, се изисква будно съзнание, да не пропускайте условията, които днесъ ви сж дадени.

Казвате: защо нѣкои хора не сж внимателни къмъ насъ? — Защото и вие не сте внимателни къмъ висшиѣ сжщества, къмъ Бога. Изправите ли отношенията си къмъ Бога, всички хора моментално ще измѣнятъ отношенията си къмъ васъ. Богъ живѣе въ сърцата на всички хора. Той разтваря, Той затваря сърца. Нѣкой казва: сърцето на приятеля ми е въ мои ржцѣ. Не, сърцето на приятеля ти е въ ржцѣтъ на Господа. Затова, именно, сърцето на приятеля ти ще се изявява така, както Богъ диктува. Знаете ли това, нѣма отъ кого и на кого да се оплаквате. Господъ държи сърцата на всички живи сжщества: на майки, на бащи, на дѣца, на приятели, на царе, на владци, на всички животни, свирепи и добри, на дявола, както хората наричатъ злото — всичко е въ Божии ржцѣ. Когато Богъ държи сърцето на дявола въ ржката си, и дяволътъ е мекъ къмъ васъ; отпусне ли Богъ сърцето му, той веднага ви сграбчва. Такъвъ е великиятъ законъ на вѣрата.

Ученикътъ трѣбва да знае този законъ. Когато учителятъ извади ученика отъ тѣлото му и го прѣкара прѣзъ пожаръ, ако той знае законитѣ, нѣма да се плаши и нѣма да пострада. Не знае ли законитѣ, ученикътъ ще се върне съ опърлени крака, тукъ-тамъ ще

има малки мѣхури. Ако ученикътъ е свързанъ съ Бога и не се съмнява въ Него, той ще мине прѣзъ огънь, безъ да пострада. Дойде ли съмнѣнието, веднага се явяватъ мѣхури по краката му. Има хора, които правятъ опити въ това направление, да играятъ въ огънь, да го прѣскачатъ, безъ да имъ дѣйствуватъ пламъците, но тѣ могатъ да издържатъ на тѣзи опити най-много два-три деня. Мжчно се издържа това голѣмо нервно напръжение. Тѣзи опити се основаватъ на силна вѣра и на силна мисль. Вие можете до правите редъ опити въ това направление. Запримѣрь, вържете нѣкой човѣкъ съ едно дебело гемиджийско вжже и съ силата на мисльта си опитайте да скжсате това вжже. Ако имате силна вѣра и концентрирана мисль, само съ едно махане на ржката си вие ще можете да скжсате вжжето. По сжщия начинъ можете съ мисльта си, безъ голѣми усилия, да дигнете нѣкакъвъ голѣмъ камъкъ и послѣ, като го ударите леко съ пръста си, да го счупите. Имате ли такава силна вѣра, съ едно махане на пръста си изъ пространството, вие ще можете да произведете гръмъ. Усъмните ли се, този гръмъ ще дойде отгорѣ ви. Силата на вѣрата и на мисльта седи въ отсѣствие на съмнѣнието. Нѣмате ли съмнѣние, всичко можете да направите.

И тѣй, съмнѣнието е законъ на инволюция; абсолютната вѣра е законъ на еволюция. Затова, искате ли да еволюирате, да подобрите живота си, работете върху засилване на вѣрата си. Казвате: не може безъ съм-

нѣние. Опитвали ли сте резултатитѣ на съмнѣнието? Кажете тогава, какво сте придобили отъ съмнѣнието? Българитѣ често употребяватъ една поговорка: „Наша Стоянка три лакта изтъкала, петъ разтъкала, а платното и до днесъ седи на стана.“ Какво се подразбира отъ тази поговорка? Възможно ли е прѣди всичко три лакта да изтъче, петъ да разтъче? Отдѣ ще вземе двата, които трѣбва да разтъче? Или ще кажете, че отъ съсѣдитѣ ще вземе. Значи, такъвъ човѣкъ разтъкава, не само своето платно, но и това на съсѣда си. Какво ще кажете за него? Какво ще придобие той въ живота си? — Нищо. Казвамъ: такива сж резултатитѣ на всѣки, който живѣе съ съмнѣние и подозрѣние. Затова, хвърлете съмнѣнието вънъ отъ себе си и се въоръжете рѣ силна вѣра!

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

*

29. Лекция отъ Учителя, държана на 16 юни, 1926 г. въ г. София.

■■■■■■■■

СРЪДА И УСЛОВИЯ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди.“

Размишление.

Прѣдставете си, че вие наблюдавате двѣ съвършено различни явления въ природата и слѣдите, какви състояния тѣ ще прѣдизвикатъ въ вашата душа. Първо вие наблюдавате посаждането на една ябълчна сѣмка въ земята и постепенното и развитие, докато стигне до дърво. Слѣдъ това наблюдавате постепенното изсѣхване на това ябълчно дърво. Какъ мислите, еднакви състояния ли ще прѣживѣете, като наблюдавате тия два различни процеси? Не, вие ще изпитате съвършено различни състояния. Тѣзи двѣ явления ставатъ и въ душевния животъ на човѣка. Тѣ бързо се смѣнятъ едно съ друго. Запримѣръ, роди се у васъ нѣкакво хубаво желание, което вие грижливо подхранвате, и въ нѣколко часа то израсте, цѣвне, завърже плодъ; вие се радвате на това свое желание. Не се минава много врѣме, и това ваше желание започва да изсѣхва, да изчезва прѣдъ съзнанието ви, и вие започвате да скърбите.

Освѣнъ тѣзи явления, забѣлѣзано е въ природата и друго явление: когато сте много жаденъ, вие пиете малко вода, и тя скоро уталожва жаждата ви. Обаче, ако човѣкъ по

необходимостъ трѣбва да приеме въ по-голъмо количество сжщата тази вода, тя го удавя. Можете ли да обясните научно причината на това явление? Азъ ще я обясня по слѣдния начинъ. Докато водата се употребява като условие за подържане живота на човѣка, тя е безвръдна за него. И въ такъвъ случай, малко количество отъ нея, уталожва жаждата му. Обаче, прѣвърне ли се условието въ срѣда, то става вече връдно за човѣка. Значи, когато водата става срѣда за живѣне на човѣка, той умира въ тази срѣда. Тѣй щото, ако човѣкъ се върне назадъ въ своето развитие и условието направи срѣда за живѣне, той непрѣменно ще умре. Оттукъ вадимъ слѣдния законъ: когато срѣдата се измѣни въ условие, тя е цѣнностъ за човѣка. Слѣдователно, човѣкъ може да познае чистотата на водата само тогава, когато тя стане условие за него. Щомъ стане срѣда, той ще остави въ нея своитѣ нечистоти. Понеже водата е срѣда за рибата, тя не я цѣни; понеже водата е условие за насъ, ние я цѣнимъ. Или, на наученъ езикъ казано: всѣко нѣщо, което става срѣда, всѣкога се изцапва.

И тѣй, ако не приложите въ живота си знанието, което ви се прѣподава, то е безполезно за васъ. Въ това отношение вие трѣбва да правите малки опити, да прилагате. Оттукъ вадимъ слѣдното заключение: когато човѣкъ се връща къмъ стария си животъ, той всѣкога е нещастенъ; когато навлиза въ новъ животъ, той става радостенъ, щастливъ. Това показва, че стариятъ животъ, въ който

той е живѣлъ прѣди години, днесъ става срѣда за него, а като срѣда, той носи вече своитѣ лоши послѣдствия. Връщате ли се къмъ стария животъ, съ това вие противодѣйствувате на ума си, а това противодѣйствие прѣдизвиква тъмнина въ съзнанието ви. Щомъ имате тъмнина въ съзнанието си, вие не можете нито да мислите, нито да разсждавате. Щомъ забѣлѣжите тъмнина въ съзнанието си, вие сте се върнали къмъ животинския животъ. Затова, издигнете се крачка нагорѣ, да дойдете до човѣшкия животъ. Въ религиозенъ смисълъ казано: обърнете ума си нагорѣ къмъ Бога, и веднага съзнанието ви ще се проясни, нормалното състояние на душата ви ще се възстанови. Свържете ли се съ Бога, вие ще възприемете Неговата мисълъ и Неговитѣ чувства. Ако не можете да се свържете направо съ Бога, свържете се поне съ единъ добъръ човѣкъ, или съ нѣкой ученъ, дѣто и да се намира той, стига трептенията на вашата и на неговата душа да си хармониратъ.

Мжнотиитѣ, които срѣщате на пѣтя си, се дължатъ на това, че въ прѣцѣннитѣ на вашитѣ идеи вие нѣмате единъ и сжщъ знаменателъ. Запримѣръ, идеитѣ ви за Любовта, за обичьта, за милосърдието, за търпѣнието и за всички останали добродѣтели се различаватъ. Хубаво нѣщо е разнообразието, но когато се говори за търпѣнието, наприкладъ, има идейно търпѣние, което въ основата си е едно и сжщо за всички хора. Има и обикновено търпѣние. Мнозина считатъ за търпѣние неволята, необходимостта. Нѣкой търпи по неволя,

другъ — по необходимостъ, трети търпи идейно, когато той е така погълнатъ въ мисълта си за възвишеното и красивото, че нищо наоколо му не е въ състояние да го изкара отъ това търпѣние. Какво мислятъ хората за него, какъ се отнасятъ едни къмъ други, всичко това минава и заминава край него, безъ да наруши търпѣнието му. Този човѣкъ е на сушата, нѣма защо да се интересува отъ това, какво правятъ голѣмитѣ риби, като китове, сомове, тюлени и други. Ако той би билъ нѣкаква малка риба, то е другъ въпросъ. Този човѣкъ и да иска, не би могълъ да запази своето състояние на търпѣние. Въ това отношение ние можемъ да направимъ аналогия, че лошитѣ духове сж сжщо такива голѣми сомове, акули, китове. Астралниятъ свѣтъ е воденъ, като водата, и затова, влѣзете ли въ него, нѣкой отъ духоветѣ тамъ може да ви погълне, както китътъ може да погълне човѣка. И тогава казваме, че вие сте направили този свѣтъ срѣда за живѣне. Речете ли да минете прѣзъ пищепровода на нѣкой отъ тия духове, умътъ ви се объркава.

Единъ англичанинъ билъ погълнатъ отъ единъ кашалотъ. Първото, което усѣтилъ, било нѣкаква топлинка, но скоро слѣдъ това той изгубилъ съзнание. Слѣдъ като билъ изхвърленъ на брѣга, той вече нищо не помнилъ отъ това, което станало съ него. Питамъ: какво може да почувствува човѣкъ, когато влѣзе въ корема на нѣкой отъ тия астрални кашалоти? Казвамъ: и съврѣмениятъ свѣтъ има такива примамки, турени като вж-

дици по нѣкои пунктове, да лови съ тѣхъ своитѣ жертви. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ ви дава 5,000—10,000 — 20,000 или до 100,000 лева на заемъ. Вие се увлѣчете отъ тѣзи пари, разпуснете се, но послѣ изпитвате послѣдствията на това богатство. Тѣзи пари сж вждицата, на която ви закачватъ. Хванете ли се веднѣжъ на нея, веднага ви извличатъ изъ водата, като нѣкой сомъ, и ви турятъ на огъня, да ви пържатъ. Това не е за обезсърдчение, но човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, ученъ, да разбира, кое е реално, и кое не.

Въ всички окултни школи, прѣзъ всички врѣмена и епохи, е забѣлѣзана една и сѣща мжнотия за ученицитѣ. Тя се дължи на двѣ противоположни състояния, които се зараждатъ въ тѣхъ. Първото състояние се дължи на личния, на индивидуалния животъ, който е силно развитъ въ човѣка. Ако нѣкой, силно индивидуализиралъ се човѣкъ, влѣзе въ едно общество, той се усѣща ограниченъ, стѣсненъ и започва да се обезличава. Първоначално той е билъ въ положението на лъвъ въ пустинята, който веднага се усѣща ограниченъ въ своята свобода и самостоятелностъ. Човѣкъ не трѣбва да се обезличава, но трѣбва да знае, какъ да се проявява. Въ обществото, именно, той ще научи начини и методи за правилни отношения, безъ да се обезличава.

Другото състояниие, което изпитва човѣкъ е чувството на общественостъ. Запримѣрь, има войници, които сж привикнали да живѣятъ групово. Такива хора на бойното

поле се проявяватъ смѣли, като най-добри юнаци, но оставите ли ги да живѣятъ сами, безъ общество, тѣ изпитватъ небивалъ страхъ. Тѣ не сж привикнали на самостоятеленъ животъ. Слѣдователно, груповиятъ човѣкъ иска да бжде въ общение съ много хора, а индивидуалниятъ човѣкъ иска да живѣе самъ. На това основание понѣкога вие искате да бждете въ общество, да си помагате. Вие мислите, че когато се съберете много души на едно мѣсто, ще бждете по-силни. Право е, че когато много души се молятъ заедно, за едно и сжщо нѣщо, молитвата имъ се приема, но когато праведниятъ се помоли самъ, и неговата молитва се приема. Ако много души иматъ единство на духа, молитвата имъ винаги се приема, но и на единъ човѣкъ, ако той има единство въ себе си, молитвата му се приема. Обаче, нѣкога се случва и обратното: ако сто милиона хора се събератъ на едно мѣсто и нѣматъ единство помежду си, тѣ едва могатъ да извършатъ работата на единъ човѣкъ, а нѣкога единъ човѣкъ, който има единство въ себе си, може да свърши работата на сто милиона хора. Питамъ: ако азъ, като човѣкъ, работя съзнателно цѣль день, и ако милиони мрави работятъ цѣль день, кой ще свърши повече работа? Мравитѣ ще могатъ ли да свършатъ работата, която човѣкъ би свършилъ за сжщото врѣме? Правили ли сте изчисления, каква частъ отъ грама може да повдигне една мравя? Вземете едни чувствителни вѣзни и прѣтеглете товара, който една мравя може да носи.

Сега, първата фаза на развитие, прѣзъ която човѣкъ минава, е неговиятъ физически животъ и развитието на физическия му сили. Врѣме е вече да влѣзе въ втората фаза на животъ — душевния животъ. Значи, свърѣмениятъ човѣкъ има задача да развие своя душевенъ животъ, както и силитѣ, които се криятъ въ него. Мнозина казватъ: Богъ ще ни помогне. Тѣ очакватъ помощта да дойде отъвнѣ. И това положение е възможно, но въ сжщностъ Богъ работи отъвжтрѣ, и то само въ ония души, които иматъ въ себе си благородни пориви. Той ги подбужда къмъ работа, къмъ изпълнение на Неговата воля. Не изпълни ли човѣкъ волята Божия, ще дойдатъ и несполукитѣ въ свѣта. Богъ всѣкога работи отъвжтрѣ, а ние — отъвнѣ. Запримѣрь, нѣкой ученъ човѣкъ, свършилъ четири факултета, има нужда отъ пари, но не иска да работи, чака Богъ да му помогне отъвнѣ, по нѣкакъвъ особенъ начинъ, безъ той да се впрегне на работа. Моли се постоянно на Бога и чака. По едно врѣме идватъ при него нѣколко ученици и го молятъ да имъ прѣподава по нѣкои прѣдмети. Той имъ отказва веднага, като си мисли: какъ е възможно, азъ, толкова ученъ човѣкъ, да се занимавамъ съ тѣзи малки дѣца, да ги уча? Казвамъ: този човѣкъ се нуждае отъ срѣдства за живѣне, отъ пари. Тогава, какъвъ подобѣръ случай отъ този, да се занимава съ тия ученици, които въ замѣна на неговия трудъ ще му заплатятъ нѣщо? Срѣщате нѣкой цигуларъ, свършилъ въ странство, търси срѣдства за

прѣхрана, но чака случай, да даде нѣкакъвъ концертъ. Казвамъ: докато му се прѣдстави случай да даде концертъ, нека отиде въ нѣкой локалъ, тамъ да свири. Той казва: какъ може, азъ, такъвъ виденъ цигуларь, свършилъ въ странство, да отида въ нѣкой локалъ, да свирия на пияници? — Нищо отъ това, иди при тѣзи хора, посвири имъ малко, направи нѣкаква жертва отъ себе си, поне ще ги повдигнешъ малко. Ако дадешъ нѣкакъвъ голѣмъ концертъ, публиката, която те слуша, ще погали малко твоето честолюбие, но отъ това ти нищо нѣма да спечелишъ. Когато цигуларьтъ свири идейно, макаръ и прѣдъ пияни хора, той прилича на чистосърдеченъ, простъ, смиренъ човѣкъ, който възнася своята молитва прѣдъ Бога, и Богъ му отговаря. Когато, обаче, цигуларьтъ дава своя концертъ прѣдъ висшето общество, той мяза на владика, облѣченъ въ парадната си мантия, съ корона на глава, съ златенъ кръстъ на гърди, съ кадилница въ ржка и ходи изъ църква, обикаля, кади, но молитвата му не е приета отъ Бога.

Богъ не се лъже отъ никакви дрехи, отъ никакви блѣскави одежди. Всичко хубаво се заключава въ сърдечността и въ чистия умъ на човѣка: свѣтли мисли и чисти чувства сж въ състояние да се възнесатъ нагорѣ къмъ Бога и да получатъ своя отговоръ. Дрехитѣ прѣдставляватъ само методи, които отпослѣ сж дошли. Тѣ сж нѣщо случайно въ живота на човѣка, поради което не играятъ важна роль. Добрѣ е човѣкъ да бж-

де хубаво облѣченъ. Хубавото облѣкло може да се съвпадне съ чиститѣ чувства и съ свѣтлимисли, но то не играе важна роль. Нѣкога казвате: не съмъ разположенъ, не мога да се моля. Ако чакашъ разположение, това значи, че ти искашъ да се облѣчешъ съ владишка одежда. Не чакашъ ли разположение, ти ще вземешъ цигулката си и ще отидешъ да свиришъ въ нѣкой локалъ. Да се молишъ на Бога, безъ да чакашъ разположение на духа, е за прѣдпочитане, отколкото да чакашъ разположение. Всѣки може да се моли при разположение, но изкуство е да се моли безъ разположение, съ отпадналъ духъ.

На масата на единъ богатъ човѣкъ сложили печена гжска. Той започналъ да яде и казалъ: Благодаря Ти, Господи, за дѣто си ми далъ този обѣдъ! На другия день нѣмало печена гжска на масата му, и той не благодарилъ на Господа. На масата на единъ бѣденъ човѣкъ нѣмало нито гжска, нито дори насжщния хлѣбъ. Той седналъ прѣдъ масата, подигналъ очитѣ си къмъ Бога и казалъ: Благодаря Ти, Господи, за това, което си ми далъ! Питамъ: на кого молитвата е била приета — на този, който на масата си ималъ печена гжска, или на този, който на масата си нѣмалъ парче хлѣбъ? И за това, казвате ли, че не сте разположени да се молите, това подразбира, че на масата ви не е сложена печена гжска. Казвамъ: молете се и съ гжска на масата, и безъ гжска на масата. Това е истинското положение на ученика. Ще се молите и когато сте въ противорѣчия, и въ

тъмнина на съзнанието, и когато сте потънали до гуша въ вода. Само така ще разберете силата на молитвата. Въ първия случай ще дойде свѣтлина на съзнанието ви, а въ втория случай ще се издигнете поне съ единъ пръстъ надъ водата. Всички ваши мъчнотии и прѣпятствия не сж нищо друго, освѣнъ условия да ви се помага отъ невидимия свѣтъ. Нѣкой се дави въ водата, като нѣкоя малка мравка, вика, плаче, моли се за помощъ. Въ това врѣме край него минава единъ въплотенъ възвишенъ духъ, който веднага му подава тояжката си. Давещиятъ се хваща за тояжката и се отправя къмъ брѣга. Този напръдналъ духъ му казва: не бой се, Богъ ще ти помогне, ще те спаси. Давещиятъ излиза на брѣга, прѣкръства се, ако е православенъ, или си спомня нѣкой стихъ отъ Евангелието, ако е евангелистъ, и казва: Слава Богу, че се освободихъ! Казвамъ: благодарете на великитѣ, на възвишенитѣ и разумни сжщества, които слѣдятъ за васъ, като по-малки и слаби отъ тѣхъ, и постоянно ви помагатъ.

И тъй, всѣко добро въ свѣта, е направено отъ разумни сжщества. Никое добро не е направено случайно. Нѣма случайни добрини. Все ще се намѣри нѣкой, който да направи доброто. И при това, името на този добродѣтель е извѣстно. Мнозина мислятъ, че нѣщата ставатъ произволно, безъ участието на нѣкое лице, или на нѣкое име. И затова често слушате нѣкой да казва: кой ли ще ми помогне? — Има кой да ти помогне.

Като ви се говори така, вие често си мислите, че нѣмате никакви добродѣтели. Не трѣбва да мислите така. Когато учителятъ отъ второ отдѣление започва да прѣподава на ученицитѣ новия материалъ, нима той отхвърля знанията имъ отъ първо отдѣление? Не, знанията, които ученицитѣ сж получили въ първо отдѣление, служатъ като база, върху която ще се градятъ новитѣ знания. Ако ученикътъ не е свършилъ първо отдѣление, той не може да слѣдва второ. Значи, върху знанието отъ първо отдѣление се поставя знанието отъ второ. Обаче, знанието отъ първо отдѣление вече не важи за ученика, който е постъпилъ въ второ отдѣление. Какво ново ще придобие той, ако постоянно повтаря, че двѣ по двѣ правятъ четири? Какво ще получите, ако съберете на едно мѣсто една учена и една добродѣтелна жена? Или, какво ще получите, ако съберете на едно мѣсто единъ мъдрецъ и единъ добродѣтеленъ мъжъ? Какво ще направятъ тия двама души, като се събератъ на едно мѣсто? Тѣ могатъ да прѣобразятъ цѣлия свѣтъ. Какво могатъ да направятъ една крава и единъ пѣтелъ, ако се събератъ на едно мѣсто? Или, какво могатъ да направятъ едно глупаво сърце и единъ глупавъ умъ, ако се събератъ на едно мѣсто? Затога, когато казваме, че трѣбва да имаме благородно сърце и свѣтълъ умъ, ние разбираме Божественитѣ прояви въ свѣта.

Слѣдния пътъ, като дойдете, ще имате половинъ часъ размишление върху търпѣнието; като свършите размишлението си, всѣки

ще стане тихо и, безъ да смуцава другитѣ, ще си отиде. При влизане, сжщо така ще пазите нужната тишина. Който има подковани обуца, за да не дига шумъ, ще се събуе вънъ и така ще влѣзе въ класъ. Кой когато дойде, самъ за себе си ще започне размишлението, и точно слѣдъ половинъ часъ, безъ да чака другитѣ, ще си излѣзе. По този начинъ ние искаме да създадемъ у васъ свещени чувства, чрѣзъ които да се доближите до невидимия свѣтъ.

Когато идвате въ класъ, желателно е всѣки да е чисто облѣченъ, съ чисти ржцѣ и крака, свещено да пази чистотата на класа, както външно, така и вжтрѣшно, въ себе си. Вземете, напимѣрь, съврѣменнитѣ лѣкари, когато ще правятъ нѣкоя операция, прѣдварително измиватъ ржцѣтъ си добрѣ, и тогава пристжпватъ къмъ операцията. Сжщото правятъ и химицитѣ, и физицитѣ, когато пристжпватъ къмъ своитѣ опити. Казвамъ: колко повече ще трѣбва вие, като ученици на окултната школа, да спазвате абсолютно правилата на чистотата! Казвате: Богъ не гледа на външнитѣ нѣща, но на вжтрѣшнитѣ. Човѣкъ трѣбва напълно да се освободи отъ ония влияния, които сж внесени въ неговитѣ обуца и дрехи. Напимѣрь, въ обувката, които носите, сж останали влияния на животнитѣ, отъ кожата на които сж направени тѣзи обуца. Освѣнъ това, шивачътъ често оставя своитѣ лоши разположения въ дрехитѣ, които шие. И тогава, вие, по незнание и по необходимостъ, купувате едни или други обуца и дре-

хи и се натъкват на тѣхнитѣ лоши влияния.

Като ви говоря тия нѣща, пазете се да не изпаднете въ друга крайностъ, въ суевѣрие, дане смѣете нѣщо да си купите, или да носите всичко съ страхъ. Азъ само обръщамъ внимание върху тѣзи нѣща, за да ви покажа, че окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде взискателенъ, но никога суевѣренъ. Той трѣбва да си постави като задача въ живота, и външно, и вътрѣшно, да бжде образецъ на Божественото. Стреми ли се непрѣкъснато къмъ това, той най-послѣ ще може да се добере до добри резултати.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

30. Лекция отъ Учителя държана на 23 юни, 1926 г. въ г. София.

СПЕЦИАЛНИЯТЪ ЗАКОНЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Отъ какво зависи успѣха на ученика въ този свѣтъ? Три отговора могатъ да се дадатъ на този въпросъ. Едни подържатъ, че успѣхътъ на човѣка се дължи на неговия умъ; други подържатъ, че успѣхътъ на човѣка се дължи на неговото сърце и трети подържатъ, че успѣхътъ на човѣка се дължи на неговата воля. Значи, ако успѣхътъ на човѣка зависи отъ ума му, той има връзка съ умствения свѣтъ; ако успѣхътъ зависи отъ сърцето му, той има връзка съ чувствата, съ религията; и ако успѣхътъ зависи отъ волята му, той има връзка съ физическия, съ материалния свѣтъ. Изобщо, за да има човѣкъ успѣхъ въ живота си, той трѣбва да си създаде характеръ. Какво нѣщо е характерътъ на човѣка, вие знаете това, нѣма защо да се обяснява. Всѣки човѣкъ, всѣко животно има свои характерни чѣрти, по които се различава едно отъ друго. Въ това отношение характерътъ прѣдставлява външна придобивка, спечелена прѣзъ вѣковетѣ. Успѣхътъ на човѣка, колкото и малъкъ да е, той е свързанъ, както съ неговото минало, така и съ настоящето и бъдещето му. При това, и минималниятъ успѣхъ на човѣка не е нѣщо еди-

нично, индивидуално, но прѣдставлява колективенъ резултатъ, т. е. резултатъ на множество сжщества, които сж работили въ извѣстно направление. Въпросътъ за успѣха на човѣка е философски. Нѣкои може да се интересуватъ отъ този въпросъ, а нѣкои може да не се интересуватъ. Обаче, всички хора трѣбва да се интересуватъ отъ този въпросъ, защото тѣ искатъ да иматъ успѣхъ. Успѣхътъ подразбира вжтрѣшно благо за човѣка.

Сега, всички вие минавате за ученици. Споредъ васъ, кой е ученикъ? Кой сж характернитѣ чѣрти на ученика? Прѣди всичко, ученикътъ трѣбва да има връзка съ живата природа, да разбира нейнитѣ закони, да ги спазва правилно и да ги прилага въ живота си. Има два вида ученици: еднитѣ сж ученици на Всемирното Бѣло Братство, а другитѣ сж ученици на Всемирното черно братство. Между тѣзи двѣ категории има и трета категория, които не сж нито бѣли, нито черни, но примиряватъ и двѣтѣ категории. За третата категория ученици нѣма да говоря нищо, понеже тѣ спадатъ извънъ рамкитѣ на сегашния животъ. Ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство, както и тия отъ Всемирното черно братство се различаватъ коренно по методитѣ на своитѣ дѣйствия. За да има успѣхъ ученикътъ, отъ която категория и да е, той непременно трѣбва да има самообладание. Ако най-малката случка, най-малкото противодѣйствие или изненада може да наруши равновѣсието му, той не може да се надѣва на успѣхъ въ работата си.

Запримѣръ, много хора се влияятъ отъ врѣмето, отъ условията на живота: ако врѣмето е облачно, и тѣ ставатъ мрачни; ако сж економически затруднени и нѣматъ петъ пари въ джоба си, тѣ веднага се смущаватъ изгубватъ присѣтствието на духа. Дѣйствително, економическиятъ въпросъ е отъ голѣма важность за човѣка. Този въпросъ е голѣмъ изпитъ за ученика, докато той го разрѣши правилно. За правилното му разрѣшение се изисква необикновенъ умъ. Не е лесно човѣкъ да се справи съ мжнотиитѣ въ своя животъ. Когато човѣкъ не може лесно да се справи съ изѣстна мжнотия, той оставя всичко на Господа и казва: Господъ ще промисли за мене. — Това е само прѣдположение: Богъ може да промисли за тебъ, а може и да не промисли. Въ мжнотиитѣ човѣкъ ще научи законитѣ, по които се придобиватъ благата на живота. Има специаленъ законъ, споредъ който Богъ опрѣдѣля и раздава благата на всички хора. Питамъ: вие знаете ли, кой е вашиятъ специаленъ законъ? Ето едно нѣщо, което не знаете. За всѣки човѣкъ има специаленъ законъ, по който той получава благата на своя животъ. Отъ този законъ зависи неговото щастие, неговиятъ успѣхъ. По този законъ той може да се домогне и до тайнитѣ на природата. Този законъ прѣдставлява модерно наредена инсталация, съ ключоветѣ и съ всичкитѣ си приспособления. Знаете ли закона, вие ще можете да управлявате и инсталацията; не знаете ли закона, нищо не можете да направите съ вашата инсталация. Казвамъ: на всички ви е

необходима свѣтлина, за да може всѣки отдѣлно да се добере до специалния законъ.

Ученикътъ трѣбва да знае специалния законъ, който се отнася до самия него. Нѣкой казва: колко е щастливъ моятъ приятель! Всички блага се сипятъ около него: жена има, дѣца има, кжща има, богатства има. За този ч вѣкъ казвамъ, че той само се ди и като нѣкой свещеникъ чете редица заучени молитви и нищо не работи. Този човѣкъ трѣбва да потърси въ архивата на своя животъ специалния законъ, който е опрѣдѣленъ изключително за него и да го научи. Специалниятъ законъ гласи: въ всѣка работа, която прѣдприемашъ, пръвъ започвай и послѣденъ свършвай! Мнозина казватъ: нека първо другитѣ хора започнатъ работата, азъ ще започна послѣденъ. Значи, тѣ обръщатъ този законъ въ обратенъ смисълъ: послѣденъ започвай, а пръвъ свършвай! Мислите ли така, дѣйствувате ли така, вие никога нѣма да научите специалния законъ. Ако сте отъ хората, които започватъ всѣка работа първи, вие сте вече въ рамкитѣ на специалния законъ. Дойдете ли до прѣдвѣрието на този законъ, лесно можете да го придобиете и да се ползвате отъ него. Въ Писанието се казва, че за всѣки човѣкъ има опрѣдѣлено едно написано камъче, което той самъ трѣбва да намѣри. Такова нѣщо прѣдставлява и специалниятъ законъ. Специалниятъ законъ опрѣдѣля начина, по който Божията Любовь може да се прояви отдѣлно за всѣки човѣкъ. Всички хора про-

явяватъ любовта си по различни начини. Нѣкой казва: азъ искамъ да обичамъ всички хора. За да обичашъ всички хора, ти трѣбва да си намѣрилъ специалния законъ. Като ученици, на васъ прѣдстои велика задача, да намѣрите прѣзъ тази година своя специаленъ законъ.

Сега, ако се напише дробта $\frac{1}{2}$, какво прѣдставлява тя? Числата едно и двѣ, които сж числителъ и знаменателъ въ дробта $\frac{1}{2}$, прѣдставляватъ въ дадения случай двѣ живи сжщества. Единицата означава сина, а двойката — майката. Въ дробта $\frac{2}{3}$, двойката прѣдставлява майката, а тройката — сина; въ дробта $\frac{3}{4}$, тройката прѣдставлява дѣтето, а четворката — бащата; въ дробта $\frac{4}{5}$, четворката прѣдставлява бащата, а петорката — майката. Тѣй щото, вие можете да започвате съ една отъ дробитѣ: $\frac{1}{2}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{3}{4}$ и $\frac{4}{5}$. Ако прѣведете дробта $\frac{4}{5}$ въ реална форма, вие може да имате женска форма, каквато е майката, но съ мъжки качества: гласътъ ѝ силенъ, гърленъ; по лицето и брадата си има косми, като у мъжа и т. н. Често има и обратни прояви на първото явление: срѣщате мъжъ, съ мустаци и брада, но съ женски качества: говори нѣжно, по характеръ е чувствителенъ, мекушавъ; при всѣка мъчнотия плаче, обезсърчава се и т. н. Питамъ: коя е причината, че въ женската форма влѣзоха мъжки качества, а въ мъжката форма влѣзоха женски качества? Мъжътъ прѣдставлява кварцова канара. И наистина, въ Битието е казано, че първиятъ човѣкъ, Адамъ, бѣше направенъ отъ прѣстъ.

Значи, Адамъ бѣше мощенъ човѣкъ. Жената пъкъ, Ева, бѣше направена отъ плътъ, вслѣдствие на което тя прѣдставлява меката, нѣжната страна въ естеството на Адама, т. е. на мъжа. Питамъ: щомъ жената е направена отъ плътъ, какъ е възможно въ това нѣжно сщество да влѣзатъ мъжки качества? И щомъ мъжътъ е направенъ отъ прѣстъ, отъ твърда материя, какъ е възможно въ него да влѣзатъ женски качества? Прѣзъ 40—50-тѣ години на своя животъ, човѣкъ нѣколко пѣти измѣня характера си.

Азъ познавахъ единъ ученикъ отъ варненската гимназия, който се отличаваше съ необикновена женственостъ. Той имаше лице нѣжно като на дѣвица. Послѣ той свърши за докторъ, и слѣдъ 20 години го видѣхъ въ София, но вече коренно измѣненъ: гласъ грубъ, мъжки, лице задебѣло, нѣма поменъ отъ оново нѣжно, приятно лице. Питамъ: дѣ отиде прѣдишната му нѣжностъ? Съ какво се замѣсти? Кое е неизмѣнното въ човѣка, което при никакви условия не се губи? Коя е постоянната единица, неизмѣнната величина въ човѣка? Кое го прави въ младини единъ, а въ старини другъ? Наистина, човѣкъ трѣбва да се измѣня, но има нѣщо въ него, което при всички условия трѣбва да остава едно и сщщо. Иначе, безъ промѣни, нѣма прогресъ. Ако човѣкъ не се измѣня, той не би могълъ да се освободи отъ своитѣ грѣшни състояния, въ които днесъ се намира; ако човѣкъ не се измѣня, той не би могълъ да се възпитава. Всички промѣни, които ставатъ

съ човѣка, се отнасятъ до неговото външно, т. е. физическо естество, при което се измѣня и състава на материята въ неговия организъмъ. Запримѣръ, ако въ кръвта на нѣкого се натрупа желѣзо повече, отколкото трѣбва, той ще огрубѣе.

Сжиятъ резултатъ ще се получи, ако човѣкъ подхранва въ себе си нѣкаква користлюбива мисль, или ако чрѣзмѣрно развива центъра около слѣпитѣ си очи, задъ уши-тѣ. Този центъръ се развива въ нѣкои хора повече, отколкото въ други, благодарение на това, че тамъ се изпраща повече енергия; затова, ако човѣкъ иска да се освободи отъ тази излишна енергия, той трѣбва да потърси начинъ, да я трансформира. Единъ отъ начинитѣ за трансформиране на тази енергия е физическата работа, напимѣръ, копане, рѣзане на дърва и т. н. Не успѣе ли човѣкъ да трансформира тази енергия въ себе си, той прѣзъ цѣлия день ще бжде нервень, ще се сърди, ще се кара съ този, съ онзи и ще бжде въ положението на човѣкъ, за когото казватъ, че е разпасаль пояса си. Той се извинява прѣдъ хората, като казва: извинете ме, азъ съмъ малко нервень, не мога да търпя никого. Казвамъ: този човѣкъ не е нервень, но бентътъ му е слабъ. Той трѣбва да каже: ще ме извините, бентътъ ми е малко слабъ, и понеже нѣмамъ пари да го поправа, въ мене е станало наводнение, съ което не мога изведнѣжъ да се справя.

Нѣкой се извинява, че билъ нервень. Споредъ мене, азъ бихъ съжалявалъ този, който не е нервень. Защо? — Защото нѣма нерви. Щомъ не е нервень, той нѣма нерви. Да бжде човѣкъ нервень, това е голѣмо благословение. Другъ казва: азъ съмъ много чувствителень, силно чувствувамъ. — Радвамъ се, че си чувствителень, защото иначе ще приличашъ на камѣкъ. Колкото повече се развива чувствителността и нервната система у човѣка, толкова той е по-благородень, добѣръ и отзывчивъ. — Ама избухвамъ често. — Кой не избухва? И слънцето избухва, и земята избухва. Прѣдставете си, че имате дѣте, което никога не избухва, кротко е, не мърда, нищо не иска, никого не безпокои. Питамъ: ще ви радва ли това дѣте? Казватъ за нѣкого: той е буень човѣкъ. — Споредъ васъ, какъвъ трѣбва да бжде човѣкъ? — Кротъкъ. — Какво разбирате подъ думата кротъкъ човѣкъ? Кротъкъ човѣкъ е този, който знае въ всѣки даденъ случай, какъ да постѣпва. Той е уменъ, досѣтливъ, услужливъ човѣкъ. Това, което обичаме въ хората, е тѣхната досѣтливостъ и услужливостъ. Какво обичате повече: изворитѣ, или щернитѣ? Всѣки обича изворитѣ повече отъ щернитѣ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да наблюдавате, какъ водата на нѣкой изворъ тече чиста, прѣсна и подвижна, като жива. Погледнете ли водата на нѣкоя щерна, вие веднага се отдрѣпвате, тя не ви прѣдразполага, защото е мжтна, плѣсенясала. Когато човѣкъ прилича на добѣръ

прѣчистенъ изворъ, всѣки има желание да пие отъ неговата вода.

И тъй, говори ли се за кротъкъ човѣкъ, ние имаме прѣдъ видъ Христа, който казва: „Елате при мене, защото съмъ кротъкъ и смиренъ по сърце.“ Христосъ бѣше кротъкъ, наистина, но като влѣзе въ храма и видѣ, какъ търгуваха тамъ, Той взе единъ камшикъ и прогони всички търговци навънъ. Какъ мислите, ако Христосъ дойде днесъ на земята, нѣма ли да постъпи по сжщия начинъ, ако намѣри подобни нѣща? Нима и природата не постъпва по сжщия начинъ? Често ние виждаме, че небето става облачно, мрачно и слѣдъ извѣстно врѣме се явява буря, цѣлото небе трещи, гърми, свѣтка се — страхъ навѣва на човѣка. Не е ли хубаво това? Какъ би се прѣчистилъ въздухътъ, ако не ставатъ тѣзи естествени провѣтрявания? Ето защо, като срещнете нѣкой нервенъ, раздражителенъ човѣкъ, не се смущавайте, но го изучавайте, да видите, че Богъ е вложилъ нѣщо хубаво въ неговитѣ прояви. Проучите ли характера на този човѣкъ, видите ли неговитѣ добри страни, вие никога нѣма да приложите върху него камшика. Нервниятъ, раздражителниятъ човѣкъ е изворъ, който силно блика. Не подпушвайте този изворъ, но използвайте водата му, да кара воденици, или да полива градини. Той е дѣятеленъ човѣкъ, който може да извърши много полезна работа. Радвайте се на дѣятелнитѣ хора!

Сега, като се говори за Божията Любовь и за Божията Мждрость, ние разбираме вода,

която тече, а не застояла вода. Течащата вода прѣдставлява активенъ човѣкъ, а застоялата — пасивенъ човѣкъ. Обаче, тази вода е застояла врѣменно, нѣма да мине много, и тя отново ще потече. Значи, пасивниятъ човѣкъ добръ обмисля въпроситѣ, и слѣдъ това дѣйствува. Ако погледнете на живота, било отъ човѣшко, било отъ Божествено гледище, вие ще разберете, че сте дошли на земята съзнателно да вършите волята Божия, а не, както много хора, я извършватъ механически. Вършите ли съзнателно волята Божия, въ каквото положение и да сте, било като търговецъ, чиновникъ или професоръ, вие ще имате достатъчно свѣтлина, за да можете правилно да изпълните своята служба. Казвате: грѣшно е за духовния човѣкъ да бжде търговецъ. Питамъ: кой занаятъ считате, че не е грѣшенъ? Ако учителъ прѣподава невѣрни нѣща на ученицитѣ си, нима това не е грѣшно? Отъ гледището на разумнитѣ закони въ природата, всѣка работа, която човѣкъ извършва, е на мѣсто, ако съ това той допринася нѣщо за общото благо, както и за свое благо.

Въ това отношение всѣки човѣкъ е роденъ да извърши извѣстна работа. Споредъ френолозитѣ, напримѣръ, нѣкой човѣкъ е роденъ за учителъ, другъ — за свещеникъ, трети — за лѣкаръ, четвърти — за земледѣлецъ и т. н. Всѣки човѣкъ заема една или друга служба, споредъ наклонноститѣ и дарбитѣ, които природата е вложила въ него. Ако вие не сте роденъ за писателъ

или за поетъ, нищо не можете да напишете. Вие можете да дращите съ перото си по цѣли дни, но никой нѣма да ви признае за поетъ. Ако не сте роденъ за музикантъ, можете цѣлъ день да стържете съ лжка на цигулката, но никакъвъ музикантъ нѣма да излѣзе отъ васъ. Ако не сте роденъ за учителъ, или за художникъ, колкото и да се силите въ това направление, никога нѣма да станете добъръ учителъ, или добъръ художникъ. Питамъ: знаете ли за какво сте родени? Ще кажете, че сте родени да служите на Бога. — Като какъвъ искате да служите на Бога: като поетъ, като писателъ или като учителъ? Казвамъ: каквато служба и да изпълнявате въ живота си, тя още не опрѣдѣля вашето служене на Бога. При всички служби вие можете да служите на Бога. Въпросътъ е, какъ изпълнявате службата си. Правилното изпълнение на службата включва въ себе си и служенето на Бога. Дългиятъ животъ, прѣзъ който човѣкъ минава, трѣбва да прѣдставлява сборъ отъ всички служби, отъ всички професии. Има служби, които той е извършилъ вече, но има нѣкои, по които той още не е работилъ, не се е специализиралъ, затова трѣбва да мине и прѣзъ тѣхъ.

Мнозина не знаятъ нищо по философия. Напримѣръ, какво ще ми отговорите на въпроса: какъ може да се дойде отъ причината на нѣщата къмъ тѣхното слѣдствие? Или, какво ще ми отговорите на въпроса: какъ е създаденъ свѣтътъ, и дали въ дѣйствителностъ свѣтътъ съществува? Прѣдставете си при това, че

азъ отричамъ сжществуването на свѣта. Мнозина ще отговорятъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ Бога, и слѣдователно, той сжществува. Обаче, за мене този отговоръ не е достатъченъ, азъ искамъ да ми се докаже. Тѣзи въпроси могатъ да се разрѣшаватъ отъ философски глави, тѣ не сж за обикновени хора. Казватъ: тѣзи въпроси не ни интересуватъ, нѣма защо да ги доказваме. — Възможно е тѣзи въпроси, именно, да не ви интересуватъ, но има въпроси, които сж общи за всички, и тѣ не могатъ да не интересуватъ всѣки човѣкъ. Кажете тогава, кой е общиятъ принципъ въ християнството, който обединява хората? Общиятъ християнски принципъ, който обединява хората, е Любовта. И ако днесъ хората още не сж обединени, това показва, че на всички липсва тази Любовь. Значи, Христосъ е говорилъ за Любовта, която ще обедини хората.

Казвамъ: отъ всички хора днесъ се искава работа, усилия, да намѣрятъ специалния законъ и начинъ за проявление на този законъ. Домогнатъ ли се до начина, по който може да се приложи специалния законъ, тѣ ще могатъ да прѣдизвикатъ въ себе си възвишени и благородни чувства. Изкуството е да може човѣкъ да прояви въ себе си тъкмо това красиво чувство, което храни къмъ нѣкого. Прѣдставете си, че вие обичате едного, но той иде въ дома ви въ момента, когато вие сте изгубили 20,000 лева. Тогава вие сте разтревоженъ, нищо не виждате прѣдъ себе си, и никакво любовно чувство не трепва у

васъ. Обаче, ако въ дадения случай дойде човѣкътъ, който носи загубенитѣ 20,000 лева, вие веднага ще се зарадвате и ще му пригответе една хубава баница.

Едно трѣбва да знаете: всѣки човѣкъ, който иде дома ви, той носи щастие. Нѣкога той може да дойде въ форма на чужденецъ, когото вие не познавате, но и въ тази форма той пакъ ви носи щастие. За да не изгубите щастieto, което той ви носи, вие трѣбва да знаете, какъ да го посрещнете.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какви сж резултатитѣ на добритѣ отношения. Единъ младъ българинъ, свършилъ по музика въ Берлинъ, дохожда въ България да се назначи на служба. По едно врѣме го поканватъ като частенъ учитель по цигулка на сина и дъщерята на единъ богатъ чорбаджия. Той започналъ да имъ прѣподава добръ, но отъ врѣме на врѣме, като млади хора, тѣ си поигравали. Бащата останалъ недоволенъ отъ неговото поведение и го изпждилъ отъ дома си. Останалъ вънъ на пжтя, безъ служба, той прѣкаралъ три деня въ гладъ и мизерия, прѣзъ което врѣме се намѣрилъ единъ свещеникъ, който го приелъ дома си, нахранилъ го и му далъ едно турско меджедие. Музикантътъ казалъ: много ти благодаря за тази услуга. Три деня прѣкарахъ безъ хлѣбъ, но ти ми дойде въ помощъ. Нѣма да забравя твоята услуга. Слѣдъ врѣме този младъ човѣкъ се назначилъ за секретаръ на турския валия въ Варна. Въ това врѣме валията му далъ да прѣгледа нѣкакви писма и обвине-

ния срѣщу единъ свещеникъ, когото считали за комита. Като прѣгледалъ тия писма, той видѣлъ, че тѣ се отнасятъ, именно, до този свещеникъ, който въ онзи тежъкъ моментъ на неговия животъ му далъ турското меджедие. Той веднага прѣгледалъ писмата, които намѣрилъ за опасни, хвърлилъ ги въ печката да изгорятъ, като си казалъ: отче, твоео меджедие те спаси отъ вѣжето. Слѣдъ това той отишълъ при валията и му казалъ: прѣгледахъ всички писма, които ми дадохте и намѣрихъ, че този човѣкъ не е опасенъ, нѣма сериозни улики противъ него. Доколкото зная, той е добъръ, благороденъ човѣкъ.

Сега, да прѣнесемъ този примѣръ и въ вашия духовенъ животъ. Запримѣръ, дойде ви една Божествена мисль, но толкова скромна по външенъ видъ, че вие намирате, какво тя не заслужава да употребите врѣме за нейното реализиране и казвате: не е врѣме сега за реализирането на тази мисль. Казвамъ: ако вие се заемете съ реализиране на тия малки, скромни мисли, за въ бждеще тѣ ще създадатъ велики характери. Малкитѣ Божествени мисли създаватъ характера на човѣка, а не голѣмитѣ, грандиознитѣ. Затова, заемете се съ проучването на вашия характеръ, на вашето тѣло, лице, очи и т. н. Като изучавате лицето си, напримѣръ, ще видите, че то е несиметрично. Почти на всички съврѣмenni хора лицата сж несиметрични. Нѣкой пжтъ ще видите, че лицето ви напълнява, а нѣкога отслабва. Послѣ често и коремътъ ви надебелява, а нѣкога отслабва. Забѣлѣжете ли

такова нѣщо въ себе си, веднага вземете мѣрки да стѣсните желанието, което иска да се разширява. Вие трѣбва да измѣрвате всички части на тѣлото си съ сантиметъръ, да знаете точно, съ колко сте се увеличили или намалили. Ако забѣлѣжите, че гърдитѣ ви се стѣсняватъ, започнете да правите дълбоки дишания, за да се разширятъ. Изобщо, горната частъ на човѣка, гърдитѣ, именно, трѣбва да бждатъ широки, а кръстътъ и коремътъ трѣбва да бждатъ деликатни, тънки. Сутринъ, прѣди да започнете работата си, изправете грѣбначния си стълбъ, за да могатъ теченията на природата да циркулиратъ правилно; послѣ, отправете мисълта си къмъ невидимия свѣтъ, свържете се съ Бога и тогава станете и започнете работата си. Вие не можете да имате успѣхъ въ работата си, докато не сте нагласили своята нервна система.

Мнозина отъ васъ едва се пробуждатъ и започватъ да се обличатъ, да се чешатъ, да се нареждатъ. Така правятъ и свѣтскитѣ хора, но ученикътъ никога не трѣбва да бърза. Обличането, измиването ще оставите за послѣ. Първата ви работа е да прѣкарате 5—10 минути въ съзерцание, въ мисль къмъ Бога, къмъ всички напрѣднали сжщества, да ги призовете въ помощъ, като кажете: Господи малко знания имамъ, просвѣти ума ми, да възприема и изпълня Твоята воля. Дай ми начинъ да реализирамъ Твоитѣ желания, както Ти си опрѣдѣлилъ! Кажете ли така, нѣма да мине много врѣме, и вие ще получите отго-

воръ на вашата молитва. Ще почувствувате въ душата си едно затишие, една радост и ще започнете работата си. Постжпвате ли така, вие ще имате хармония въ себе си и ще придобиете разположение, съ което ще можете да работите. Оставете ли се на свѣта и на неговитѣ влияния, той може да ви изкара отъ релситѣ на вашия животъ. Всички отрицателни състояния, които имате въ себе си, както и помежду си, се дължатъ на влияния на сжщества отъ този прѣходенъ свѣтъ. Затова, попаднете ли подъ тѣхното влияние, кажете си: заповѣдвамъ ви въ името на Божията Любовь, въ името на Божията Мждрость и въ името на Божията Истина да мълчите! Може да кажете: дали и тѣзи изпитания не сж волята Божия? Ще знаете, че волята Божия е да служите безкористно на възвишената Любовь, ако искате да бждете мощни и силни.

Сега, мнозина очакватъ да дойдатъ ангели при тѣхъ, да имъ помогнатъ. Ако дойде при васъ ангелъ, той ще ви дигне, като чукъ въ ржката си, ще ви удари върху нѣкой прѣдметъ, и вие ще се прѣснете. Това ли трѣбва да получите? Не, човѣкъ трѣбва да работи, да прави усилия отъ своя страна, безъ да очаква всичко наготово. Казвате: трѣбва ли ангелитѣ да постжпватъ съ насъ по този начинъ? Вие запитвате по сжщия начинъ, както свърѣменнитѣ хора се питатъ за постжпки тѣ на Христа, на светиитѣ, или на истинскитѣ християни. Тѣ често казватъ: не можа ли Христосъ да постжпи по другъ начинъ съ търговцитѣ въ храма, ами трѣбваше да ги бие съ кам-

шикъ? Вие считате, че Христосъ трѣбва да бжде мекушавъ човѣкъ. Казвамъ: нито Христосъ, нито светиитѣ, нито старитѣ християни сж били мекушави хора. Когато светията срещне нѣкой разбойникъ, той го хваща за краката, издига го въ въздуха и го разтърсва. Или, ако светията срещне човѣкъ, който иска да стрѣля, той махне съ ржката си изъ въздуха, и оржжието на стрѣлеца пада. Смѣли трѣбва да бждете! Не сте ли смѣли, разбойникътъ, апашътъ ще дойде при васъ и ще ви оберے. Досега отъ нѣкои хора сж одрани по десетъ кожи, отъ които сж направени хубави лачени обуца.

И тъй, всички трѣбва да се стремите къмъ онази вжтрѣшна велика наука, която дава самообладание на човѣка и създава неговия характеръ. Да се самовлада човѣкъ, това е волята Божия; да обича, това е волята Божия; да придобива знания, това е волята Божия; да бжде свободенъ, това е волята Божия; да познава Любовета, това е волята Божия; да познава Мждростъта, това е волята Божия; да познава Добродѣтелята, това е волята Божия. Всички вие можете да бждете такива. Това може да се постигне, ако не се критикувате. Критикувате ли се, че този билъ такъвъ, онзи билъ онакъвъ, нищо нѣма да постигнете. Видите ли, че нѣкой братъ, или сестра, споредъ васъ, не постжпватъ правилно, отправете къмъ тѣхъ една добра мисль, помолете се на Бога да просвѣти съзнанието имъ и ще видите, че тѣ полека лека ще се изправятъ. Срещнете ли слѣдъ врѣме този

братъ, или тази сестра, тѣ ще иматъ къмъ васъ по-голѣмо разположение.

Казвамъ: пжтьтъ, по който вървите, като ученици, изисква много работа и чистене, докато се освободите отъ утайкиѣ на миналото. Въ това отношение вие имате помощта на добритѣ хора, на светиитѣ, както и на Учителитѣ на човѣчеството. Тѣ работятъ, борятъ се съ неджзитѣ на хората, и по този начинъ помагатъ на цѣли народи. Тѣй щото, колкото повече се издигате, толкова повече работа се отваря и на васъ. Дойдатъ ли страдания въ живота ви, поставете срѣщу тѣхъ самообладанието. Страданията прѣдставляватъ почва, въ която плодетѣ зрѣятъ. Като знаете това, молете се Богъ да благослови страданията. Щомъ дойдатъ радости въ живота ви, не искайте много радости, но кажете: нека моитѣ радости бждатъ за слава Божия, за името Божие. Кажете ли Богъ да благослови страданията ви, Божиятъ Духъ ще дойде и ще ги прѣвърне въ радость. Казано е въ Писанието: „Богъ всичко ще прѣвърне въ добро за онѣзи, които Го любятъ.“

Сега ние сме дошли на земята да вършимъ волята Божия, и то по начинъ най-добъръ, най-правилень. Дали ще се проявимъ въ науката, въ изкуствата, въ музиката, или въ каква и да е областъ на живота, ние трѣбва да помнимъ своята задача. За тази цѣль всѣки трѣбва да намѣри онзи специалень, живъ законъ, по който става неговото развитие. Станете ли сутринъ, кажете си: азъ зная, че за мене има единъ специалень законъ, по

който, ако вървя, ще бжда познатъ въ небето. За всѣки човѣкъ има не само специаленъ законъ, но и специаленъ тонъ отъ Божествена-та гама. Той може да бжде четвъртъ тонъ, половинъ тонъ, цѣлъ тонъ и т. н. Всѣки трѣбва да изучава своя специаленъ законъ и своя специаленъ тонъ, по които се различава отъ другитѣ хора.

Казвамъ: освѣнъ специалния законъ за всѣки човѣкъ, има още и единъ общъ великъ законъ за всички хора, който изисква отъ тѣхъ да се приготвятъ да бждатъ носители на Великата Божия Любовь. Велико нѣщо е Любовьта, но човѣкъ трѣбва да знае, какъ да я прояви. Той може да прояви Любовьта само въ единъ погледъ, но трѣбва да знае, какъ да погледне; нѣкога Любовьта може да се прояви само въ едно движение, но той трѣбва да знае, какъ да направи това движение; нѣкога Любовьта може да се прояви само въ една дума, но той трѣбва да знае, какъ да изговори тази дума; нѣкога Любовьта може да се прояви и въ мълчание, но той трѣбва да знае, какъ да мълчи. Любовьта може да се прояви по хиляди начини, но трѣбва да знаете, какъ да я проявите. Влѣзете ли въ нѣкое общество, вие трѣбва да знаете, какъ да постѣпите съ това общество. Запримѣрь, отъ невидимия свѣтъ могатъ да дадатъ на нѣкоя сестра задача да отиде въ едно общество отъ високопоставени личности. Тя трѣбва да знае най-първо, какъ да се облѣче, съ какъвъ цвѣтъ дрехи, а послѣ, какъ да си пробие пътъ въ обществото. Какъ ще си пробие

пътъ въ нѣкое общество? Мислите ли, че насила ще можете да наложите своитѣ възгледи на хората?

Божественото учение може да се приложи само по специаленъ пътъ, опрѣдѣленъ отъ Бога. Вие не можете да го приложите на другитѣ хора, както искате и както вие разбирате. Говорите ли на хората нѣщо върху Божественото учение, тѣ сами трѣбва да признаятъ, че имъ говорите Истината. Божествената Истина може да се прѣдаде само по специаленъ начинъ. Ако е въпросъ да заставяте хората да вѣрватъ въ Бога, тогава и васъ могатъ да заставятъ да повѣрватъ въ нѣщо. Когато желѣзарьтъ иска да стопи желѣзото, той прѣдварително наклажда огънь въ огнището, взима чукъ и духало и започва да го нагорещява, докато го смекчи, да може да се огъва и да се правятъ отъ него различни издѣлия. Та и вие, ако се намѣрите въ общество, твърдо като желѣзо, най-напрѣдъ ще накладете огънь на огнището си, ще турите желѣзото въ огъня, ще вземете мѣха да духате, а съ чука ще удряте върху смекченото вече желѣзо, докато образувате отъ него нѣщо ново. Слѣдъ това, като отидете въ това общество, ще видите, че въ него е станала нѣкаква промѣна. Затова, всѣки отъ васъ трѣбва да влада нѣкакво изкуство въ съвършенство, та като иска да помогне нѣкому, ще му помогне по единъ огъ най-добритѣ методи на своето изкуство. Отидете ли въ единъ домъ, или въ едно обще-

ство, първо ще видите, има ли тамъ хора, които страдатъ отъ нѣкаква болестъ; ако има такива, ще се заемете да имъ помогнете. Помогнете ли имъ, и тѣ ще бждатъ готови да ви приематъ. Какво правятъ нѣкои религиозни хора? Тѣ отиватъ тукъ-тамъ и казватъ: ние сме изпратени отъ небето, да ви донесемъ новото учение. Не, този методъ е старъ, днесъ той не може да има добри резултати.

Ако искате да проповѣдвате новото учение, ето какъ трѣбва да постѣпвате. Ще отидете въ нѣкой домъ съ торба пълна съ злато. Вие нѣма да разправяте, че носите торба съ злато, но самата торба трѣбва да бжде такава, че отъ дупкитѣ ѝ да се вижда златото. Който види торбата, самъ трѣбва да се заинтересува отъ нея. Вие ще потропате на вратата на този домъ и ще кажете: моля, търся еди-коя си госпожа, нося ѝ наслѣдството. Тѣ веднага ще ви приематъ, и вие ще започнете да разправяте за наслѣдството на госпожата. Всички наоколо ви въ единъ моментъ ще се заинтересуватъ. Както виждате, съ единъ килограмъ злато може да се заинтересуватъ много хора. Вие оставяте торбата съ златото и си отивате. Обаче, на другия день тази госпожа дохожда при васъ уплашена, разтревожена и ви казва: знаете ли, че нѣкой разбойникъ е дохождалъ снощи у дома и открадналъ торбата съ златото? — Така ли? Не се смущавайте, снощи азъ хванахъ този разбойникъ и взехъ отъ него торбата съ златото. Ето, заповѣдайте, вземете си торбата назадъ! По този начинъ вие успѣва-

те да привлѣчете вниманието на тази госпожа и на хората около нея. Значи, Божественото учение е торба съ злато, което е въ сила да заинтересува всѣки човѣкъ, безъ изключение, но зависи, какъ ще му прѣдстави-те това злато.

Първото нѣщо: вие трѣбва да се научите да услужвате. Знаете ли да услужвате на себе си, вие ще можете да услужвате и на другитѣ. Човѣкъ не може да служи на другитѣ, докато не е служилъ на себе си. Отъ благата, които имате, вие ще носите и на другитѣ. Това значи да бждете носители на Божиитѣ блага. Затова и Христосъ казва: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“

И вие, както и съврѣменнитѣ хора, често не успѣвате, понеже още си служите съ старитѣ методи. Нѣкой започва една работа, но другъ му казва: остави тази работа настрана, сега не е врѣме за нея. Значи, всѣка ваша работа срѣща извѣстно противодѣйстви-е. Оставете всѣки да се прояви, както той разбира, както той чувствува нѣщата. Като казвамъ, че всѣки трѣбва да се прояви, както той чувствува, подразбирамъ разумнитѣ чувствувания. Що се отнася до резултатитѣ, не ги критикувайте. За резултатитѣ Богъ мисли; Той се грижи за тѣхъ. Като ученици, вие не трѣбва да се спѣвате едни други. Нека всѣки работи, както той може. Оставете всѣки да се проявява свободно, както може. Ако нѣкой направи погрѣшка, кажете: наистина, ти направи една малка погрѣшка, но тя ще се прѣвърне въ добро. Вие еднакво трѣбва да

се ползвате, както отъ положителнитѣ, така и отъ отрицателнитѣ си качества. И еднитѣ, както и другитѣ прѣдставляватъ страни на вашия характеръ. Остане ли отвънъ нѣкой да изправя характера ви, нищо нѣма да постигне. Никой никого не може да изправи. Само Божиятъ Духъ, който работи въ човѣка, споредъ Божия планъ, е въ сила да изправи и прѣработи човѣшкия характеръ. Духътъ не изправя характера на човѣка изведнѣжъ, но Той работи постепенно, послѣдователно, като изправя неговитѣ мисли, неговитѣ чувства, а най-послѣ корегира и неговитѣ желания и дѣйствия на физическия свѣтъ. По сѣщия начинъ и вие трѣбва да работите. Духътъ работи бавно, но сигурно. Не очаквайте бързи резултати. Достатъчно е човѣкъ да има добро желание да се изправи. Щомъ има това желание, той постепенно всичко ще постигне. Силното желание е вече крачка напрѣдъ.

И тъй, насърдчавайте всѣка добра мисль, или всѣко добро желание, които се явяватъ у васъ, или у вашитѣ близки. Пожелае ли нѣкой да се прояви въ своитѣ добри мисли и чувства, насърдчавайте го. Ако нѣкой философствува, вие можете да се произнесете, дали неговото философствуване е право, или не, но рече ли той да се прояви, оставете го свободенъ. Ако спъвате добритѣ желания, вие ще мязате на онѣзи хора, които единъ английски художникъ изобразилъ въ една отъ своитѣ картини. Картината прѣдставлява високъ планински връхъ, къмъ който се

стремятъ много хора. Въ стремежа си нагорѣ, всѣки прави опити да се качи на самия връхъ. Обаче, едва успѣе нѣкой да се качи малко по-високо отъ другитѣ, и всички започватъ да го теглятъ, да се върне назадъ. Послѣ виждате другъ нѣкой успѣлъ да се изкачи на една доста голѣма височина, когато всички около него започватъ да го теглятъ назадъ, да се върне при тѣхъ. При това положение, никой не може да стигне до върха на планината. Всички хора се блъскатъ, сби-ватъ, кой пръвъ да излѣзе на върха; обаче, въ края на краищата, тѣ се намиратъ все въ подножието на планината. Сжщитѣ чувства се срѣщатъ и между ученицитѣ въ школата. Всѣки тегли другия, да не излѣзе напредъ, като му казва, че отъ него човѣкъ нѣма да стане. Казвамъ: яви ли се желание у нѣкого да върви напредъ, оставете го, нека излѣзе напредъ! Слѣдъ него ще излѣзе втори, послѣ трети и т. н. Ще дойде день, когато всички ще стигнатъ върха. Ако единъ се подигне нагорѣ и стигне върха, и останалитѣ ще вървятъ слѣдъ него; ако единъ отъ тѣхъ се върне назадъ, и останалитѣ ще се върнатъ. Такъвъ е законътъ. Смъртъта на едного е смъртъ за всички; животътъ на едного е животъ за всички. Казано е въ Писанието: „Богъ не съизволява за смъртъта на грѣшницитѣ.“

Сега, като ученици, необходимо е първо да придобиете Божията Любовь, която ще изпълни душитѣ ви; послѣ ви е нужна Божията Мждростъ, която ще просвѣти умоветѣ ви и най-послѣ всички се нуждаете отъ Божията

Истина, която ще ви освободи отъ всѣкакви ограничения и заблуждения. За да постигнете това нѣщо, вие трѣбва да изучавате специалния законъ, по който можете да се проявите, а послѣ да разберете, защо сте дошли на земята и какъ трѣбва да работите. Ако имате нѣкакви спънки, ще се молите, ще работите, докато побѣдите. Дойде ли ви нѣкаква болестъ, вие обѣщавате, че ще направите това — онова, само да се освободите отъ болестъта. Като се освободите, всичко забравяте. Не, дойде ли ви нѣкоя болестъ, кажете: Господи, благодаря, че ми дойде тази болестъ, да се изпитамъ, и Ти да ме изпиташъ. Помогни ми да се освободя отъ нея, за да изпълня Твоята воля. Не изпълня ли волята Ти, пакъ ми изпрати болестъта. Обѣщавате ли нѣщо, трѣбва да го изпълните. Кажете: Господи, сега съмъ боленъ, страдамъ, бѣденъ съмъ, нѣмамъ петъ пари, но като оздравѣя, ще почна да работя и всичко, което спечеля, ще употребя въ служене на Тебе. Азъ имамъ възможность да стана богатъ, да придобия знания, затова искамъ да ми дадешъ здраве. Ученикътъ не трѣбва да бжде бѣденъ, нито безсиленъ. Той трѣбва да е богатъ, силенъ и здравъ, да работи и за себе си, и за другитѣ. Всички вие трѣбва да храните помежду си взаимно уважение и почитъ. Врѣме е вече двама души отъ васъ да дадатъ примѣръ, да потеглятъ къмъ върха. Азъ виждамъ вече двѣ сестри и двама братя, които сж готови да потеглятъ къмъ върха. Ще кажете: защо непрѣменно трѣбва да тръгнатъ два братя и

двѣ сестри? — Защото свѣтътъ е създаденъ отъ двойката. Тѣй щото, най-напрѣдъ ще започнатъ двама, послѣ четирма, осмина и т. н. Въ душата на всѣки човѣкъ е вложено разумното безстрашие. Той трѣбва да има страхъ отъ грѣха, а безстрашие при правене на добро.

Нѣкои казватъ: ние сме се събрали тукъ разни чешити. Какво може да излѣзе отъ насъ? Казвамъ: радвайте се, че сте чешити. Въ разнообразието е красотата на живота. Кой търговецъ не се радва на чешити стока? Колкото повече чешити има, толкова повече хора ще го търсятъ, ще влизатъ и излизатъ отъ дюкяна му. Казвате: ние искаме да бждемъ учени, даровити хора. Между васъ има и учени, и философи, и музиканти, и художници — каквито желаете. Човѣкъ всичко може да постигне, но не трѣбва да се обезсърдчава. Той ще пада, ще става, ще побѣждава, ще го побѣждаватъ, докато разрѣши задачитѣ си. И Христосъ, който бѣше толкова силенъ, усѣти тежестта на кръста, на страданията. Христосъ не изгуби присѣтствието на духа си, но Той каза: „Господи, ако може, нека ме отмине тази чаша. Ако не може, нека бжде Твоята воля!“ Когато човѣкъ вика, плаче отъ страданията, които му сж дадени, това се дължи на второто негово естество. Значи, човѣкъ има двѣ естества: едното естество е Божественото начало въ него, което понася всичко съ радостъ; другото естество е човѣшкото, което и най-малкото не може да носи. То вика, плаче, иска да умре. Когато човѣкъ иска да умре,

това подразбира, че той иска да промѣни условията на своя животъ, да мине въ новия животъ. Лошото въ човѣка трѣбва да умре, да се прѣтопи, и да израсте новото въ него. Каквито изпитания и да ви дойдатъ, кажете: и сто пѣти да се обезсърдча, Богъ е вѣренъ, въ Него нѣма нито промѣна, нито измѣна. Това, което Той е опрѣдѣлилъ, ще стане.

Казвамъ: първата работа на всички е да направите връзка съ Божията Любовь, послѣ съ Божията Мъдрость и най-послѣ съ Божията Истина. Съ Божията Любовь ще свържете сърцето си, съ Божията Мъдрость ще свържете ума си, а съ Божията Истина ще свържете волята си. Свържете ли сърцето си съ Божията Любовь, ще имате животъ; свържете ли ума си съ Божията Мъдрость, ще придобиете свѣтлина и знание; свържете ли волята си съ Божията Истина, ще придобиете свобода, сила и мощъ въ себе си. Всички трѣбва да любите, но тази любовь трѣбва да носи животъ, а този животъ да носи сила въ сърцата ви. Искате ли да успѣете въ това, приложете закона за самообладание; молете се единъ за другъ и прѣстанете да се критикувате. Среещнете ли нѣкой човѣкъ, когото не обичате, вие непрѣменно трѣбва да намѣрите една добра, специална чѣрта въ характера му, която никой другъ нѣма, и за тази чѣрта, именно, да го обикнете. Намѣрите ли тази чѣрта въ него, вие ще се свържете съ душата му. Свържете ли се по този начинъ, вие ще можете да си помагате.

Днесъ хората на първо мѣсто виждатъ своитѣ лоши чѣрти, вслѣдствие на което тѣ се индивидуализиратъ и отдѣлятъ единъ отъ другъ. Вглеждайте се въ страданията си и си помагайте. Днесъ хората се оплакватъ, че никой никого не поглеждалъ, не влизали въ положението си и т. н. Среещнете ли нѣкой, който плаче, спрете се прѣдъ него и му кажете: ти си на правъ пѣтъ, благословенъ си отъ Бога, затова не плачи. Послѣ вземете едно малко мускалче и го дайте на този човѣкъ, да събере въ него сълзитѣ си, и да не оставя да падатъ на земята. Свещено нѣщо сж сълзитѣ на човѣка! Пъкъ и вие си вземете споменъ отъ сълзитѣ на този човѣкъ. Днесъ хората казватъ, че се разбиратъ, а оставятъ свещенитѣ си сълзи да падатъ на земята. Ако нѣмате малки шишенца, въ които да събирате сълзитѣ си, поне носете си по една чиста, копринена кърпичка, съ която да ги изтривате. Послѣ скрийте тази кърпичка нѣкъдѣ, като споменъ отъ скръбнитѣ ви състояния. Всички мъже и жени трѣбва да иматъ такава кърпичка. Свещено нѣщо сж сълзитѣ на човѣка. Който зачита свещеното въ себе си, той ще си създаде добъръ характеръ. Зачита ли свещеното въ себе си, ще зачита свещеното и у другитѣ хора. Като видимъ, че нѣкой плаче, ние казваме: този човѣкъ плаче. Кой плаче? — Който страда. И сега, като знаете това, видете ли нѣкой човѣкъ да плаче, обърнете се къмъ Бога и се помолете: Господи, дай свѣтлина, знание, любовъ, животъ и свобода на този

човѣкъ, споредъ както си опрѣдѣлилъ въ Своя планъ. Ако постѣпвате така, лицата ви ще издаватъ свѣтлина, и вие винаги ще бъдете бодри, свѣжи, весели и засмѣни.

Питамъ: какво искате да приложите прѣзъ тая година? Комисията отгорѣ се интересува да знае това нѣщо. Какво мислите да правите, напримѣръ, утрѣ сутринята, слѣдъ като станете? Ако азъ съмъ на ваше мѣсто, ето какво ще направя. Ще стана рано сутринята и ще си кажа: искамъ да възстановя онова, което Учителътъ вчера ни говори въ лекцията. Като се помоля, Духътъ ще ми помогне да си припомня, ако не всичко, то поне онази частъ отъ лекцията, която азъ бихъ могълъ да разбера и приложя. Това, което се изнесе въ лекцията, прѣдставлява само една частъ, но Духътъ, който работи у васъ, ще трансформира тѣзи мисли по специаленъ начинъ, по специаленъ законъ за всѣки едно. Това нѣщо нѣма да стане изведнѣжъ: може да минатъ дни, седмици, а нѣкога мѣсеци или години, докато тѣзи мисли се прѣдадатъ по специалния законъ. Специалниятъ законъ на вашитѣ мисли, на вашитѣ чувства и на вашитѣ дѣйствия сѣ врати, прѣзъ които Духътъ работи. Той ще влѣзе прѣзъ една отъ многото врати и ще си свърши работата, както Богъ е прѣдвидилъ за всѣкиго специално. Значи, висшето начало работи върху васъ. То се изразява чрѣзъ по-напрѣднали ваши братя, чрѣзъ ангели, които работятъ за вашето усъвършенствуване. Слѣдователно, дойдатъ ли тия работници на вашата нива,

вие трѣбва да бждете отзивчиви, да отговорите на тѣхния зовъ и да се солидаризирате съ тѣхната работа.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

*

31. Лекция отъ Учителя, държана на 7 юли, 1926 г. въ г. София.

.....

ПРАВО МИСЛИ!

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Какво показва скърцането на нѣкоя кола? Ако влѣзете въ една държава, на която колата много скърца, сигурна ли е тази държава? Съвременнитѣ хора сж изгубили правилния начинъ на мислене. Най-трудното нѣщо е човѣкъ да мисли право. Обаче, една отъ важнитѣ задачи на съвременнитѣ хора е да се научатъ да мислятъ право. Да мислишъ право, това е изкуство, това е наука.

Ще ви задамъ още единъ въпросъ: какво е мѣстото, прѣзъ което рѣката, която тече, става по-широка и по-плитка? — Равнина. Какво е мѣстото, прѣзъ което рѣката, която тече, става по-дълбока и по-тѣсна? — Планинско. Въ такъвъ слуай, питамъ: ако вашиятъ животъ се стѣснява, какви сж неговитѣ условия? — Планински. Ако вашиятъ животъ се разширява, какви сж неговитѣ условия? — Полски, равнинни. Щомъ е така, вие трѣбва да проучавате условията, при които живѣятъ планинцитѣ, както и условията, при които живѣятъ хората по полетата, защото животътъ на еднитѣ се различава коренно отъ живота на другитѣ. Казвате: това сж обикновени работи, които не ни интересуватъ много. Да, но ако вие изучавате обикновенитѣ

работи отъ гледището на вашия вътрѣшенъ животъ, тогава бихте разбрали смисъла, който се крие въ тѣхъ.

Казвамъ: всѣки день носи съ себе си по една велика мисль, по едно велико чувство и по едно велико дѣйствие, които трѣбва да се обработятъ. Въ това отношение всѣка велика мисль, всѣко велико чувство и всѣко велико дѣйствие прѣдставляватъ камъни, върху, които, ако не друго, човѣкъ трѣбва да напише поне датата на тѣхното явяване на земята. Значи, всѣки день изисква отъ васъ да обработите въ себе си по една важна мисль, по едно важно чувство и да извършите по едно важно дѣло, колкото и да сж микроскопически. Не изпълните ли това нѣщо, денътъ е миналъ незабѣлѣзано, съ нищо не ознаменуванъ.

За сега стремегитѣ на съврѣменнитѣ хора сж много общи. Тѣ искатъ изведнѣжъ да израснатъ, да придобиятъ много нѣща, безъ усилия. Къмъ това се стремятъ и малкиѣ дѣца. Тѣ иматъ силно желание да станатъ голѣми, високи. На каква височина най-много може да израсне човѣкъ? Въ България, напримѣръ, срѣдната височина, до която човѣкъ може да достигне е $175 = +180$ см. Питамъ: какво постига човѣкъ съ това, че е израсналъ на височина, напримѣръ, 175 или 180 см.? Ако височината прави хората велики и гениални, тогава, какво бихте казали за онѣзи вѣковни дървета, високи десетки метри? Ако височината е мѣрка за величието на нѣщата, тогава тия дървета трѣбва да

бждатъ велики и гениални. Въ сжщностъ така ли е? Мнозина казватъ: човѣкъ трѣбва да стане голѣмъ, да порасне на височина и широчина, при това да бжде строенъ и деликатенъ. Споредъ васъ, кой е по-строенъ: сто-годишниятъ джбъ, или нѣкой високъ, снаженъ човѣкъ? Вѣковнитѣ дървета се хвалятъ съ своята дебелина и устойчивостъ, а хората се хвалятъ съ пластичността на своето тѣло. Цѣлото тѣло на човѣка трѣбва да се отличава съ подвижностъ, съ пластичностъ на мускулитѣ.

Напримѣръ, ако разгледате лицето на човѣка, всѣки мускулъ на лицето му трѣбва да изразява идеитѣ, които го вълнуватъ. Сжщо така, въ движенията си човѣкъ трѣбва да бжде изразителъ на своитѣ идеи. Неговиятъ ходъ, неговиятъ вървежъ трѣбва да изразява напълно идеитѣ му. Ако наблюдавате хода на нѣкой човѣкъ и видите, че при движението си той прави криви, счупени линии, като лжкатуши ту на една, ту на друга страна, вие ще познаете и характера на неговитѣ идеи. Послѣ, виждате, че нѣкой човѣкъ върви съ наведена глава, другъ — съ изправена, трети съ увиснала надолу устна, съ разчорлени вѣжди и казвате: и така може. Не, така не може. Това е дисхармония на линиитѣ, която по никой начинъ не може да се допусне въ небето. Какъ мислите, може ли да сжществува такава дисхармония между ангелитѣ? Когато нѣкой човѣкъ се стреми къмъ съвършенство, къмъ свѣтли идеи, линиитѣ на неговитѣ движения трѣбва да бждатъ хармонични, плавни и пластични. Азъ не говоря за

тѣлото, като форма, но като изразъ на свѣтли и свещени Божествени мисли. Ако линиитѣ на движението въ човѣка не сж хармонични, той е осжденъ на заболяване отъ различни болести. Изобщо, всички болести се дължатъ на изтощаване на нервната система у човѣка. Когато човѣкъ се грижи повече за придобиване на материални блага, отколкото за разработване на своитѣ мисли и чувства, той заболява отъ туберкулоза. Човѣкъ трѣбва да знае, че той не е длъженъ да носи свѣта на гърба си, нито пъкъ свѣтътъ е длъженъ да се грижи за него.

Много отъ съврѣменнитѣ хора искатъ другитѣ да мислятъ за тѣхъ, да ги славятъ, да имъ даватъ букети и вѣнци за тѣхнитѣ придобивки. Казвамъ: тѣзи хора взиматъ само едната страна на това положение. Тѣ не знаятъ, на какво могатъ да се натъкн тѣ отъ грижитѣ на хората къмъ тѣхъ. Нѣма по-голъмо нещастие за човѣка отъ това, хората да мислятъ за него и да го славятъ. Прѣд-ставете си, че вие вървите по улицата и срѣщате хора, които се грижатъ за васъ и постоянно ви мислятъ. Какво трѣбва да направите? Вие трѣбва непрѣкъснато да ги поздравлявате, вслѣдствие на което ще бждете постоянно съ наведена и въ движение глава. Ако пъкъ тия хора ви дойдатъ на гости, вие трѣбва да ги посрещнете добръ, да ги нагостите, да имъ поговорите малко. Лесно ли е да се справите съ хиляди хора? Тѣй щото, като взимате облагитѣ отъ хората, трѣбва да имате прѣдъ видъ и задълженията къмъ тѣхъ.

Съвършенните хора сж възискателни къмъ правата си, а немарливи къмъ задълженията си. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ се моли на Бога за нѣкого, да му помогне Богъ, да го благослови. Щомъ получи благословението отъ Бога, този човѣкъ трѣбва да поеме извѣстни задължения къмъ онзи, за когото се е молилъ, или поне да му занесе Божието благословение. При това, той самъ трѣбва да занесе благословението на своя ближень, а не слугата.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да се спрете върху положителния животъ, върху хармоничното въ него. Въ това отношение вие можете да се учите и отъ свѣтскитѣ хора, които сжщо така иматъ своя школа и свои учители. Нима търговецътъ не учи, какъ да търгува? Отъ невидимия свѣтъ изпращатъ учители за хората отъ всички професии и занаяти. Отъ способноститѣ на ученицитѣ зависи и правилното положение на една, или на друга професия въ живота. Сжщото може да се каже и за религиознитѣ хора. И религиознитѣ хора иматъ свои учители, които ги учатъ, какъ и въ какво да вѣрватъ. Запримѣръ, отъ невидимия свѣтъ устройватъ нѣкакво видѣние на нѣкой религиозенъ човѣкъ; на другъ пъкъ внушаватъ нѣкаква възвишена идея, която той съ ставането си още трѣбва да приложи. Чрѣзъ своитѣ ангели Богъ работи върху всички добри хора, явява имъ се, подтиква ги къмъ дѣйность. Затова и въ Писанието е казано, че Богъ не живѣе само на небето, но и въ сърцата на всички добри и смирени хора. Тогава, какъ

мислите, Богъ може ли да живѣе въ сърце, което постоянно плаче и протестира? Казано е: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодать.“ Той живѣе само въ сърца, дѣто има любовъ, вѣра и надежда, т. е. въ дѣтскитѣ сърца, въ които нѣма никаква скръбъ, никакво отчаяние.

Това се отнася до висшия, до съзнателния животъ на човѣка. И въ този животъ има скръбъ, но такава, която повдига човѣшката душа. Страда ли човѣкъ съзнателно, той е близо до Бога. Казано е въ Писанието: „Призовете ме въ день скърбенъ!“ Страда ли човѣкъ, безъ да разбира смисъла на страданията, той вика, плаче, протестира, докато най-послѣ Богъ изпрати нѣкой отъ своитѣ служители да му помогне. Дойде ли Божиятъ служителъ, той ще остане при васъ само за нѣколко моменти и ще ви напусне. Какво ще прави цѣлъ день при васъ? Има ли смисълъ той да слуша вашитѣ оплаквания, че този ви казалъ нѣщо обидно, или че не сте се нахранили, както трѣбва, или че нѣмате обуца, дрехи и т. н.? Духовниятъ човѣкъ е доволенъ отъ всичко. Великъ човѣкъ може да се нарече този, който, слѣдъ като прѣтърпи една загуба отъ сто хиляди лева, той се обърне къмъ Бога съ всичкото си смирение и каже: Господи, благодаря Ти за това, което спечелихъ чрѣзъ загубата на тия пари. Казвамъ: само такъвъ човѣкъ е въ състояние да се радва на петѣтъ лева, които би му далъ нѣкой.

Материалнитѣ блага, къмъ които хората се стремятъ, иматъ значение за нена-

прѣдналитѣ още души. И затова ще видите, че на такива хора Богъ дава кжши, ниви, богатства, пари, които имъ служатъ като срѣдства за забавление. На напрѣдналитѣ души Богъ казва: вие не се нуждаете отъ пари, отъ богатства, отъ ниви; вие трѣбва да сбърнете погледа си нагорѣ, къмъ необятния небосклонъ, и тамъ да наблюдавате и проучавате звѣздитѣ, луната и слънцето. Нѣкой отъ ученицитѣ, който иска да работи за Бога, хваща едно отъ дѣцата въ свѣта, което още се забавлява, и го довежда въ школата, да го направи ученикъ, като му казва, че трѣбва да се откаже отъ всички свои кукли и забавления. Мислите ли, че това дѣте може да се задоволи съ работата въ школата? То скоро ще се отеки и ще излѣзе вънъ, въ широкия свѣтъ. Това дѣте още не се е наиграло, нѣма защо да му отнимате игритѣ преждеврѣменно. Оттукъ азъ вадя слѣдното заключение: ученикъ, който страда за пари, за богатства, това показва, че той е още дѣте, което преждеврѣменно сж заставили да учи. Спорътъ между ученицитѣ днесъ се свежда, именно, къмъ това, да придобиятъ повече пари, да придобиятъ повече материални блага и кой отъ тѣхъ да вземе първо мѣсто. Дойдете ли до това положение, ще си признаете, че у васъ нѣма никакво смирение, никакъвъ копнежъ за ученичество. Смирението се придобива отвжтрѣ, а не отвнъ.

Сега, отъ всички се изисква чистота, искреность, да не се прѣдставяте такива, ка-

квито не сте. Може ли да се нарече духовенъ човѣкъ този, който се занимава изключително съ материални нѣща въ живота си? Съврѣменнитѣ хора минаватъ за християни, но търсятъ само материални блага. Тѣ минаватъ за християни, но искатъ отъ Бога здраве, което да използватъ, както тѣ разбиратъ. Едно нѣщо трѣбва да помните: Христосъ дойде въ свѣта да научи хората да познаватъ Бога и да Му служатъ, а не да придобиватъ богатства и щастие. Какво виждаме въ сегашнитѣ хора? Щомъ не постигнатъ това, което желаятъ, започватъ да критикуватъ Бога, да се съмняватъ въ Него. Никой нѣма право да критикува Бога, нито да се съмнява въ Него. Рече ли да Го критикува, той ще получи добъръ урокъ за своитѣ постѣпки. Въ това отношение небето е безпощадно. Свещено трѣбва да пазите Божието име! Това е първото необходимо условие за запазване чистотата на душата. Освободите ли се отъ критиката, вие имате вече условия за създаване на вашия характеръ. Ако е въпросъ за критика, и азъ мога да ви кажа, че сте обикновени хора, направени отъ прѣстъ. Какво става съ вашитѣ синове и дѣщери? Като поживѣятъ нѣколко години на земята, умиратъ. Тогава, какво може да се каже за хора, които умиратъ? Казвате: като умремъ, поне ще отидемъ на другия свѣтъ, който е по-добъръ отъ земния. Казвамъ: каквото е заслужилъ човѣкъ на земята, такова ще получи и въ другия свѣтъ. Нищо не се дава незаслужено.

Казвате: култура трѣбва на съврѣменнитѣ хора! Какво означава думата култура? — Обработване. Прѣдставете си тогава, че нѣкой съврѣмененъ човѣкъ си направи една хубава кѣща съ градина, въ която посажда много цвѣтя, между които се развѣждатъ голѣмъ брой червеи, мухи, брѣмбари и др. Питамъ: ако цвѣтята се развалятъ, изсѣхватъ отъ тия червеи, какво ще се ползува той отъ тази градина? При това, той развѣжда кокошки, които цѣлъ день ровятъ цвѣтята, да търсятъ червейчета. Какво ще го ползува тази градина? Слѣдъ това този човѣкъ се облича съ хубави дрехи, модерно ушити и влиза — излиза отъ богата, скѣпо направена кѣща, която служи за съблазнь на хората. Питамъ: какъвъ смисълъ иматъ хубавитѣ дрехи и богатата кѣща? Може ли да се нарече това нѣщо култура? Хубавитѣ дрехи, богатитѣ кѣщи иматъ смисълъ само тогава, когато въ тѣхъ могатъ свободно да влизатъ нашитѣ брѣтя, Божиитѣ посланници.

Днесъ нѣкоя свѣтла мисль слиза отъ Божествения свѣтъ и хлопа на вратата на една отъ тия хубави кѣщи: моля, отворете ми, азъ съмъ посланица отъ висшия свѣтъ, искамъ да погостувамъ у васъ. Пѣтница съмъ, отъ далеченъ край ида. — Не мога да те приема днесъ. Въ този моментъ азъ се обяснявамъ съ моя мжжъ. Господъ ми е далъ лошъ мжжъ, съ когото постоянно се кара ме. Никого не приемамъ, не съмъ разположена. Щомъ тази мисль — Божията посланица, се връща назадъ, на другия день Богъ изпраща въ тоя домъ

болестъта дивтеритъ. Той казва на болестъта: ще отидешъ въ еди-кой си домъ и ще хванешъ за гърлото дѣтето на тази жена, която вчера не те прие, и ще го задигнешъ въ онзи свѣтъ. Слѣдъ нѣколко дни Богъ изпраща друга мисль — посланница въ този домъ, но вече при мжжа. Посланницата хлопа на вратите и казва: моля, приеете ме въ вашия домъ. Азъ съмъ странница, ида отдалечъ, искамъ да погостувамъ малко при васъ. — Не мога да приема никого, не съмъ разположенъ, защото днесъ не можахъ да спечеля толкова, колкото трѣбваше за нуждитъ на жена ми. Иди на друго мѣсто! Не се минава много врѣме, и въ работата на този господинъ настѣпва криза; той изведнѣжъ изгубва една сума отъ 100,000 лева. Питамъ: разбирате ли сега на какво се дължатъ страданията и нещастията, които сполетяватъ съврѣменнитъ хора? Тѣй щото, всички страдания, изпитания на човѣчеството се дължатъ на факта, че хората не приематъ Божиитъ посланници въ своя домъ, но ги пждятъ, връщатъ ги назадъ. Това значи да не приемате Божественото въ себе си.

И тѣй, дойдатъ ли страдания въ живота ви, ще знаете, че причината за това сте самитъ вие. Кой отъ васъ не е хулилъ Божието име? Кой отъ васъ не е критикувалъ Бога? Кой отъ васъ не се е съмнявалъ въ Него? Ще кажете: ние не сме хулили Божието име. Казвамъ: да хулите Бога, това не подразбира направо да хулите Неговото име. Достатъчно е да хулите и да критикувате всѣ

ки, който служи на Бога. Какви думи, какви измислици се носят по неговъ адресъ! Всичко това се върши задъ гърба му. Смѣлость трѣбва да имате! Ако искате да кажете за нѣкого нѣщо, излѣзте прѣдъ лицето му и кажете всичко, каквото искате. Нѣма по-грозно нѣщо отъ това да се говори задъ гърба на човѣка. И затова казвамъ: ако искате Богъ да ви благослови, да вървятъ работитѣ ви добрѣ, да учите хубаво, да имате добри дѣца, мислете добрѣ за всѣки човѣкъ, който върши волята Божия и Му служи. Когато ви казвамъ, че трѣбва да мислите добрѣ за такъвъ човѣкъ, това подразбира, че трѣбва да мислите добрѣ за Бога, Който живѣе въ него и Комуто той служи.

Сжщото се отнася и до мене. Азъ съмъ изпратенъ отъ Бога да покажа на хората пжтя, по който трѣбва да вървятъ и да служатъ на Бога така, както никога до сега не сж служили. Щомъ се интересувате да знаете, кой съмъ азъ, това ще научите отъ Бога. Като отидете при Него, вие ще разберете, кой съмъ азъ и защо съмъ дошълъ. Азъ не говоря за себе си, но казвамъ, че съмъ дошълъ на земята да покажа на хората истинския пжтъ, по който тѣ могатъ да служатъ на Бога. И затова, ако искате да знаете, кой съмъ, идете първо при Бога, а послѣ елате при менъ, да ви покажа пжтя, по който трѣбва да вървите. Ако намѣрите другъ, който може да ви покаже пжтя, идете при него. Нѣкой казва: Христосъ ще ни покаже пжтя. — Радвамъ се, че можете да намѣрите Христа. Безразлично е, кой ще ви покаже пжтя, дали Мойсей, Хри-

стосъ или Мохамедъ; все трѣбва нѣкой да ви покаже пѣтя. Единъ е този, който може да ви покаже пѣтя, не сж двама. Тѣй е наредилъ Богъ. И когато казвамъ, че ще ви покажа пѣтя къмъ Бога, вие трѣбва да знаете, че азъ не съмъ самозваникъ. Самозваникъ никога не може да покаже пѣтя на хората къмъ Бога. И затова казвамъ: първо научете се да любите Бога, ако искате да отидете при Него.

Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила.“ Днесъ кой може да каже, че люби Бога, Христа или своя Учителъ по този начинъ? Какво сте пожертвували вие за Господа, за Христа или за своя Учителъ? Истинската жертва не седи въ материалното, което можете да дадете нѣкому. Ако е въпросъ за материални облаги, Христосъ нито на врѣмето си е ималъ нужда отъ тѣхъ, нито днесъ се нуждае. Христосъ бѣше единъ отъ най-добритѣ лѣкари: Той отваряше очи на слѣпи, възкръсяваше мъртви, а освѣнъ това Той разполагаше съ наука, каквато днесъ никой не познава. Питамъ: може ли такъвъ човѣкъ да остане гладенъ и необлѣченъ? Затова, всѣки, който и днесъ работи съ Христа, съ Неговото име, той е въ сила да направи това, което и Христосъ правѣше.

Сега, да оставимъ този въпросъ настрана. Едно е важно за мене: ако азъ, слѣдъ толкова годишната си работа въ България, ус-

пѣя да науча българитѣ да любятъ Господа, както е казано въ Писанието, това ще бжде първата свѣтла страница въ моя животъ. Тѣй щото, азъ ще имамъ двѣ важни страници въ своя животъ: едната тъмна, черна страница, пълна съ хули и лоши думи кажа мене, защото съмъ се осмѣлилъ да за Истината въ очитѣ на хората. Втората страница ще бжде свѣтла, красива страница на моя животъ, защото съмъ научилъ хората да любятъ Бога съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила.

Казвамъ: на васъ, като ученици на видѣ-лината, прѣдстои задачата да различавате Божия Духъ отъ духоветѣ на онѣзи малки нена-прѣднали души, които могатъ само да спѣватъ хората, но не и да ги напжтватъ къмъ Бога. И затова, ако искате да напрѣдвате, като ученици, трѣбва да изхвърлите всѣка лоша мисль отъ ума си и всѣко лошо чувство отъ сърцето си. И тогава, търсите ли Христа, ще ви покажатъ, дѣ е. Търсите ли Буда, Мохамеда, Кришна или Мойсея, ще ви покажатъ, дѣ се намиратъ. Ако търсите ангелитѣ, и тѣхъ ще намѣрите. Обаче, отидете ли да живѣете между тѣхъ, ще станете два пжти по-несчастни, отколкото сте били. Защо? — Защото ангелитѣ сж красиви, тѣ живѣятъ абсолютно чистъ животъ, съ който вие не бихте могли да се справите. И затова тѣ скоро ще ви пратятъ на земята, тамъ да завършите своето развитие. Всѣки ангелъ има опрѣдѣлена мисия въ козмоса, тѣй щото, ако рече да дойде за малко при васъ, то

е само да ви прѣдаде нѣкакво благословение отъ Бога. Щомъ свърши работата си, той веднага ще ви напусне. Рече ли да остане дълго време при васъ, въ козмоса ще настане вжтрѣшна промѣна, вжтрѣшна дисхармония. Ангелитѣ идватъ при човѣка само да донесатъ нѣкаква Божествена мисль, или едно Божествено чувство, което той трѣбва да разработи. И затова, ако вие искате да подобрите своето сърце, своя умъ и своята воля, едно ви е потрѣбно: да възлюбите Бога.

Сега, важната мисль, която ви оставямъ е: познайте Бога, любете Бога! До сега никому не съмъ казвалъ, че трѣбва да продаде имането си и да го раздаде на бѣдни. Това други сж ви проповѣждали. Нито съмъ казвалъ, че не трѣбва да се жените. Който иска да се жени, свободенъ е, но който иска да познае Бога и да Му служи, той не е свободенъ да се жени. Рече ли такъвъ човѣкъ да се жени, още вечерята неговата невѣста ще бжде задигната. Той самъ е далъ обѣщание да служи на Бога, и трѣбва да изпълни обѣщанието си. Бждете свободни въ своитѣ дѣйствия, но въ всичко бждете честни, справедливи, добри и умни. Нѣкой иска да стане търговецъ. Свободенъ е да стане търговецъ, но като такъвъ, той трѣбва да бжде честенъ, уменъ, справедливъ и добъръ. Другъ иска да стане адвокатъ. Нека стане адвокатъ, но да бжде честенъ, добъръ, уменъ и справедливъ. И затова, който иска да се жени, свободенъ е, но трѣбва да носи всичко съ благодарностъ. Когато мжжътъ дойде неразположенъ,

киселъ, жената трѣбва да благодари на Бога за това положение. Така ли правятъ днешнитѣ жени? И жената, и мжжътъ, въ изпълнение на своята служба, трѣбва да бждатъ честни, добри, умни и справедливи. Постѣпватъ ли по този начинъ помежду си, ще дойде день, когато Богъ ще ги освободи отъ това положение, и тѣ ще се намѣрятъ въ по-висока фаза, като ангели, за които се казва, че тѣ нито се женятъ, нито за мжжъ отиватъ. Тѣ сж сжщества на възкресението.

Що е женитбата? Женитбата е актъ, който Богъ е допусналъ първоначално още, за подобрене живота на падналитѣ души, да имъ се даде възможность да се върнатъ отново на земята, да продължатъ работата си и да достигнатъ своето усъвършенствуване. Животътъ на съврѣменнитѣ хора е животъ на страдания. Всѣки, който се е оженилъ, знае, какво нѣщо прѣдставлява брака. Да се ожени човѣкъ, това значи да мине прѣзъ най-гжстата материя. За сега, обаче, това състояние е необходимо, то прѣдставлява прѣходна фаза въ живота на съврѣменния човѣкъ. Ще дойде день, когато отношенията между мжже и жени ще бждатъ отношения между души. Тогава, ако мжжътъ е на земята, жената ще бжде на луната, или на слънцето; ако жената е на земята, мжжътъ ще бжде на луната, или на слънцето, и оттамъ ще си телеграфиратъ, ще влизатъ въ взаимни отношения и разбирания. Тѣ могатъ отъ врѣме на врѣме само да се срѣщатъ заедно или на земята, или на луната, или на

слънцето и послѣ пакъ да се раздѣлятъ. Може ли да има по-хармониченъ животъ отъ този? Какво по-идеално съчетание между двѣ души отъ това? Ще има ли тогава горчиви думи и обиди между мъжа и жената? Тѣ ще трептятъ, ще очакватъ момента да се срещнатъ и да си размѣнятъ нѣколко хубави мисли и чувства. Само при такива отношения може да съществува любовъ между мъжа и жената. Този видъ съчетание прѣдставлява идеалъ за всѣка душа. Ще дойде день, когато хората ще живѣятъ така, но сега тѣ трѣбва да прѣминатъ прѣзъ гжстата материя, да прѣодолѣятъ извѣстни трудности и мъчности, и когато разрѣшатъ правилно своитѣ задачи, ще опитатъ истинската любовъ, истинския животъ, къмъ който сега всички се стремятъ.

Казвамъ: всички трѣбва да възмете въ новия животъ, да живѣете съ нови мисли, съ нови чувства, и всѣки актъ да бѣде осветенъ отъ Бога. Вършете всичко за слава Божия! Ако се жените, момата и момъкътъ прѣдварително трѣбва да отидатъ при Бога, да Го възлюбятъ, и ако получатъ Неговото благословение, да се женятъ. Божията Любовъ, Божията Мъдрость и Божията Истина трѣбва да взиматъ участие въ всѣки актъ, който вършите на земята. Идея трѣбва да имате!

Сега вие питате: какво нѣщо е Господъ? Азъ ще ви отговоря на този въпросъ. Това, безъ което не можемъ да живѣемъ, е Господъ. Ако за мигъ само Богъ прѣстане да мисли за насъ, нашиятъ животъ съвършено се прѣкъсва, и ние се намираме въ положение-

то на изсъхналъ цвѣтъ, лишенъ отъ вода, въздухъ и почва. Благодарение на това, че Божията мисль е постоянно отправена къмъ насъ, ние живѣемъ, движимъ се, мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме. Неговата мисль не е нищо друго, освѣнъ Божественъ токъ, който тече прѣзъ нашия животъ. И затова казвамъ: изчистете ума си отъ всички нечисти и неправилни мисли; изчистете сърцето си отъ всички отрицателни и користолюбиви чувства, ако искате да потече прѣзъ васъ Божия животъ, Божиитѣ блага и благословения. Казано е, че Богъ ще заличи грѣховетѣ ни и никога нѣма да ги спомене. Когато ще стане това? — Когато ние изчистимъ умоветѣ и сърцата си. Казвате: възможно ли е Богъ да ни освободи отъ всички грѣхове? — За Бога нѣма невъзможни нѣща. Ако вашитѣ грѣхове сж тежки, като планина, Богъ ще ги дигне съ малкия си прѣстъ, като перушинка, и ще ги разпрѣсне изъ пространството. Сърце смирено и духъ кроткъ се изисква отъ васъ, за да имате Божиитѣ блага. Тогава всичко ще се прѣвърне за ваше добро.

Сега, като говоря така, мнозина ще помислятъ, че имамъ прѣдъ видъ нѣкого. Не, азъ говоря за всинца ви. Животътъ на всички трѣбва да се измѣни. Идеитѣ ви трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени. Чувствата ви сжщо така трѣбва да бждатъ насочени къмъ една опрѣдѣлена посока, да възлюбите Бога. Този е пжтътъ на Истината, къмъ който трѣбва да вървите.

И тъй, врѣме е вече да се внесатъ нови мисли въ умоветѣ ви, защото тѣ носятъ животъ и разнообразие. Еднообразнитѣ мисли раждатъ хипнотични, тягостни състояния въ човѣка. Разнообразието е основа на новия животъ. Влѣзете ли въ Божествения животъ, първото условие, което се иска отъ човѣка, е доволство, отъ всичко да е доволенъ и за всичко да благодари. Запримѣрь, като бѣхте това лѣто на Мусала, тамъ прѣкарахте много положения, чрѣзъ които невидимиятъ свѣтъ ви даде условия да развиете въ себе си доволството. Тамъ ви валѣ дъждъ, бруля ви вѣтъръ, и вие изнесохте това съ радостъ и доволство въ себе си. Изложени на открито, безъ палатки и особени приспособления, вие прѣкарахте нѣколко дни съ пѣсни и веселие. Благодарение на огъня, вие се сушихте ту отъ едната, ту отъ другата страна, макаръ че дъждътъ непрѣстанно валѣше. Това бѣше една отъ важнитѣ задачи, която, като ученици, трѣбваше да прѣкарате. За мнозина това положение служеше за съблазнь, защо Богъ да не послуша молитвата ви, дъждътъ да прѣстане, да се поизсушите и стоплите. Обаче, отъ невидимия свѣтъ ви поставиха на изпитъ, да понесете тѣзи условия, да се калите, да погледнете на нѣщата отъ дълбочина, да разберете, че всичко иде отъ Бога. Нали е въпросъ за разнообразие? Какво по-голѣмо разнообразие искате отъ това? Ту дъждъ, ту слънце, ту вѣтъръ. Тия прѣходни състояния въ врѣмето не сж нищо друго, освѣнъ условия за развитие на човѣшката мисль и чувства.

Често хората казватъ: ние трѣбва да живѣемъ добръ. Казвамъ: прѣстанете да говорите така и кажете, че всичко, което става въ живота ни, е добро, понеже иде отъ Бога.

И тъй, красотата на живота седи въ разнообразието. Ядешъ или постишъ, благодари на Бога; страдашъ или се радвашъ, благодари на Бога; боледувашъ или си здравъ, пакъ благодари на Господа. Кажи си: добъръ е Господъ; всичко, което Той ми изпраща, е за мое добро. Азъ не съмъ отъ много добритѣ хора, имамъ нужда малко отъ Божията корекция! Нека остане въ ума ви мисълта, да бждете благодарни отъ всичко. Само по този начинъ вие ще създадете въ себе си новъ свѣтъ отъ идеи и чувства. Защо? — Защото идеитѣ, които се градятъ, почиватъ на извѣстни закони, които вие трѣбва да знаете. Сжщото нѣщо се отнася и за физическия свѣтъ. Речете ли да постройте една кжща, вие можете да я постройте по три начина: или по физически начинъ, като поставите основитѣ ѝ на физическия, на материалния свѣтъ; или по духовенъ начинъ, или по Божественъ начинъ. И затова, като постройте една кжща на физическия свѣтъ, тя трѣбва да съдържа въ себе си и тритѣ елемента, физически, духовенъ и Божественъ, ако искате да имате Божието благословение. Като съградите кжщата по този начинъ, непрѣменно ще се роди единъ добъръ човѣкъ. Иначе, не се ли спазятъ тия закони при съграждането на една кжща, непрѣменно нѣкой човѣкъ ще умре. Тъй щото, всѣка кжща трѣбва да бжде съгра-

дена при такива правилни съотношения, че да се роди единъ добъръ човѣкъ. Тази кжща трѣбва да бжде изразъ на този добъръ човѣкъ.

Казвамъ: отъ васъ, като ученици на Любoвѣта, се изисква устойчивостъ въ убѣжденията. При каквито изпитания и да ви подложатъ, вие трѣбва да издържате. Подавате ли се на съмнѣния, нѣма да издържите изпититѣ си. Трѣбва ли да се съмнявате въ Бога? Нѣкой казва: Богъ не ме обича, на еди-кого си е далъ повече благословения. Като говорите така, то е все едно нѣкоя долина да се оплаква, че слънцето не я огрѣва, както съсѣдната долина. Вѣрно е, че една долина може да дава повече плодове отъ друга, но затова нито долината, нито слънцето е виновно. За да може една долина да дава повече плодове отъ друга, причината на това се крие въ почвата, въ самитѣ плодове и т. н. Може ли планинскиятъ връхъ да страда отъ това, че не ражда плодове? Всѣка долина и всѣка планина приема толкова, колкото ѝ трѣбва. Тѣй щото, въ това отношение слънцето на живота дава всѣкому толкова, колкото му е необходимо. Богъ обича всички еднакво, само че едни съзнаватъ това, а други не го съзнаватъ. Богъ обича и човѣка толкова, колкото и ангелитѣ, само че ангелитѣ съзнаватъ Божията Любовь и я приематъ, а хората всѣкога не я съзнаватъ. Запримѣръ, върху единъ камѣкъ се излива толкова вода, колкото и върху околната растителностъ, обаче, камѣкътъ не приема тази вода въ себе си, вслѣдствие на което

може да каже, че Богъ не го обича. Водата минава и заминава по повърхността на камъка, но той не я приема и се оплаква, че не го обичатъ. Който има твърдостъта на камъка, той не може съзнателно да възприема Божиата Любовь. Казвате: какво трѣбва да направимъ тогава? Станете меки, подвижни като водата.

Второ важно положение е да създадете добри отношения помежду си. Дойде ли нѣкой братъ у дома ви, приемоте го сърдечно, искрено, прѣдложете му да си измие краката, да си почине, а послѣ се разговаряйте съ него братски. Бждете свободни, искрени, безъ стѣснение помежду си. Въ това отношение много помагатъ екскурзиитѣ. Когато отиваме на Мусала, напримѣръ, азъ изпитвамъ удоволствие да се разговарямъ съ себе си, съ камънитѣ, съ околната природа и съ васъ. Като ви наблюдавамъ на това мѣсто, азъ ви изучавамъ такива, каквито сте. Вsrѣдъ природата човѣкъ отваря сърцето си и за своитѣ близни, и за околната обстановка, като приема повече или по-малко отъ Божието благословение. Животътъ вsrѣдъ природата е единъ отъ методитѣ за подмладяване на човѣка.

И тъй, ако искате да бждете ученици на Всемирното Братство, откажете се абсолютно отъ съмнѣнието и отъ подозрѣнието. Какъвъ смисълъ има да се съмнявате въ нѣкой човѣкъ? Ако този човѣкъ е свързанъ съ Бога, не се съмнявайте въ него. Той и безъ това е подъ зоркото око на Бога. Нѣма мисль или чувство у него, въ които Божието око да не прониква.

И тогава вървайте, че този човѣкъ ще ви даде най-хубавото и красивото, което се крие въ неговата душа. Затова, дойде ли въ ума ви нѣкаква мисль на съмнѣние, знайте, че тя не е ваша. Тя е неканена гостенка, дошла нѣкъждѣ отвънъ. За това, именно, и Писанието казва: „Молете се единъ за другъ“. Азъ пъкъ казвамъ: мислете добрѣ и бждете така добри, както Богъ е добъръ, и както Той иска да бждете добри.

Сега ще кажете: защо Богъ, който е толкова силенъ, допуска лоши мисли, лоши чувства и лоши постѣпки у насъ? Той не може ли да спре тия промишления? На тѣзи въпроси вие сами ще си отговорите. Нали и вие имате нѣкаква философия за живота? Отговорете споредъ нея. На сѣщото основание можете да запитате: защо Богъ допуска Учителътъ да изнася грѣшкитѣ ни и по този начинъ да ни обижда? Да се обижда човѣкъ, това подразбира, че той намира, какво всичко, което му се казва, не отговаря на дѣйствителността. Значи, на този човѣкъ се приписватъ качества и дѣяния, които той не притежава. Щомъ вие се обиждате и мислите така, казвамъ: криво мислите и криво чувствувате. Като ученици, вие трѣбва да мислите право. И за това, на всички ви желая да имате топли сърца и свѣтли умове. При това, на всички ви желая свобода, която да ви прави искрени въ отношенията си. Знайте, че всичко, което става въ този свѣтъ, е за добро.

Казвамъ: млади или стари, всички трѣбва да бждете скромни и смирени. Смирение се

иска отъ всинца ви. Смирениятъ човѣкъ познава Бога, познава своя Учителъ. Той не се съмнява, нито се колебае. Едно трѣбва да знаете: вие ще срещнете много учители, но за васъ е важно, кой е истинскиятъ Учителъ. Много учители има въ свѣта, но единъ е Великиятъ Учителъ. Много майки има въ свѣта, но една е Великата Майка. Много бащи има въ свѣта, но единъ е Великиятъ Баща. Всѣки може да бжде учителъ въ свѣта, но той не трѣбва да заеме мѣстото на Великия Учителъ, мѣстото на Бога. Кой обикновенъ човѣкъ може да играе ролята на слънцето? И коя запалена свѣщъ може да освѣтли цѣлата земя, както слънцето?

Сега, като ви говоря така, мнозина ще кажатъ: каква цѣль има Учителътъ да ни говори по този начинъ? Казвамъ: единствената цѣль, която имамъ, е да ви помогна, да станете достойни синове или членове на Всемирното Бѣло Братство. Нѣкой ще каже: тукъ се говори за членове на нѣкакво ново общество. Бѣлото Братство, за което ви говоря, не е ново общество; то е съществувало отъ памети вѣка, но продължава да съществува и до днесъ. За да се удостоите за това благо, вие трѣбва да се молите, да работите усилено върху себе си, докато сърцето ви напълно утихне: всички бури и вѣтрове, всички вълнения на морето въ него да прѣстанатъ. Утихне ли сърцето ви, ще дойде изгрѣвътъ на вашето слънце, ще настане свѣтълъ день за вашето небе, безъ облаци и безъ сѣнки. Изгрѣе ли слънцето на вашия животъ, и сърцето ви ще

трепне, защото ще чуете гласа на Божия Духъ, на всички ангели, на всички напръднали братя. И тогава вие ще влѣзете въ Великия Градъ, между възвишени и разумни същества. Постигнете ли, това, вашата радостъ ще бжде неописуема.

За сега всички сте въ пустинята, дѣто дълго врѣме трѣбва да се молите, докато прѣодолѣете мжнотиитѣ, които се изпрѣчватъ на пътя ви. Прѣодолѣете ли веднѣжъ мжнотиитѣ, вие ще бждете бодри и весели. Защо? Защото задъ вашия гърбъ не е нито държавата, нито индивидуалниятъ животъ, нито сѣмейниятъ животъ, нито обществениятъ животъ. Задъ вашия гърбъ е Богъ. До сега вие сте живѣли за себе си, живѣли сте за дома си, живѣли сте за обществото, живѣли сте за народа си, живѣли сте и за човѣчеството, но казвамъ: отсега нататкъ живѣйте вече само за Бога! Живѣете ли за Бога, вие ще придобиете свѣтлина, да разберете това учение, да се разбирате съ хората и съ своитѣ ближни. Живѣете ли за Бога, вие ще възкръснете. Живѣете ли за Бога, ще има единство въ разбиранията и въ схващанията на всички хора.

Казвамъ: знанието, което се прѣподава въ школата, не може да се повѣри на профани хора. Ако нѣмате чистъ умъ, чисто сърце и чиста воля, вие не можете да се доберете до това знание. То изисква хора абсолютно чисти и съ готовностъ въ себе си да пожертвуватъ всичко за Слава Божия. Нѣмате ли тази чистота, азъ ще занеса съ себе си новото знание, никому нѣма да го повѣря,

Единъ день то ще се повѣри само на готовитѣ отъ васъ. Казвате: Христосъ даде много знания на ученицитѣ си. Наистина, Христосъ повѣри извѣстно знание на своитѣ ученици, но то бѣше малка часть отъ това, което Той носѣше съ себе си. Христосъ казва: „Още много знания могатъ да ви се дадатъ, но не сте готови за тѣхъ. За това, когато Духътъ на Истината дойде, Той ще ви научи и припомни всичко онова, което е било скрито въ мене“. Кога ще дойде Духътъ на Истината? — Когато бждете готови.

Сжщото мога да ви кажа и азъ, като ви прѣведа тѣзи думи и на наученъ, и на религиозенъ, и на философски езикъ, както и въ проза, и въ поезия. Изобщо, азъ мога да ги прѣведа на какъвто езикъ искате, било отъ модернитѣ, или отъ старитѣ езици. На кой езикъ искате да ви ги кажа, да ме разберете най-добрѣ? Навѣрно ще искате да ги прѣведа на български езикъ. Обаче, азъ съмъ рѣшилъ отсега нататкъ да говоря на Божественъ езикъ, а вие сами да си прѣвеждате, всѣки споредъ своя близъкъ матеренъ езикъ. За сега азъ едва съмъ намѣрилъ съответни символи въ български езикъ, чрѣзъ които прѣвеждамъ Божествения езикъ. Ако хора отъ други народи искатъ да слушатъ Божието Слово, тѣ трѣбва да дойдатъ тукъ, и сами да си намѣрятъ символи, съ които да Го прѣвеждатъ. Западнитѣ народи ще приематъ Божието Слово отъ изтокъ. Изобщо, мисълта на западнитѣ народи е ана-

литична, когато тази на източните народи е повече символистична.

Сега, въ тази лекция ви дадохъ много правила и методи, които трѣбва да спазвате, ако искате да бждете ученици на видѣлината. Нѣкой ще каже, че е жененъ и не може да се занимава; другъ ще каже, че е простъ; трети, че не е добъръ човѣкъ и т. н. Казвамъ: при каквото положение и да се намирате, нищо не ви прѣпятствува да бждете добри ученици и да изучавате, каквото ви се прѣподава въ школата. И като женени и неженени, и като прости и учени, и като бѣдни и богати, нищо не ви липсва да бждете ученици. Въ всички има вложенъ добъръ материалъ, който трѣбва само да се обработва. Не работите ли, той ще остане суровъ, и вие ще мязате на зелени плодове. Работите ли, вие ще узрѣте, отъ васъ ще излѣзатъ и учени, и философи — каквито пожелаете. Ще кажете: остарѣхме вече, не е врѣме за учение. Казвамъ: утрѣ вие пакъ ще се родите. Днесъ пригоговлявате условия за вашия бждещъ животъ. Ако днесъ не работите, утрѣ ще се родите като зелена, незрѣла краставица. Тѣй щото, не работите ли върху себе си, краставици, тикви, пжпеша, дини ще станете, и то зелени. Казвате: каква е тази философия? Какъ така ще станемъ краставици, тикви и т. н.? Азъ ще ви обясня тѣзи символи. Какво означава краставицата? По форма краставицата е дълга и тѣсна. Тя е символъ. Слѣдователно, ако не работите, вашата глава ще стане тѣсна и дълга, като

права линия. Тиквата пъкъ подразбира, че въ скоро врѣме ще станете голѣмъ, великъ, но слѣдъ шесть мѣсеца всичкото ви величие ще изчезне. Въ края на краищата, градинарътъ ще продаде и тиквитѣ, и краставицитѣ, ще вземе пари отъ тѣхъ, ще яде и ще пие, а отъ васъ нищо нѣма да остане.

Питамъ: какво остана сега въ ума ви отъ тази лекция? Важната мисль е да намѣрите пътя къмъ Бога, да отидете при Него, и Той да ви разправи нѣщо за вашия Учителъ. Като намѣрите Бога, ще Му служите съ всичката си любовъ. Като казвамъ, че Богъ ще ви разправи, кой е вашиятъ Учителъ, азъ разбирамъ думата Учителъ въ широкъ и дълбокъ смисль. Когато бждете готови, може да ви се поговори нѣщо повече върху смисъла на тази дума. Като се говори за единство между Бога и Учителя, това единство се изразява съ думитѣ: „Единъ е вашиятъ Отецъ, единъ е вашиятъ Учителъ“. Разберете ли тѣзи думи, вие ще разберете и мисълта: „Дѣто е Духътъ Христовъ, тамъ съмъ и азъ“.

Сега, една отъ задачитѣ, която ви е дадена, като на ученици, е да уравните всички смѣтки, всички спорове и недоразумения, които съществуватъ между васъ. Ще се молите, ще работите, ще рѣшавате задачитѣ си, докато най-послѣ се обърнете къмъ Бога съ думитѣ: „Господи, трудна е задачата, която си ми далъ за разрѣшение, но ще направя всичко възможно да я разрѣша, да Ти покажа, че, съмъ Те възлюбилъ“. Богъ е вжтрѣ въ васъ, Той ви слуша и ви помага. Бога съ никого не

можете да сравните. Ще дойде моментът въ вашия животъ, когато вие ще се изявите въ всичката си чистота; въ този моментъ вие ще бъдете подобни на Бога. И когато се разгнѣвите, отъ гледището на Божествената Правда, вие ще мязате на Бога. Защо? — Защото въ Стария Завѣтъ е казано: „Богъ твори доброто и злото“. Тогава, какъ ще примирите това противорѣчие? Прѣди всичко вашето зло не е зло и за Господа; и вашето добро не е добро и за Господа. Запримѣръ, ако вие дадете 100,000 лева на нѣкое бѣдно, благочестиво сѣмейство, съ тия пари вие можете да го тикнете въ кривия пѣтъ. Значи, вашето добро не е добро и за Господа. Този бѣденъ човѣкъ се разваля, развалятъ се и домашнитѣ му, отричатъ се отъ Бога и не искатъ повече да работятъ. И обратното може да стане: вие взимате тѣзи 100,000 лева отъ нѣкой богаташъ и ги давате на едно бѣдно сѣмейство, което отъ този часъ се повдига: дѣцата започватъ да работятъ, да учатъ; родителитѣ сѣщо така работятъ, прѣдприематъ нѣкаква работа, отъ която се ползватъ още много бѣдни. Питамъ: злото, което причинихте на богаташа, като му взехте паритѣ, сѣга не е ли добро за бѣдния човѣкъ и за неговото сѣмейство? Тѣй щото, първата ваша постѣпка бѣше добра за васъ, но за Бога—зла. Въ втория случай постѣпката бѣше зла за васъ, а за Бога—добра. Обаче, има постѣпки, главно отъ духовенъ, а не отъ материаленъ характеръ, които и прѣдъ Бога сѣ добри, и прѣдъ хората

сж добри; има постъпки, които и прѣдъ Бога сж зли, и прѣдъ хората сж зли.

Сега, на-всинца ви трѣбва свѣтла мисль, чисто сърце и силна, свободна воля. Всички трѣбва да бждете бодри и весели. Всѣки трѣбва да се проявява разумно, по Божественъ начинъ. Това ще стане, когато придобиете свѣтли мисли и чисти чувства. Тогава ще можете да постъпвате като ангелитѣ. Сега, отъ васъ искамъ Словото, което ви говорихъ, да не падне на пѣсъчлива почва, но да го приложите прѣзъ течение на годината. Трѣбва да бждете будни въ мисълта си: всѣка вечеръ, като си лѣгате, и всѣка сутринъ, като ставате, дръжте въ ума си мисълта да приложите това, което тази вечеръ ви говорихъ. Изправете се прѣдъ Господа и кажете: Господи, заради Тебе искамъ да направя това, макаръ и сто пѣти да падна. Ще работя, ще прилагамъ, докато постигна идеала, който си вложилъ въ моята душа. Не казвайте, че не можете да направите това, което Богъ иска отъ васъ. Всичко, което Богъ иска да направите за себе си, е възможно. Всички можете да изпълните това, което тази вечеръ ви говорихъ. Знанието трѣбва да се разработи и асимилира отъ васъ така, че да стане ваша плътъ и кръвъ. Изпаднете ли въ гнѣвно състояние, не се сърдете на Бога. Богъ не е виновенъ за трудноститѣ и ограниченията, въ които изпадате. Усилено трѣбва да работите, да се молите, докато изправите своитѣ погрѣшки.

Вземете, наприкладъ, еврейския народъ! Богъ даде на еврейския народъ много обѣ-

щания, но въпрѣки това, той пропадна. Защо пропадна този народъ? Защо разпна Христа? Вие ще започнете да философствувате, че така било писано въ книгитѣ на пророцитѣ. Прѣди всичко въ книгата на пророцитѣ е писано Христосъ да бжде разпнатъ отъ римската империя. Обаче, евреитѣ, за които Христосъ дойде, тѣ Го разпнаха. Езичниците пъкъ отидоха да проповѣдватъ Неговото Слово; тѣ станаха апостоли и защитаваха Христа. Когато Пилатъ трѣбваше да се произнесе за присъдата на Христа, той изми рѣцѣтъ си и каза: „Ние, езичниците, не намираме никаква вина въ този праведникъ, вслѣдствие на което се отказваме да носимъ отговорността за Неговата смъртъ. Вие сами носете тази отговорностъ. Значи, римската империя застана на страната на Христа, а еврейскиятъ народъ каза: ние имаме законъ, споредъ който този човѣкъ трѣбва да се разпне. Обаче, Мойсей бѣше прѣдсказалъ на евреитѣ, че Богъ ще издигне пророкъ между тѣхъ, когото тѣ трѣбва да слушатъ и да Му се подчиняватъ. Който не Го слуша, ще бжде заличенъ отъ лицето на земята. Евреитѣ не послушаха Мойсея и разпнаха Христа.

Мнозина отъ васъ ще кажатъ, че така било писано въ книгитѣ на пророцитѣ. Така се оправдаватъ евреитѣ, така можете и вие да се оправдавате, да кажете, че е писано вашиятъ Христосъ да бжде разпнатъ. Отъ кого?—Отъ самитѣ васъ. Казвамъ: за васъ е писано, въ вашия законъ, да станете ученици на Христа, Той да ви покаже пътя къмъ Бога. За-

това, именно, Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ. Азъ съмъ Пжтьтъ къмъ Бога. Азъ съмъ Пжтьтъ къмъ Истината. Азъ съмъ Пжтьтъ къмъ Живота“. Това значи: всички трѣбва да минете прѣзъ Христа, да ви покаже пжтя къмъ Бога. И като отидете при Бога, пакъ ще се върнете при Христа. Тогава азъ ще ви кажа, защо пакъ ще се върнете при Него. Богъ е вѣренъ и истиненъ. За Неговата Слава трѣбва да извършите всичко. Който е ходилъ при Бога и се е върналъ при своя Учителъ, той вече е намѣрилъ Истината. Каквото сте научили и разбрали отъ Бога, ще го провѣрите на земята. И ако сте научили добръ уроцитъ си, ще ви пратятъ между хората да проповѣдвате.

Моята задача сега е да ви покажа пжтя къмъ Бога, да Го възлюбите и да Му служите безкористно, даромъ. Има три начина, по които хората работятъ въ живота. Първиятъ начинъ е служене, работене за пари. Запримѣръ, имате единъ земледѣлецъ, който обработва нивата си, и колкото жито изкара, продава го и печели отъ него. Вториятъ начинъ: земледѣлецъ обработва нивата си, а житото раздава на сиромаситѣ даромъ. Третиятъ начинъ: земледѣлецъ обработва нивата си и освѣнъ, че раздава житото си на сиромаситѣ даромъ, но той отваря безплатни училища за тѣхъ и ги просвѣщава. За сега най-достъпно служене за васъ е това на втория земледѣлецъ. Започнете съ него! Единъ день, когато напрѣднете повече, ще служите на Бога по третия начинъ, като третия земледѣлецъ. Уче-

ниците на Любовта трѣбва да работятъ абсолютно безкористно и съ любовъ. Дойде ли при мене нѣкой, който продава житото си съ пари, азъ зная, отъ коя категория е той. Дойде ли втори, който раздава житото си на сиромаситѣ даромъ, и него зная, отъ коя категория е. И най-послѣ, дойде ли трети, който постѣпва като послѣдния земледѣлецъ, раздава житото на сиромаситѣ и ги просвѣщава, той е истинскиятъ ученикъ. Когато ученикътъ дойде при своя Учителъ, тѣ се разбиратъ напълно. Тогава и небето е готово да направи много нѣщо за ученика.

И тъй, всички трѣбва да живѣете въ Миръ!

Глава на вашия разуменъ животъ ще бжде Истината.

Глава на вашето разумно сърце ще бжде Любовта.

Глава на вашата воля ще бжде Мждростта.

Когато волята ви се ръководи отъ Мждростта, когато сърцето ви се ръководи отъ Любовта и когато умътъ ви се ръководи отъ Истината, нѣма по-добъръ животъ отъ този.

Казвамъ: всички трѣбва да бждете свободни, прѣзъ цѣлата година да работите за Царството Божие, за благата Божия и за реализиране волята Божия. Сжщеврѣменно ще работите за идване Божията Любовъ и Божия Миръ у васъ. Само така ще можете да придобиете знания въ всички отрасли на Божественния животъ.

Сега ще ви дамъ слѣдното мото:

„Милостъта Божия да прѣбждва
въ насъ прѣзъ всичкитѣ дни на на-
шия животъ!“

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

*

32. Лекция отъ Учителя, държана на
14 юли, 1926 г. въ г. София.

„.....“

СЪДЪРЖАНИЕ.

I томъ. Козативни сили.

	стр.
1. Козативни сили	3
2. Прави и криви линии.. . . .	31
3. Ауменъ	57
4. Служене на Бога и на себе си . . .	77
5. Перпендикулярътъ на живота. . .	101
6. Три вида служене	117
7. Голѣма радостъ и малка скръбъ . .	139
8. Разковничето	159
9. Каквото става	176
10. Четириѣ дѣйствиа	198
11. Външни влияния	215
12. Нашето мѣсто	231

II томъ. Свѣтлина на мисълта.

	стр.
13. Свѣтлина на мисълта.	3
14. Веригитѣ на съмнѣнието	22
15. Обмѣна	37
16. Природни изрази	50
17. Живитѣ закони на добродѣтелитѣ .	63
18. Редътъ на числата.	80
19. Мозъчни наслоявания	105
20. Кръгъ и елипса	130
21. Три вида съзнания.	150
22. Здравословни условия.	169

III томъ. Условия за разумния човѣкъ.

	стр.
23. Условия за обикновения и за разум- ния човѣкъ	3
24. Цѣломъдріе и великодушіе	17
25. Методи и пѣтища на идейния свѣтъ.	35
26. Пѣтътъ на желанията	52
27. Съ чия воля?	77
28. Усилване на вѣрата	103
29. Оглашенъ, вѣрващъ и ученикъ . .	128
30. Срѣда и условия	161
31. Специалниятъ законъ	174
32. Право мисли!	205

